

**RÉZ
ANDRÁS**

PARA

VALAMI MEGÉRINT

TREND

RÉZ ANDRÁS

PARA
IAVA

Trend Könyvkiadó, 2023

Borítóterv: Nemes Anita

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezményrel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

© Réz András, 2023

© Trend Kiadó, 2023

ISBN 978 615 646 911 3 (epub)

Kiadja a Trend Kiadó Kft.

Felelős kiadó: a kft. ügyvezető igazgatója

Felelős szerkesztő: Pacskovszky Zsolt

Grafika és tipográfia: Nemes Anita

Elektronikus változat: Farkas István

Trend Kiadó, Budapest, 2023

E-mail: iroda@trendkiado.hu • Honlap: www.trendkiado.hu

Lakatos Regina születésének titkai

Lakatos Reginának hívnak. Születtem 1985. augusztus 15-én. Most mit mondjak még? Azt sem tudom, mit akarnak hallani. Ezzel az izével nem lehet beszélgetni. Azt sem tudom, hogy jó gombot nyomtam-e meg rajta. Meg azt sem, hogy minek hoztak ide, és egyáltalán hol vagyok. Nincs itt valami telefon? Ha hallanak, szólaljanak már meg, a picsába! Nézzék, engem biztosan összetévesztenek valakivel, mert értem aztán rohad-tul nem fizet senki váltságdíjat. Ápolónő vagyok az Istenes Szent János belosztályán. Anyám közmunkás. Ha meg tudnak valamit az apámról, szóljanak nekem is, jó? Szóval ez az egész félreértés. Ahogy a nevem is. Legalábbis ahogy anyum elmesélte. Mondjuk, nem mindig ugyanúgy... Szóval, hogy hajnalban elment a vize, és apum akkor már a gyárban volt. Az Ipari Robbanóanyaggyárban. Biciklivel járt be. És akkor anyum átment a harmadik szomszédhoz, mert nekik volt telefonjuk. Azok meg rögtön hívták a mentőt. De mire megjöttek, már én is jöttem volna kifelé. A mentősök berakták a kocsiba anyumat, és elindultak, közben azon vitatkoztak, hogy Veszprémbe menjenek, vagy Fehérvár közelebb lenne. És akkor, ahogy anyum meséli, megrázkódott a föld. Ó meg csak annyit tudott kiabálni, hogy „reng a föld”, és elájult. Aztán már a kórházban mesélték neki, hogy a földrengés megdobta a mentőkocsit, és akkor én kipottyantam belőle. O meg azt látta a kórházi karszalagomon, hogy Regina. Szerinte ő sose mondott ilyet. Félrehallották. Na, most ez vagy így volt, vagy nem. Mert az anyám nézte azt a sok szirszar tévésorozatot, valahogy beakadhatott neki ez a név. Meg aztán a kórházban is nagy lehetett a kupi. Még az is lehet, hogy elcseréltek. Mert én aztán kurvára nem vagyok egy Regina. Én inkább egy Magdi vagyok. Vagy Rozi. Mindegy. Ha idetolják a képüket, szólítsanak nyugodtan Ginának.

Apumra nem nagyon emlékszem, pedig még egypár évig velünk élt. Nem házasodtak össze, de engem a nevére vett. Pár fénykép maradt róla. Elég jóképű. Mokány. Ügyes keze volt, mesélték. Az endékában dolgozott korábban. Két-három évvel a születésem előtt jött vissza. A gyárban ismerte meg anyumat. Apám valami művezetőféle volt. Ha lyukat látott, betömte. De anyámmal öt-hat évig jól elváltak. Vettek egy Wartburg kombit, és nyáron átugrottunk a Balatonhoz strandolni. Fél óra sem volt. Mintha erre emlékeznék... Aztán, mesélte anyu, apum '89 november elején kiszaladt Berlinbe, hogy bevásároljon karácsonyra ezt-azt. Többé nem láttuk. De ezt is csak hallomásból tudom. Lehet, hogy nem is így történt. Lehet, hogy összeállt egy másik nővel. Titkos ügynök lett... Hajléktalan... Milliárdos... De ehhez nekem semmi közöm. Engedjenek ki!!!

Dr. Gergelyffy Tivadar rájön, hogyan szereti a saját hangját

Nem ez volt dr. Gergelyffy Tivadar életének legjobb napja. Ha dr. G.T. nem óvakodott volna olyan görcsösen a szélsőséges kijelentésektől, azt mondta volna: ez élete legszarabb napja. Persze volt benne józan mérlegelés és előrelátás: nem volt rá semmiféle biztosítéka, hogy élete hátralévő – az eddiginél mindenképpen kurtább – része nem tartogat számára még ennél is rohadtabb napokat. Egy darabig forgatta magában az érzést, hátha a mostaninál is szörnyűbb napok sejtelve enyhíti az aktuális nap iszonyatosságát. De ettől az érzés csak elviselhetetlenebb lett, ugyanis az általa elképzelt még rosszabb napok feltűnően hasonlítottak erre a mostanira. Amúgy semmi különös nem történt, csupán annyi, hogy dr. G.T. rádöbrent: nem szereti a saját hangját.

De kezdjük az elején. Dr. G.T. néhány nap híján hetvenéves. Nem volt ez mindig így. 1955. április 3-án hajnalban például még meg sem volt. Leendő atyja, Gergely (azelőtt Gruber) Ottó

a kórházi folyosón masírozott fel s alá. Kiszaladt újságért. Aznap reggel szokatlanul hideg volt. S bár a Szabad Nép beszámolt róla, milyen forró szeretettel fogadta Budapest népe a másnapi ünnepre hazánkba érkezett szovjet kormányküldöttséget (élén Vorosilov elvtárssal), Gergely Ottónak csak az járt a fejében, hogy ennek a sok majomnak majd jól befagy a segge ott, a Sztálin-szobor tövében. Meg az, hogy kibújhatna már a gyerek, mert bár vasárnap volt, és nem kellett munkába mennie, szeretne volna tudni, hogy a jövőben Grétával vagy Tivadarral osztják meg tágasnak semmiképp sem mondható óbudai lakásukat. Te ennél már jóval tájékozottabb vagy, Nyájas Olvasó, hagyjuk tehát a részleteket. Hiszen például az sem tarthat közérdeklődésre számot, mi lett a sorsa az aktuális lapszámnak, s hogy hány grammal született meg a kisdéd. Bár, az igazat megvallva, Gergely Tivadar eddigi élete és pályafutása sem bővelkedik olyan kalandokban, amelyek bármennyire is figyelemre méltóak lennének. Gyermekkorában kimondottan unalmas volt. Úgy is fogalmazhatnánk: boldog. Játszott, cseperedett, szövődmények nélkül gyógyult, semmivel sem tűnt ki, de jól tanult. Az illendőség határain belül tiltakozott atyja életfelfogása – „Tanulj meg, fiam, észrevétlen maradni!” – ellen. És észrevétlen maradt. Amikor egykét évtizeddel később egykori gimnáziumi osztálytársai összefutottak egymással, és szokás szerint megpróbálták felidézni az osztálynévsort, náluk Fencsik után valahogy mindig Horváth következett. Tivi sikeresen érettségizett, felvételt nyert az egyetemre. Majd miután sorkatonai szolgálatát különösebb testi és lelki sérülések nélkül teljesítette, és eleget tett egyetemi kötelezettségeinek, közgazdász lett belőle.

És most torpanjunk meg egy pillanatra. Noha Gergely Tivadarnak nem voltak különleges képességei, egyvalamiben mégis kiváló volt. A tervezésben. Erre már az óvónői is felfigyeltek. Tivi ugyanis bonyolult, többlépcsős levezetésben magyarázta el, miért fölösleges délután elpakolni a játékokat, miért gazdaságtalan a borsófőzeléken kívül bármi mást adni

ebédre, és miért nem kívánja megverni Zsuzsit, noha bőségesen lenne rá oka. (Aztán megverte, de erre is volt egy korrekt levezetése.) És ez a folytatásban is így volt. Leszámítva Zsuzsi megve-rését. Annak köszönhető látványosnak semmiképp nem nevezhető sikereit, hogy mindent előre végiggondolt. Sok változatban. Ez az eljárás működött a gimnáziumban, a laktanyában, az egyetemen. És működött akkor is, amikor randizni kezdett. Egyik legszebb munkája volt a „Hogyan jussunk be a lányok bugyijába 17 lépésben”, s pótolhatatlan veszteség, hogy ez nem maradt fenn írott formában. Kétségtelen, hogy vaskos kötet lett volna, ugyanis Tivi valójában nem pusztán 17 lépést gondolt végig, hanem ezeknek minden lehetséges leágazását is. Lenyűgöző. Tivadar is így gondolta, amikor a sliccét gombolta. Mármint nem az aktuális lány, nem is a prütykölés, hanem a terv, amely előírásosan működött. Friss diplomásként egy mechanikai gyárban helyezkedett el, amelynek a mechanikához sok köze nem volt, ellenben katonai akármiket gyártott. Tivadart ez a legkevésbé sem érdekelte. Imádta a táblázatokot, amelyeket akkor még nem számítógéppel állítottak elő, s néha – csak a maga kedvére – eljátszogatott a táblázat számadataival. Néhány hét múltán világossá vált számára, hogy a gyár egy csődtömeg, egy-két év alatt azonban nyereségessé lehetne tenni. És kidolgozta, hogyan fogja ezt az egészet a gyár vezetése elé terjeszteni. Ezt kifejtette Gusztinak, az egyik mérnöknek, akivel addigra összebarátkozott. Guszti sok-sok érdekes dolgot mondott neki a gyár működéséről. Ezen értesülések nem tartoztak a „különben le kell hogy lőjelek” típusú titkok körébe, de világossá tették, hogy a gyár nyereségessé tétele senkinek az érdekeit nem szolgálná. Tivadar nagyon helyesen úgy döntött, mégsem szeretne semmit sem a gyár vezetése elé terjeszteni. Teltek-múltak az évek. Szülei elváltak, az apja elköltözött, ő viszont maradt. Elég kényelmesnek találta így az életet, hiszen az anyja főzött-mosott rá (akkor még nem ismerték a .mamahotel' elnevezést),

különösebb tervei a saját életét illetően nem voltak. Az illendőség kedvéért olykor megdöntött egyet-egyét az irodistalányok közül, de tartósabb kapcsolatra nem vágyott. (Megtervezte, levezette – egyik változatnak sem volt jó a vége.) Ha unatkozott, tervezgetett. Gorbacsov hatalomra jutása után mindenki azt mérlegelte, mi lesz most a világgal. Tivadar végiggondolta, és arra jutott, a Szovjetunió nem szűnhet meg. (Néhány évvel később töredelmesen beismerte, hogy tévedett. De most, hetvenévesen elégtételt érzett: mégsem tévedett.) Aztán egy kimondottan szép napon Guszti elhívta sörözni, és elővezetett egy érdekes tervet. Egy vállalkozást vagy valami affélét, amely behozná az országba azokat a szerkezeteket és alkatrészeket, amelyeket a nyugati hatalmak stratégiai megfontolásból nem kívántak eladni a vasfüggöny keleti oldalán lévőknek. Ehhez pedig szüksége volt pénzügyekben és vonatkozó jogszabályokban jártas partnerre, aki ráadásul angolul és németül is tud. Tivadarra. Számoltak. Levezették. Megcsinálták. És ezzel Tivadar szemérmetlenül sok pénzt keresett. Guszti pedig felfoghatatlanul sokat. De engedd meg, Figyelmes Olvasó, hogy ne kövessük Guszti életének további alakulását. Nem mintha nem lenne érdekes, és nem lenne mit mesélnünk privatizációs kalandjairól, a hatalomiparral való intim kapcsolatáról, és annak az indokínai településnek a domborzati viszonyairól, ahol utoljára látták – több részletben. De hagyjuk a részleteket, a mi történetünk – legalábbis egyik szála – Gergely Tivadar életét követi, amely hamarosan látványos fordulatot vett. A fordulatot Gabinak hívták.

Ha ez egy romantikus regény lenne, azt mondanánk: szerelem első látásra. Csakhogy ez a regény nem romantikus, ezért inkább úgy fogalmazzunk: felismerték, hogy egymáshoz illenek. Gabi nemrég tért visz-sza Angliából, ahol Soros-ösztöndíjasként tanulmányozta a marketing, a média és a politológia tudományát. És kurvára szeretett volna csinálni valamit. És Tivadar sem találta különösebben mulatságosnak az életét. Nem a buja vágy rántotta össze őket, mert

Tivadarból ez hiányzott, Gabi pedig a buja vágyat sok mindenre felhasználható és kihasználható gyarlóságnak tekintette. Ehhez képest jól kijöttek egymással. Tivadar megvette egy budai ikerház felét, és összeköltöztek. Gabi pedig elkezdett felépíteni egy sikeres embert. Ez lett volna Tivadar. Ha arra vagy kíváncsi, Gabi miért nem önmagából kívánt sikeres embert építeni, akkor gyanítható, hogy nem Magyarországon élsz. Gabiban pezsgett a vágy, hogy a külhonban tanultakat egy kisdoktori vagy akár nagydoktori léptékű munkában csillogtassa meg. Azzal kezdte, hogy rádumálta Tivadart egy aprócska névváltoztatásra. Végül is a Gergely és a Gergelyffy között alig van különbség. (A Gruber-Gergelyffy távolság már kicsit nagyobb.) Aztán elcipelte mindenféle összejövetelekre, ahol a készülődő új hatalom iparosai serényen tervezgettek, bár képességeik messze elmaradtak Gergelyffy Tivadar ez irányú képességei mögött. Aztán valahogy elterjedt, hogy Tivadar a háromszéki Gergelyffy család leszármazottja. (A „valahogy”-ról Gabi részletesebben tudna beszámolni, ha tudnánk, most éppen hol érhető el.) És nem telt sok időbe, hogy az egyik friss pártocska felfigyeljen rá. Éppen szükségük volt egy székely nemesre. (Köztünk szólva, nálunk nincs olyan párt, amelynek ne lenne szüksége egy, esetleg több székely nemesre.) Gabi elégedett volt, de tudta, hogy ez még csak a kezdet. Tivadart meghívták különféle nemesi bálókra, de a bálozásról hamar leszoktak, amikor világossá vált, hogy a meghívottaknak kevesebb a befolyása, mint a foga, noha abból sem volt sok. Nem igazán tudtak bekapcsolódni a nemzet sorsáról folytatott mélyenszántó beszélgetésekbe („Mondd, Tivadar öcsém, találkoztál-e mostanában Klára nénéddel? Kilencszázharmincban ő volt a vármegye szépe...”), és Tivadar lábát feltörte a karmazsin csizma. Aztán jött a szélesebb nyilvánosság. A kor mértékadónak tartott társasági magazinja. Harmincas, jó kiállítású, több nyelvet beszélő közgazdász, székely nemes, vállalkozó – a kor gyermeke. Néhány szép mondat a feleségről (addigra összeházasodtak), aki

egyenrangú társ. Gabi elégedett volt a saját írásával. Tivadar élete pedig sínre tétetett, amelyen magabiztosan gördült három és fél évtizeden át. Bekerült a minisztériumba, a miniszterelnökséghez, jelentős állami vállalat vezérigazgatója lett, majd elnöke, mindenféle igazgatótanácsok tagja. Aztán végül – változtak az idők és kormányok – a sok mindenből maradt egy kis miniszteri biztosság, ahol már végképp nem volt feladata. És akkor elküldték nyugdíjba. Kérlek, ne tedd fel a közösségi hálóra, hogy gyűjtést kezdeményezel Gergelyffy Tivadar kisnyugdíjas javára. A nyugdíja pofátlanul magas, és vannak megtakarításai. Itt-ott. Azért érzi magát rémesen, mert semmi dolga az égardta világon. Nincsenek telefonhívások, rövid és hosszabb üzenetek, nem folyamodik senki segítségért, és semmit nem kell aláírnia. Amikor ezzel szembesült, mozgósította kicsit berozsdált, de nyomokban még fellelhető képességét, és elkezdte tervezgetni az öregkorát. Mindegyik változatnak rossz vége volt. Újratervezett. Abból indult ki, hogy ha nincs is tökéletes változat, a korral gyarapodó kellemetlenségeket talán enyhíteni lehetne. Az egyik modell tartalmazta a romló látást. Ebből fakadóan az olvasás várható nehézségeit. Ami persze nem gond, hiszen a te gépe-den/kütyüdon is ott van az az alkalmazás, Korszerű Olvasó, amely tetszés szerinti szöveget felolvas – általad kiválasztott hangon és nyelven. Tivadar úgy egészében sem szerette a géphangot, a választható „felolvasóktól” pedig undorodott. Ezért néhány hete úgy döntött, majd ő felolvassa magának kedves könyveit. Elsőként a Bibliát. Szépen haladt. Aztán amikor József és Potifárné történetéhez érkezett, behallgatott az addig fölvelt anyagba. És rádöbbsent, hogy ez az ötlet baromság. Öntetszelgés.

Ráadásul nem szereti a saját hangját. Érthető. Többnyire így vagyunk ezzel mindannyian. Ha csak úgy, a levegőből jön hozzánk a saját hangunk, híján van azoknak a finom rezgéseknek, amelyeket szeretetre méltó szöveiteink és csontjaink teremtenek bennünk beszéd közben. Ezért aztán fölöttébb talányos, hogy a bőbeszédű hatalomiparosok,

mindenféle moderátorok, podcastszterek és válogatott megmondok miért lelik élvezetüket abban, ha saját hangjukat hallgathatják kívülről. Meg belülről. Mindenhonnan. Na, hagyjuk a fenébe az okoskodást! Hát nem tökéletesen elegendő, ha Siri, Alexa vagy más tetszőleges névre hallgató digitális asszisztenseink elégedetten hallgatnak bennünket, és engedelmesen teljesítik kéréseinket? És kérésre akár meg is változtatják a hangunkat, ha már annyire utáljuk hallgatni.

És akkor most mi legyen Alena dermatográfiájával?

- És akkor ez ennyi?
- Mi ennyi?
- Azt ígérted, Attila, hogy megtoldod valamennyivel...
- Ne haragudj, Anita, úgy volt, hogy beesik még egy munka, de aztán...
- ...aztán szokás szerint nem esett be. Próbáld megérteni, hogy az irodavezetői fizetéséből nem tudom fizetni Aléna kezelését. A rendelőintézeti bőrgyógyász meg sem vizsgálta. A szoba túlsó végéből ránézett...
- De hát látnia kellett!
- Láta, és azt mondta, ezzel ő nem tud mit kezdeni. Dermatográfia. Majd kinövi. Majd, ha megjön a mensije...
- És azt mondtad neki, hogy ez valami más...? Hogy ezek a... ezek a... jelek... szóval, hogy belülről jönnek...
- Naná, hogy mondtam. Erre azt mondta, akkor biztosan valami étel-allergia. Próbáltam megértetni vele, hogy ez képtelenség, mert én vegán vagyok, és a gyerek is ellenőrzött biokaját kap. Flegmán megvonta a vállát, és felírt valami mosdókenőcsöt...
- Már engem is felhívott Ildi néni, hogy csináljunk vele valamit, mert a többiek csúfolják. A gyerekek szülei meg őt nyaggatják, hogy vitesse másik iskolába a „tetkós gyereket”.
- És akkor most mi legyen? Magániskola? Honnan a kis faszomból vegyem a pénzt?
- Jó, jó, értlek, de most éppen... Szóval megpróbálok valamit, de te is pontosan tudod, hogy a szerkesztés, lektorálás, meg ezek a kis szirszar munkák hol jönnek, hol meg nem...
- És hogy áll a regényed?
- íródik...

- Legalább kiadód már van?
- Tárgyalásban vagyok...
- Megint elhajtottak? Nem igaz, hogy mekkora lúzer vagy! Mindig is az voltál, baszd meg, és az igazi lúzer én vagyok, hogy összeálltam veled...
- Ne csináld, Anita! Már két éve elváltunk...
- Most nem rólam van szó, hanem a közös gyerekünkről. Ne integess, nem fogok megint bőgni. Azt nem tudom, látod-e, Attila, hogy én mindent megteszek. Veszem neki a méregdrága tibeti göncöket, minden, ami tanúsított natúr és bio, a háromszorosába kerül...
- De ha ez sem segít...
- Ja! Akkor majd leszarom!
- Szerintem egyébként meg jól van... Normális, okos kislány...
- Nem te vagy vele! És amíg velünk voltál, akkor sem volt jobb. Nem szeretted igazán... Csak nyűg volt... Nem bőgök...
- Hidd el, hogy fontos nekem... És minden jobbra fordul... Csak most másfajta regényekre van kereslet... Hazafias regényekre. Meg korszerűen újraértelmezett történelmi regényre... Magyar szentek, Trianon... Ilyesmi...
- Akkor írd olyat! Legalább próbáld meg! Hozd rendbe azt a szétbaszott semmilyen életedet! Egy lyukban élsz, gondolom, nőd sincs...
- Ahhoz végképp semmi közöd...
- Szerintem meg igen, mert biztos engem hibáztatsz ezért is... És azt gondolod, hogy Aléna miattam ilyen. Pedig a génjeimről nem tehetek... És az sem biztos, hogy nem a te génjeid...
- Én csak azt mondtam, hogy Goldstein nagyinak olyan világítóan fehér bőre volt... De nem állítottam semmit... És még abban sem vagyok biztos, hogy dermatográfia, mert akkor csak külső behatásra jönnének elő ezek az izék. És tanácstalan vagyok, mert ez az egész olyan, mint az írás a falon Dániel könyvéből, csak ez az írás a kislányomon jelenik meg... És néha aludni sem tudok...

– Szarom le. Több időd marad dolgozni. Mi lenne, ha néha nem csak magadra figyelnél?

– Figyelj, én megteszek mindent, és megpróbálok pénzt szerezni...

– Ne próbáld, szerezz!

Bevezetés a tartalomfejlesztésbe

B. Attilának hívnak, de ebből csak az Attila igaz. (Egyébként talán az sem.) Ha megmondanám az igazi nevemet, meg kellene, hogy öljelek. Jó, csak vicceltem. Bár mégis inkább megölnélek. Ha kitudódik a nevem, azzal a szerződésem érvényét veszti, én pedig bukom azt a pénzt, ami egy bankszámlán gyarapszik hétről hétre. Elég rendes pénz. Ha kézhez kapom, Amerikában fogom kezelteni a kislányomat. De csak akkor kapom kézhez, ha a megbízó lezárja a szerződésem. Addig meg csak a számlakivonaton követhetem, mennyit fizetnek a munkámért. Hogy mikor jár le a szerződés, azt viszont nem tudom. Az Összekötő minden kedden megjelenik, elmondja, mit akar a megbízóm, megmutatja a számlakivonatot, és elhúzza. Semmi írás, semmi elektronikus nyom. Illetve valaminek csak lennie kell, mert a lakásom totálisan be van kamerázva, mikrofonozva. De lehallgathatatlan és kinyomozhatatlan. Állítólag.

Ha most egy tökös duplanullás ügynököt képzelsz magad elé, rossz nyomon jársz. A covid alatt felszedtem pár kilót. Nyaralni sem voltam. Kivéve, amikor a Megbízó küldött el. Nem is nagyon lett volna miből nyaralni mennem. A szerződésemben van egy bekezdés, amely arról rendelkezik, hogy a Megbízó fizeti a mindenkori bruttó átlagbért, plusz a gyerektartás összegét – készpénzben. Pontosan már nem emlékszem, mert az én példányomat biztonsági okokból a Megbízó őrzi. És ebben van leírva az úgynevezett „prémium” is. Ez ad ugyanis értelmet az egésznek. Nem egészen két év alatt egy kisebb lakás ára gyűlt össze rajta. Egyébként az átlagbér tökéletesen fedezi az én átlag alatti életemet. A lakás egy ócska lyuk. A nagyanyám lakott itt, amíg – a lehető legszerencsésebb pillanatban – örökre el nem távozott. Na, ebben a mondatban két kínos fordulat is van. Az „örökre

eltávozott” modoros megszépítése a halálnak, és készülő regényemben természetesen nem fordulhatna elő. A halállal kapcsolatosan szerencsés pillanatot emlegetni meg szemenedett cinizmus. Pláne, hogy a nagyanyámról van szó, aki szeretett is, amíg megismert. Amikor meghalt, éppen a válásunk közepén jártunk. Arról viszont fogalmunk sem volt, technikailag hogyan válunk el ágy-tól-asztaltól, mert a lakás, amelyet Anita a nagyanyjától örökölt, s egykoron már egy leválasztást megért, további darabolásokra alkalmatlan volt. A helyiségeken való osztozkodást pedig Anita kategorikusan elutasította. Egyebek között azzal, hogy már a pusztá jelenlétem is jóvátehetetlenül rombolhatja Aléna pszichéjét. A békés egymás mellett élésre nem volt esély. Továbbá arra sem, hogy valahol béreljek egy lakást vagy egy szobát, mert akkor éppen nem nagyon volt munkám. Tapintatosan fogalmazva: karrierem ereszkedő ágon volt. Pontosan fogalmazva: totális csőd. Akkor kerültem ereszkedő ágra, amikor az „őszi nagytakarítás” zajlott. A kormányzat úgy döntött, hogy a kulturális intézményekben új, megbízható, lojális emberekre cseréli le a korábbi vezetőket. Ezt egymás között csak „fertőtlenítésként” vagy „csótányirtásként” emlegették. Nem voltam vezető. Múzeumpedagógusként dolgoztam, de az új vezető minden „fertőzés gyanús” egyedtől meg akart szabadulni, hogy helyükre a saját megbízható, lojális embereit ültesse. „Járványügyi intézkedés”, mondta a főnök, és sajnálkozóan széttárta a karját. Nem mintha sajnálta volna. Kirúgtak. Sok minden nem változott. Ugyanazt a munkát végeztem távmunkában – külsősként, feleannyiért. Amíg az újak bele nem tanulnak... Az újak aztán rájöttek: senkit nem érdekel, hogy beletanulnak-e, vagy sem. Szóval beköltöztem nagyfi lakásába. Ahogy volt. Kitakarítottam, de a kiült fotel, az üvege fogyott kredenc és az öregszag maradt. A következő időszakról nincs mit mondanom. Anita a gyerektartást követelte, miközben én alkalmi melókból éltem. Hamburgerező, lektorálás, mosogatás, autómosás, ügyfélszolgálat. Ilyesmik. A kovid alatt a futárkodással

próbálkoztam, de nem vagyok nagy bringás. Ez érződött is az általam kiszállított pizzák hőmérsékletén. Volt úgy, hogy hónapokig nem fizettem a gyerektartást. Nem volt miből. Anitának új állása lett, normális fizetéssel, szóval a gyerek nem nélkülözött. Orvosra viszont nem futotta.

Igazi orvosra. Amikor megjelentek Aléna testén azok a fura izék, máris rohant vele a bőrgyógyászhoz, aki ránézett, és azt mondta: dermatográfia. Azonnal utánanéztem a világhálón, de valami nem stimmelt. Ennek ugyanis az a lényege, hogy ha valami külső hatás éri a dermatográfias bőrt, az kipirosodik, megduzzad, és csak nagyon lassan tűnnek el a nyomok. Szóval, ha egy tompa tárggyal írsz vagy rajzolsz a bőrre, az vagy fél órán át ott marad. Túlérzékenység. Allergia. Aléna bőrén azonban olyan jelek mutatkoztak, amelyeket senki és semmi nem rajzolt oda. Aztán az állami rendelők lehúzták a redőnyt. 2024-re adtak időpontot. Anita minden elképzelhető alternatív szemfényvesztőnek megmutatta a gyereket. És ezek mind mondtak valami baromságot, és Anitára sózták a porokat, oldatokat, dél-amerikai gyomnövényeket, kristályokat, amuletteket... Még az a látó volt a legrokonszenvesebb, aki megállapította, hogy Aléna indigógyerek, és a jeleket tekintsük isteni áldásnak, mert azok a jelek egy kvantummező kivetülései. Ő nem adott ugyan semmiféle varázsszert, de közölte, hogy érdemes lenne negyedévenként megismételni az auravizsgálatot és az energiaszint-ellenőrzést.

Aztán megváltozott az életem. Felhívott egy pasas, hogy üljünk le egy beszélgetésre, mert talán tudna nekem valami munkát. Alig ismertem rá. A „fertőtlenítés” idején került a múzeumba. Tőle kaptam a külsős munkákat, amíg kaptam. De most tényleg nagyon másként festett. Nagyon divatos rövid zakó, precízen tervezett borosta, ménkű drágának tűnő karóra. Gratulált. Mindig is nagyra értékelte a munkámat. Az íráskészségemet. Aztán közelebb hajolt. „Ez a munka teljes titoktartást követel. Senkinek nem dumálhatsz róla. És még csak nem is utalhatsz rá.” Most éppen ezt a szabályt rúgom fel.

Nem szaporítom a szót: hivatásos troli lettem. Kaptam egy gépet, amelyen minden előre be volt állítva, és trollkodnom kellett. Volt rajta egy ismeretlen alkalmazás, amely állandóan frissült, és megadta azokat a beszélgetéseket, felületeket, ahol dolgom volt. És az álneveket is. Pár hónapig csináltam. És még élveztem is. Valami különös erőt éreztem, amikor a nálam műveltebb és tudósabb emberek eszmecseréjét egyetlen jó mondattal vagy egy kétlépéses trükkel szét tudtam zúzni. Kiposztoltam például egy idézetet arról, hogy olyan nemzeti érzés nincs, amely nyereszkesedően alapszik, meg hogy az éljenzéstől nem leszünk jó hazafiak. Szerettek. Aztán gyorsan kiposztoltam, hogy a gondolatok a Mein Kampfból valók. És akkor elszabadult a pokol, én pedig hátradőltem a nagy megviselt székén, és vigyorogtam. Mint a moziban, amikor a boltban vagány srácok és kigyúrt fekáék sétálgatnak a polcok között, és belép egy nyeszlett faszi álarcban, kezében egy pisztollyal, és azt mondja: „Mindenkinek a földre!” És akkor szépen lefeksznek.

A borostás pasas, az Összekötő hetente jelentkezett, és egy borítékban átadta a munkadíjamat. Semmit sem kellett aláírni. Egészen addig, amíg új ajánlatot nem tett. Mert a Megbízó elégedett volt a munkámmal. És úgy gondolta, hogy vloggerként is jó lehetnék. Nem voltam abban a helyzetben, hogy visszautasítsam az ajánlatot. Meg nem is volt az olyan rossz. Ahogy már mondtam: átlagfizetés plusz gyerektartás káépében, és egy számla, amelyre a prémiumot utalják. És ami egyszer majd az enyém lesz. A szerződést aláírtam. Előlegként kaptam egy vastagabb borítékot. A pénz mellett egy vouchert, mely szerint be voltam fizetve egy egyhetes all inclusive török tengerparti nyaralásra. „Sok meló lesz”, mondta az Összekötő, „töltődj fel egy kicsit előtte.”

Amikor hazaértem a nyaralásból, először azt hittem, eltévesztettem az ajtót. A lakás ki volt festve, az egyik fala zöldre, új bútorok kerültek be, és új számítógép. Még körülnézni se nagyon volt időm, mert – most először – meglátogatt az Összekötő. Azért jött, hogy megmutassa, mi

micsoda a „stúdióban”. Igen, ezt a szót használta. És hamarosan kiderült, hogy ez tényleg stúdió – bekamerázva, bemikrofonozva, és hogy a fal azért lett zöld, mert ez egy igazi greenbox, ahol majd a háttereket is meg tudom választani. A gépre telepítettek egy WALDO nevű programot, amely tényleg elképesztő. Az a lényege, hogy én a zöld fal előtt mozgok, beszélek, a WALDO pedig ezt az egészet átviszi egy avatárra. Nem egyszerű beállítani, mert az avatárt iszonyú sok elemből lehet összerakni. A testét, az öltözékét, a kellékeit, a nyelvét, a hangját. Később aztán ez könnyebb lett a DALL-E új verziójával. Nem engem látnak, hanem az avatáromat, pontosabban valamelyik avatáromat, mert ebből is akármennyit lehet szerkeszteni. Szóval ott volt Hollywood a nagy lakásában. A tartalmat viszont nekem kellett szolgáltatnom. Az összekötő annyit azért elárult, hogy a prémiumomat a kattintások és követések száma alapján kapom, és külön prémium jár, ha sikerül – így fogalmazott – „a külpiacon is betörnök”, ami ugye nem lehetetlen, hiszen az avatárjaim a felhasználó nyelvén is képesek megszólalni.

Elképesztő lehetőség. Már évek óta írom – próbálom írni – a regényemet. A kiadókat nem érdekli. Ezzel a technikával viszont már szinte filmeket forgathatok, történeteket mesélhetek, másképpen. Újfajta epika. Ráadásul azonnali visszajelzéssel. Sokkal nehezebb volt, mint gondoltam, de ma már olyan vagyok, mint Ságvári Endre, aki a második világháború idején komcsi ellenálló volt. Aztán végül lebukott, a csendőrök bekerítették, és halálos sebesülést szerzett a tűzpárbajban. A komcsi legendárium szerint amikor a haldokló Ságváritól a nevét kérdezték, azt felelte: „Harminckét nevem volt, találjátok ki, melyik az igazi.”

Az első avatárom Odysseus volt. Izmos csávó, aki arcra a fiatal Brad Pittet idézte. Összvissz egy ágyékkötőt viselt – alatta hatalmas farokkal. Pórázon vezetett egy kutyányi küklopszot, és néha az okoskütyűjét nyomkodta. Úgy terveztem, hogy Odysseus majd mindenféle érdekességeket mesél a különböző kultúrákról, és ehhez válogatok a hátterekből. Úgy terveztem,

hogy elsőre majd a „hamburgi mércéről” mesélek, arról, hogy a listák társadalma miért is torzít. De Odysseus hiába ment Hamburgba, aztán Nápolyba és Cherbourg-ba, senkit sem érdekelt. Próbálkoztam a gasztronómiával. Ez az avatár Piroschka volt. Bukás. Bár amikor egy kicsit átrajzoltam Piroschkát, valami halvány érdeklődés már mutatkozott. Az új avatárnak ugyanis gigantikus mellei voltak, csak egy apró kötényt viselt, amely alatt elképesztően szőrös volt. Néha megfordult, és a hátsóját mutatta a kamerának, miközben a pastramiról mesélt. Elismerem, hogy ezt még elég nehezen mozogtam le, és nem tudtam, mit kezdjek a csöcseimmel. A következő héten elmondtam az Összekötőnek, hogy még nem érzem magam elég erősnek. Biztatott. Azt javasolta, hogy válasszak keményebb, megosztó témákat: homoszexualitás, antiszemitizmus, migráció, nemzeti önállóság, az iszlám térhódítása, terrorizmus, a liberálisok diktatúrája, alternatív történelem, új gyógymódok, rejtélyek... Még azt is felajánlotta, hogy a „srácokkal” készített nekem egy pár ütős avatárt, és átküldi. Néhány hét vergődés után két avatár beindult. Először az Emese, a buzik pörölye. Emese úgy nézett ki, mint egy walkür és Red Sonja keresztezése. Pörölye ugyan nem volt, de egy hatalmas páncélozott műaszt lengetett. Már az első bejelentkezése is – Miről ismerjük fel a buzikat? – elsőprő siker volt, úgyhogy ezt heteken át folytatni kellett. A Buzivírus húszmillió fölött teljesített. Hatalmas vicc volt ez is. Arra épült, hogy egy titkos laboratóriumban a tudjukkik kifejlesztettek egy olyan vírust, amely megfertőzi az egészséges férfiakat, és homárt csinál belőlük. Örültem a sikernek, és az is világossá vált számomra, hogy a regényem, ha valaki hajlandó lenne is megjelentetni, ennek az érdeklődésnek jó, ha a tízezred részét képes elérni. Ugyanakkor pedig zavarban voltam, mert a reakciók azt sejtették, hogy nem mindenki vette észre, ez csupán vicc. Hasonlóan sikeres volt egy másik avatárom: Fityma. Fityma nagyon férfias, erős járomcsontú férfi. Öltözéke a honfoglaló magyarokat idézi. Jobb kezében karikás ostor, bal

öklén sólyom ül. A fontosabb mondatoknál csattintottam egyet az ostorral. Az egész csupán viccnek indult. Viccsorozatnak. Fityma mindig azzal kezdte: „Van valamim, ami nektek nincs, zsidrákok”, aztán elmesélt egy zsidó viccet, persze valamilyen kontextusba ágyazva. Úgy-ahogy elketyegett, sok dolgom nem volt vele, mert a vicceket egyszerűen letöltöttem a világhálóról, az ostorcsattogta-tást pedig nem volt nehéz lemozogni. Gondoltam, feldobom egy kicsit a dolgot. Elég hosszú lett, mert Fityma átment TEDx-előadóba. Elmesélte a zsidók történetét – tökéletesen újszerű változatban. Az egész arról szólt, hogy egy messzi-messzi galaxisban, a JHVH bolygón megoldást kerestek a súlyos bűnözők elhelyezésére. Ahelyett, hogy kivégezték volna őket, kerestek és sok fényévnnyire onnan találtak egy bolygót, amely alkalmas volt arra, hogy az elítéltek életben maradjanak, de soha ne tudjanak hazatérni. Ez a fegyencbolygó a Föld, az elítéltek pedig a zsidók, akik a Földön ugyanúgy deviánsok, mint ahogy a JHVH bolygón is azok voltak. Na, ez őrült nagyot szólt. Folytatnom kellett. A folytatásban Fityma elmagyarázta, hogy a JHVH uralkodótanácsa már az első fegyencek – zsidók – áthozatalakor kiépített a Földön egy kvantumenergia-bázist, hog teleportálással is ide tudják küldeni a bűnözőket. És ez a bázis a mai napig működik. Ezért van az, hogy bár a zsidókat a történelem során folyamatosan üldözték, ritkították, mégsem fogytak el. Jön a távolból a bűnözőutánpótlás. Ezt már iszonyú sokan osztották meg, ezért Fityma még leleplezte a kvantumenergia-bázist is. Ez ugyanis a Pilis hegység alatt van nagyon mélyen. És amikor azt mondják, hogy ott van a Föld szív-csakrája, nem tévednek, mert ez egy számunkra ismeretlen, de roppant erejű forrás. Jó energia. És azért van olyan mélyen, hogy a zsidók ne férjenek hozzá, mert arra használnák, hogy visszatérjenek, és pusztulásba vigyék a bolygójukat. Hiszen itt, a Földön is ezen mesterkednek. És ha valaki elmegy a Pilisbe, és kellőképpen megvilágosodott személy, érezni fogja ennek a pozitív energiának a mélyből feltörő jótékony sugárzását. Felfoghatatlan siker volt. Nem

győztem folytatni. Fityma aztán jól elmagyarázta, miért nem esznek disznót a JHVH bolygón, meg hogy a zsidók nyálában van egy enzim, amely az aranyat is oldja, meg azt is, miért van annyi világhírű zsidó zenész. Fityma feltárta, hogy a zsidók másként érzékelik a rezgéseket, sőt, az általuk keltett rezgésekkel képesek manipulálni másokat. Ha ráadásul még abszolút hallásuk is van, meg tudják változtatni az anyagok szerkezetét. Ahol átvették a figurát, persze igazítottak rajta. Az amcsiknál Fitymából 4skin lett. Sok országban pedig a Pilis helyett a saját szent hegyük neve hangzott el. Óriási vicc volt. Bekerült az év tíz legjobb konteója közé. A visszhangja azonban nem volt egyértelmű. Voltak, akik durván nekimentek Fitymának, és követelték, hogy vegyék le a világhálóról mint antiszemita uszítást. Az internet őreit nem zavarta. Akkor éppen azzal voltak elfoglalva, hogy azokat tiltogassák le, akiknek kétségeik voltak a vírus okán hozott intézkedések jogosságával vagy a vakcinázással kapcsolatban. Biztos, ami biztos, gyorsan csináltam egy új avatárt. Ó lett dr. Dornbusch, az Univerzum-felügyelő Intézet tudósa, aki leszögezte, hogy Fityma Uskin, Vorhaut, PrePuzio) elmélete csupán egy vicc, és nevetni kellene inkább rajta. Dr. Dornbuschnak azonban nem volt sikere, pedig nagyon jó fazon volt, leginkább a német expresszionista film megszállott tudósaira emlékeztetett. Meg egy kicsit Christopher Lloydra. Töröltem. A Mirrorista viszont még mindig jól működik. Ó egy migráns terrorista, akit Sacha Báron Cohen Boratjáról mintáztam. Mirrorista törve beszél minden nyelvet. Pontosabban szólva ő nem is nagyon beszél, csak átkozódik és fenyegetőzik. Lényegében a teljes magyar káromkodáskincs sűrűsödik benne. A más nyelvű változatai ezért egy kicsit színtelenebbek. Így is nagyot szólt, mert minden értelmezhető mondata az Európai Unió ellen irányult. Százezrek tiltakoztak, és ez csak növelte Mirrorista követőinek a számát.

Szóval az én történetem sikertörténet. De nem leplezhetem le magam. Egy kövérkés, nap nem látta faszi vagyok, aki csak nagy ritkán dugja ki az orrát a nagyanyja lakásából – a

stúdiójából –, és még a volt feleségének és a kislányának sem mondhatja el, hogy ő nem egy lúzer, és hogy egy szép napon, amikor a szerződése lejár, más lesz az élet. Most egy finomabb történeten dolgozom, A csodák földjén. Az avatárom itt egy bajszos bácsi lesz népviseletben. Talán háromszéki öltözetben. A botjára támaszkodva mesél, néha megpödrí a bajszát. Jó lett volna, ha pipázik is, de a dohányzást azonnal letiltják minden felületről. Az első története egy székely kislányról szól, akinek megjelent Rafael arkangyal, megérintette, és másnap a családja azt látta, hogy a bőrén veres rovásírással kiütközött a székely himnusz.

Lakatos Regina szeretne kideríteni, hogy hol van

Amikor magamhoz tértem, az volt az első gondolatom, hogy ezt biztos az a hülye picca művelte velem. A Főnéni. Aztán enyhült a kábulat. Persze hogy baromság. A Főnéni rühell engem, de azért nem kábítana el. Kirúgna. De már eddig is kirúghatott volna. De nem rúg ki, mert úgysem talál ápolónőt a helyemre. Már most is kettő helyett dolgozom. És bizonyos fokig meg is értem a Főnénit, mert én sem vagyok egy egyszerű eset, és kibaszottul nem tudom tartani a pofám. És beleártom magam olyasmibe is, ami nem az én dolgom. Azon is pattogott, hogy a mosdóban megjavítottam a csapot, merthogy nem az én dolgom. Persze hogy nem az én dolgom, de a köcsög karbantartók két héten át nem tudták megjavítani. Erre én vettem egy csapbetétet – a saját pénzemen! –, fogtam egy kulcsot, és két perc alatt megcsináltam. Ja, a karbantartók mosták kezeiket, nem kapták meg a digitális munkalapot, anélkül meg nem dolgozhatnak. Na, ezek nem is dolgoztak. Tökre más itt minden, mint a megyeiben volt. Ez az első szuperkórház. Itt még a szeméttárolóban is van két lélegeztetőgép. Szuperdrága volt. Mert a pénz fele a Pereputty zsebébe ment. A maradékból azért maradt még szuperteknikára. Itt minden digitális, még a takarítók is ilyen kurva drága kütyüket kaptak, és abban kell aláírniuk, ha felmosták a klotyót. Aztán lepittyegik a budi kódját. Mondjuk, ettől még szaros marad a csésze. De azt senki nem nézi meg. A konyhán is kütyüvel dolgoznak, de a kaja pontosan olyan ehetetlen, mint tíz éve. Gondolom, ahhoz már valami szuperkomputer kellene, hogy ne egy kockasajt meg egy vizes zsemle legyen a vacsora. Hét-nyolc éve lehetett, amikor a megyeiből felhoztak bennünket egy fővárosi kórházba, hogy megmutassák a hiperfasza számítógépes rendszerüket.

Hogy lássuk a jövőt. Nagyon vicces volt. A csajok persze ott is halálra gürizték magukat, és akkor még rájuk pakolták a számítógépes nyilvántartást. Állandóan a gépekhez futkostak, mert abba kellett írni mindent. Mondták, hogy ez hamarosan megváltozik, mert minden nővérnek lesz saját kütyüje. Betegpittyegető. De azért érdekes volt. És ott gondoltam rá először, hogy mi lenne, ha lenne gyerekem. Épp a szülészetén szambáz-tunk, és az egyik csajszi egy bébit tolt a babaszállító kocsiban. Nagyon szép baba volt. Tiszta volt a bőre, és – nem tudom, hogy mondjam, mert tudom, hogy marhaság – átszellemült a tekintete. És – a karszalagról leolvastam – szép volt a neve is: Aléna.

Na, mi már kütyüzünk, mert digitális kórlap van, amire vagy feltöltik az adatokat, vagy nem. Vagy működik a wifi, vagy nem. És ha rendszerhiba van, na, az rendesen betesz mindenkinek. A múltkor nagyviziten ott állt a csapat a beteg körül, és a Fődoki megkérdezte: „Hogy érzi magát, kedves Bakonyi Sándor?” És akkor nagy csend lett. Kurva nagy csend, mert női kórteremben voltunk, és az ágyon Évi néni feküdt, akit természetesen már nem lehet lenénizni, mióta jött ez az új szabályozás, hogy a beteg méltóságát nem tiporhatjuk lábbal. Na, erre újra leolvasták Évi néni karszalagjának a kódját, de a rendszer ragaszkodott Sanyi bácsihoz, akit már jó egy hete elbocsátottunk. De a rendszer már csak ilyen. Egy olyan vállalkozó csinálta, aki ilyen még nem is látott. Viszont a Pereputty-hoz tartozott. A programot lopta valahonnan, és egy csapat számítógépes rabszolgával átíratta. Nem kamuzok. Amikor idekerültem, a beteg nevét még a „munkadarab megnevezése” rovatba kellett beírni. Na, kivételesen nem pofáztam bele, így aztán olyasmi történt, amire itt még nem volt példa: a Fődoki megvizsgálta a beteget, kikérdezte, és döntött a gyógyszereiről is. Valaki elrohant egy darab papírért és tollért, hogy feljegyezze, mert annak nem lett volna sok teteje, hogy Sanyi bácsi digitális kórlapjára vezessék fel. Az, hogy a Főnéni nem tud velem kijönni, más történet. Mert a nagy pofám ellenére ő pontosan tudja, hogy

húzó ló vagyok, és ha tovább bent kell maradni, én nem szoktam az órára mutogatni. És az én betegeimet meg lehet nézni. Ha „baleset” történik, azonnal kipucolom őket, úgy szúrom be a branült, hogy észre sem veszik. Beszélgetek velük, figyelek, hogy fel legyen töltve a telefonjuk, legyen mindig friss vizük. És az sem érdekelt, hogy a végén lesz-e boríték a zsebben. Leszartam, amikor betiltották a borítékot a kovidhiszti kellős közepén. Mondjuk, az orvosokkal más volt a helyzet. Megdobták őket egy jelképesnek nem nevezhető mennyiségű zsével. Egypáran ugyanúgy tolták tovább, mint addig. Az okosabbja meg számolgatott. Ha többet mût, tovább rendel, akkor is ugyanannyi a fizetése, akkor meg minek erőlködjön? A beteget leszarták. Ahogy a Fejedelem is. A főigazgató. O az oltáskampányt toltta ezerrel. Meg a medikákat. Pedig majdnem bekerültem vele a tévébe. Engem választottak ki, hogy beoltsam. Előtte elmentem a fodráshoz, hogy jól nézzek ki. Nem mintha olyan lepukkant lennék, de azért más a kamera előtt. Szerintem azért választottak engem, mert olyan nagyon fiatal már nem vagyok, szóval a Fejedelmet nem lehetett hírbe hozni velem. Ja, meg szóltak, hogy a köpenyem ne legyen nagyon rövid, mert a Fejedelem arra nagyon gerjed, és olyankor dadog. De azért jól nézek ki, és még nem felejtettem el mosolyogni. Igaz, ez a maszk alatt nem látszott. Bár a felkészítésen majdnem elröhögtem magam. A vakcinás ampullába sóoldatot töltöttek, és mutatták, hogy majd úgy kell tartanom, hogy a címke jól látszódjék. A Fejedelem féltette a tyúkszaros életét. Aztán a végén a szurit kivágták. Nem lettem tévésztár. Mit is akartam mondani? Ja! Szóval a Főnéni nem hülye, csak azt nem képes elviselni, hogy néha tanácsokat adok az orvosoknak. Meg neki. Túllépek a hatáskörömet. De hogy a picsába ne lépném túl, ha látom, hogy félrediagnosztizálnak valakit? Hogy ezt honnan tudom? Egyrészt ugye én több időt töltök a betegekkel, mint az orvosok. Másrészt meg... Na, ez a másrészt egy kicsit bonyolult, meg hosszú is. De ha már

úgyis be vagyok zárva ebbe az... akármibe, akár el is mondhatom.

Anyum szerint az egész attól volt, hogy én nem rendesen születtem, hanem a földrengés rázott ki engem belőle. Na, most ez vagy így volt, vagy nem. Földrengés az volt. Az biztos. Mint a halál. Meg az, hogy tényleg furcsa gyerek voltam – mások szemében. Én semennyire sem éreztem magam furcsának. Azért tartottak furcsának, mert észrevettem dolgokat, amiket mások nem. Etettem a csirkéket az udvaron, és szóltam anyumnak, hogy mindjárt kifut a tej a konyhában. Beszaladt. Éppen jókor. Meg észrevettem, hogy a szomszéd bácsi kocsijának lapos a kereke. Pedig nem is láttam. Éreztem. Szóval voltak dolgok. Az már felső tagozaton volt, hogy az énektanárnő felfedezte: abszolút hallásom van. Ez azért volt vicces, mert közben tök szarul éneklek. Elkezdtek vizsgálgatni. Kiderült, hogy passzív abszolút hallásom van, és kibaszott magas az IQ-m, akármilyen rossz tanuló vagyok. Volt egy pár balhém is. Hatodikban például nagyon elvertem egy srácot. Akkor már mellyesedtem, ő meg a sulis mögött elkezdett csöcsörészni. Az ofő behívatta anyumat. Én meg hallgatóztam. „Jó eszű kislány, de jól fel van vágva a nyelve. A magatartása túrhetetlen. Eszébe jut valami, felugrik, mondja. És állandóan azon agyrai, hogy mi igazságos, és mi nem. És ha valami nem tetszik neki, harcol. Nem tudja visszafogni magát. A jegyei is azért rosszak, mert felelés helyett vitatkozik. A tankönyvvel, a tanárokkal. Néha meg azt érzem, szándékosan hibázik, nehogy a jó tanulók közé kerüljön.” Volt ebben igazság, de nem tudtam mit kezdeni vele. Ilyen voltam. Idomíthatatlan. Passz. Hetedikben jött meg a mensim. Anyum rendesen felvilágosított. Tartott vagy öt percig, mert aztán kezdődött a kedvenc sorozata. Nekem bőven elég volt, mert azért nagyjából már mindent tudtam. De nem nagyon értettem, mi történik velem. Mert addig ugye észrevettem dolgokat, de onnantól ez az érzékelésem kezdett élesebb lenni. Megpróbálom elmesélni, de más mesélni, más megélni. Kezdtém rájönni, hogy én valami megmagyarázhatatlan

módon olyan rezgéseket érzékelek, amilyeneket a többiek nem. Ráadásul ezek a rezgésminták megmaradtak ez emlékezetemben. Vegyük a szippantós kocsit. Miért pont a szippantós kocsit? Mert ez jutott eszembe. Mert feltűnő. Lepukkant roncs. Legalábbis nálunk ilyen volt. Bűdös, mert gázolajszaga van, csöpög belőle a szar. És van egy rezgésmintája. És azt akkor is felismered, ha két utcával arrébb megy. Még azt is, hogy tele van vagy üres. Világos? A mosógép tökre másképp rezeg, ha bugyik vannak benne, mint ha törülközők. Gondolom, ez valahogy összefügghetett az abszolút hallásommal. Én voltam a kindertojás-rázó. Mert a kindertojásban voltak összeszerelős játékok, meg voltak a figurák. Víziló, béka, teknős, törpe, már nem emlékszem. És gyűjtőt-ték a figurákat. Mondjuk, én a szerelőset szerettem. És volt az, hogy ha megrázzuk a tojást, akkor érezni lehet, hogy egy darab van-e benne, vagy több. Na, én halálbiztosan megmondtam. De ez nem nagy kunszt. Másokkal is van úgy, hogy megérik, benne van-e a kulcs a zárban, vagy hogy a busz, amin ülnek, le fog-e robbanni... Csak nálam ez erősebben kijött. Ha megálltam egy ház előtt, meg tudtam mondani, hányán vannak otthon. Ha elém tetek két lezárt dobozt, megmondtam, melyikben mi van. Nem úgy, mint egy Úri Geller, meg nem is vagyok én látó, de valahogy érzékelem a tömegét annak, ami a dobozban van. Meg az anyagát. Vicces volt az egész, de ugyanúgy nem vettem hasznát, mint az abszolút hallásomnak. Akkoriban anyum már állandóan rágta a fületem, hogy mi szeretnék lenni. Mert nyolcadikban már tényleg el kellett döntenem, hogy merre tovább. Javultak a jegyeim, de az sejthető volt, hogy nem lesz belőlem ügyvéd vagy orvos. Meg aztán anyum egyedül nevelt, anyagilag nem bírta volna. Azt viszont mindennap elprédikálta, hogy egy jó szakma aranyat ér. Én meg mindenféle faszságot válaszoltam. Hogy elmegyek gázszerelőnek vagy szobafestőnek, esetleg kamionsofőrnek. O meg noszogatott, hogy legyek inkább zongorahangoló, ott legalább hasznát veszem a hallásomnak. Aztán a legjobb barátnóm, Panni

jelentkezett a veszprémi egészségügyi szakközépbe. Gondoltam, nekem az is jó, és legalább nem leszek egyedül. Anyum rábólintott. O csak annyit akart, hogy legyen szakmám is, érettségim is, és ne segédmunkás legyek, mint ő. Azzal neki semmi baja nem volt, hogy ápolónő legyek. Az orvosi vizsgálaton majdnem elbuktam a buzgómócsing orvos miatt. Nem mintha bármi bajom lett volna, de elbüszkélkedtem neki azzal, hogy abszolút hallásom van. Na, akkor elkezdett vizsgálgatni. És én már akkor is ilyen vigyori voltam, és amikor vigyorogtam, manóképem lett. Aztán később megértettem, hogy a doki valószínűleg Williams-Beuren-szindrómára gyanakodott. A lényeg az, hogy felvettek, másodikban még a koleszba is. Nem volt egy luxusélet, de én bírtam. Például azt, hogy anyummal csak hétvégeként kellett együtt lennem. Nem mintha nem szeretném, de kurvára fárasztó tud lenni. És már akkor sem volt könnyű vele. Amúgy meg nincs baj anyummal. Lassan hatvan lesz, de jól néz ki. Mindig is olyan apró, formás nő volt. Azt mondják, hasonlítok rá. Ja. Nekem is rövid egy kicsit a lábam, de mellem-seggem rendben van. És a négy ikszből egyet letagadhatnék. Nem mintha le akarnám tagadni. Megdolgoztam érte, bassza meg! Szóval nem anyummal van a baj, hanem azzal, hogy oda született, ahova. Egy átlagos faluba. Ma már biztosan nem falu, hanem minimum nagyközség, vagy talán város. Inkább város, mert már van körforgalom, térkő meg turulmadár. Meg átnevezés. Amikor ünnepekkor hazaugrok, anyum mindig mesél a helyi politikáról. Legutóbb azon rugóztak, hogy át kellene nevezni a Gagarin utcát, mert az ukránok nem veszik jó néven. De kurvára nem tudták, mire. Először az volt, hogy legyen Kisboldog-asszony utca. De a polgi kapott egy fülest, hogy a Pereputty Pálffy Fidél utcát szeretne. Aztán egy újabb fülest, hogy a szovjetek nem örülnének, ha Gagarint törölnék. Akkor meg elkezdtek keresni egy másik szovjetet. Találtak egy író, valami Rodzajevszkijt, aki ugyan nem volt ukrán, de legalább harcolt a bolsik ellen. Abban viszont nem tudtak

megegyezni, hogy kell írni a nevét. Ezeknek elmentek otthonról. Anyum meg nem tud elmenni sehova. Lassan rakosgattam össze, mitől is olyan elcseszett az élete. Először azt hittem, apum miatt van az egész. Hogy elhagyott bennünket. És hát a gyermekét egyedül nevelő anya, meg a magány, meg az apámfüle... De attól még pasizhatott volna. Legyeskedtek körülötte a férfiak, lett is volna alkalmas köztük, de ő, szegénykém, kitalált magának egy szerepet. Hogy ne az legyen, hogy apum csak úgy lelépett... Úgy gondolta, hogy ha már egy faluban mindenki mindenkiről tud mindent, még azt is, amit nem, majd ő kitalál magának egy történetet. Mert már akkor is állandóan a tévét nézte. És azt találta ki, hogy ő egy hős özvegye lesz. Tudom, röhejesen hangzik, de ha belegondolok, mennyi kamuval tömik a fejünket, már nem is tűnik akkora baromságnak. Először csak titokzatoskodott. Beszélt összevissza. Hogy apum megint németbe ment dolgozni, meg hogy majd mi is megyünk utána... Aztán elkezdte bonyolítani... Hogy apum titkos megbízással ment németbe, és ott volt, amikor lebontották a berlini falat... És hogy látta is őt az egyik híradófelvételen. És azért nem jöhet haza, mert a kommunista titkosszolgálatok vadásznak rá. Tiszta hülyeség volt. Mint egy fos tévésorozat. De becucliz-ták. Akkor igény volt az ilyesmire. Olyan rohadtul nagy igény, hogy anyumat majdnem díszpolgárnak választották, de megfúrták, merthogy bagóhiten élt apummal. Azt viszont kész tényként fogadták el, hogy apum szabadságharcos, talán már csak volt szabadságharcos, mert a kágébé biztosan kinyírta. Anyumnak semmi haszna nem volt belőle. Illetve dehogynem, mert ez az egész valami méltóságot adott neki. Csak hát egy kicsit túltolta a csórikám. Lassan kezdte elhinni a saját sztoriját. De mostanra ez a szappanopera egy kicsit bebüdosödött, mert újra spanolunk a szovjetekkel, a faluban meg attól fosnak, hogy ha anyum története kitudódik, nem kapunk tőlük gázt, és akkor nem lesz mivel fűteni. Amikor odahaza voltam, a vegyesboltban, amit most valami nemzeti közértnek vagy minek hívnak, odajön egy öreg picca,

és a fülembe súgja, hogy jobb lesz, ha anyum meghúzza magát, mert ha kitudódik, hogy apum a németeknek dolgozik, nem kap közmunkát.

Szóval a kolesz igazi megváltás volt, mert nem kellett naponta végighallgatnom a magyar 007-es ügynök történetét, ami ráadásul állandóan változott. Szabadság volt, meg csóróság, a csajokkal nagyokat mar-hultunk, pasiztunk. A sulis is elviselhető volt, nem kellett beleszakadni. A nyári kórházi gyakorlaton meg én voltam a legjobb. Pedig az nagy történet. Ott válik el a szar a májtól. A csajok többségéről az első héten kiderült, hogy ez nem fog nekik menni. Jött egy jópofa doki, elviccelődött velünk. Emlékszem, azt mondta, „a betegen van vagy fél tucat nyílás, ahol meg nincs, oda mi csinálunk”. Mindenki röhögött. Aztán amikor azzal szembesültek, hogy mi jön ki ezekből a nyílásokból, és mit kell beléjük tolni, kiborultak. Én nem. Én csak locsolgattam a medikusokat, mert ezek se nagyon bírták. Na, gondoltam, majd ezekből is faja orvospincér lesz, aki csak dumál, hajlong, és elteszi a borítékot. Amikor harmadikos voltam, a nyári gyakorlaton már én tanítottam őket, mert ezek a nyuszik még egy szubkutánt se mertek beszúrni. Én meg már intravénását is adtam be, bár nem lett volna szabad vizsga nélkül, de már mindenki tudta, hogy nekem kezem van ehhez. Én még életemben nem durrantottam szét vénát. Mert érzésem van hozzá. Mintha a bőrük alá látnék. Olyan, mint az MRI. De mégsem olyan. Meg a réz-gések... Nem beszéltem róla senkinek. De örültem, hogy valami hasznát veszem. Most viszont semmi hasznát sem veszem. Ez a cella, amiben tartanak, egy totális süket szoba. És az a vicc, hogy nem csupán hangszigetelt, hanem olyan, mintha valami rezgés csillapító anyagba lenne ágyazva. És csak annál a zsilipszerű akárminél érintkezik a világgal, ahol a kaját, ruhát beadják. És ott is csak percekre. Szóval valami kapszulában vagyok. És ennek valamennyire önfenntartónak kell lennie. Szerintem valami alagút csatlakozik rá. Ezen jön be a víz, ezen

keresztül cserélik az akkumulátorokat, szívják le a szennyvizet, és ha végeztek, leválasztják.

Mint egy sci-fiben. De ez nem díszlet, és ha nem díszlet, nem lehetett olcsó... A filmekben ilyen kapszulába szokták zárni az űrlényeket, a mutánsokat... A valóságban meg... Nem tudom... A dühöngőket elég lenne lekötözni, leszedálni... A vírusok leszarják a rezgéscsillapítást. A marslakóknak, gondolom, szétlövik a valagát. Azt hiszem, ezt az akármit egy olyan lénynek építették, aki érzékeli a rezgéseket, és valakik éppen ezt nem akarják. Nem lepne meg, ha a bejáratnál a névtáblára az lenne kiírva:

L a k a t o s R e g i n a

Dr. Gergelyffy Tivadar számba veszi az idő elütésének lehetőségeit

Dr. Gergelyffy Tivadar olykor megvizsgálta az életét. És többnyire elégedett volt vele. Leszámítva azokat az eseteket, amikor nagyon elégedett. Ez alkalommal úgy döntött, Gabival való házasságát teszi rendszeres elemzés tárgyává. (És ne feledjük, dr. G.T. az elemzésben majdnem olyan jó volt, mint a tervezésben.) Elképzelt egy gigászi többdimenziós hálót, egy szupermátrixot, és abban rendszerezte addigi életét, a házasságával nagyon-nagyon elégedett volt. Mindketten a harmincas éveik közepén jártak, amikor összejöttek. O egy kicsit előbbre. Érett, felnőtt személyiségként kapcsolták össze életüket. És a döntésükbe nem rondított bele semmiféle szenvedély vagy ifjonti hév. Mint már említettük: passzoltak egymáshoz. Tisztában vagyunk vele, hogy egy valamirevaló regényben itt egy hasonlatnak kellene állnia. Értsd: illettek egymáshoz, mint izé a hogymondjához. Igen ám, de mi van akkor, ha már ezt a szöveget is utolérte azoknak a könyvnek látszó tárgyaknak a hatása, amelyekben zavarba ejtően, sőt provokálóan sok nyomdafesték nem szennyezte felület található, azzal a céllal,

hogy ezen tárgyak használói ezeken a felületeken számoljanak be arról, hogyan lépegetnek önmaguk beteljesítése felé. Ami igen szép és kreatív dolog. És az akadálymentesítés követendő példája, hiszen az olvasónak nem kell megküzdenie bonyolult mondatokkal, nehezen követhető történetekkel. Az áll majd ott feketén-fehéren, amit ő maga beleírt. És azt ír bele, amit és ahogyan tud és akar. Senki nem várhatja el, hogy az olvasó/író seperc alatt megtanuljon könyvet írni. Ami hülyeség is lenne, mert az ilyesfajta kötetekből egyetlen – személyes – példány létezik, és nem elvárás, hogy ezt bárki más elolvassa. Tehát még csak nem is munkafüzet, így nincs is helyes megoldása. Csak helyes megoldása van. Az is helyes megoldás, ha nem töltöd ki. Ettől még tökéletes ajándéktárgy, hiszen nincs olyan történet, amely érdekesebb és fontosabb lenne, mint a te saját történeted. Szóval toll a füledbe, de nem metafora. Ha annyira ragaszkodsz hozzá, írd egyet magadnak. Dr. G.T. meg nem egy metaforás ember. (Talán ezért nem is jutott feljebb a hatalomiparban.) Ő egyszerűen úgy látja, hogy Gabival mindig is hatékony párost alkottak. Gabi kitalálta/megcsinálta őt, ő pedig eredményesen munkálkodott azon, hogy Gergelyffy Gabriella – igen, felvette az ő nevét – elfoglalhassa őt megillető helyét egy hazánkban állomásozó multi kommunikációs igazgatói székében. És Gabi tudta, mi a kötelessége, ezért a szóban forgó multi is tisztában volt vele, mivel is tartozik az aktuális hatalomipari szövetkezésnek, amely tenderek és támogatások elnyeréséhez segítette hozzá. És mindez három évtizeden át erősítette dr. G.T. pozícióit, ami segítette Gergelyffy Gabriella pozícióit, ami tenderek és támogatások elnyeréséhez segítette Gabi munkaadóját, aki mindezt fejedelmien jutalmazta Gabit. Valamilyen rejtélyes módon még a hatalomipari szövetkezés tagjai is jól jártak. Hogy kell-e ennél több egy jó házassághoz? Természetesen igen. Itt van például az egyetértés. Dr. G.T. és G.G. egyetértettek abban, hogy egy – vagy több – gyermek előállítása nem lenne feltétlenül kedvező hatással kapcsolatukra, jövőjükre. Dr. G.T. – aki akkor még nem volt dr., mert Gabi csak pár évvel

később vásárolta meg a doktori disszertációját – végtelen precizitással megtervezte az egy-, két- és háromgyermekes változatot. Hónapokig dolgozott rajta, a végén már ott tartott, hogy valószínűleg számítógépre kellene vinni az egészet. Aztán kitalálta a saját többdimenziós mátrixát, amely nagyrészt egy korai munkájára – a már említett „Hogyan jussunk be a lányok bugyijába 17 lépésben”-re – épült, de annál mérhetetlenül összetettebb volt. Addig ugyanis minden rendben ment, amíg a gazdaságosságot vizsgálta, a munkaerő-ráfordítást. a gyógyszer- és tanszerköltségeket, a gyermekfelvigyá-zást. a kindertojás-fogyasztást. a lakás berendezésének amortizációját, a különórákat, a biciklit. Hosszú. Voltak azonban olyan elemek, amelyek elvileg kompenzálták volna a veszteségeket, de nem találták helyüket a mátrixban: csecsemőpopsi-csipkedés, borostás áll babakéz által való simogatása, első lépések. Már beszél, már olvas, érmet szerez a kerületi tanulmányi versenyen, disznó viccet mesél, becsajozik/bepaszizik. a térden lovagoltatott unokák még annyira sem találták helyüket, a végére minden összeállt. (Fantasztikus munka, kár, hogy G.T. ezt sem tette közkinccsé.) Az eredmény egyértelmű volt. Számításai szerint csak két változat működött. Az, ahol $n = 0$, és ahol $n = 27$. (Az n természetesen a születendő gyermekek számát jelenti.) De térjünk vissza a jelenbe! Dr. G.T. úgy látja, hogy a jó házassághoz szükséges a kölcsönös tisztelet. Ez pipa, a szabadság, hogy mindketten megvalósíthassák önmagukat. És a szex. Ami azért az ő esetükben másként súlyozódik. Természetesen szexeitek. Egy darabig. Mert mindketten úgy gondolták, a másiknak talán fontos. Aztán felismerték, hogy kettejük libidója együttesen sem tesz ki egy egészet. Őszintén megbeszélték. Na jó, nem egészen őszintén. De vegyük figyelembe, hogy egy házasság tartóssága egyebek között az őszinteség illendő hiányán is múlik, a „Most mondd meg őszintén!” felszólítást csak a végüket járó kapcsolatokban veszik komolyan. Gabi arról beszélt, hogy az ő nagyszerű és felnőtt kapcsolatukat nem az állati szex tartja össze. Finoman

utalt rá, hogy ő már elindult a megvilágosodás útján, a lélek és a szellem ösvényén, és igazság szerint számára a szex csak a tízmilliószoros napokon tölthetné be jótékony spirituális hatását, mivel azonban ezekből évente csak négy van, azért az évi négy dugásért nem kell akkora felhajtás. Most őszintén: jobb lett volna, ha azt mondja, hogy ezt az egész macerát nem találja higiénikusnak? Hogy undorodik más emberek szagától, testnedveitől, érintésétől? Hogy szex közben csak arra tud gondolni, hogy mikor zuhanyozhat le végre? Ja, meg arra, hogy amit éppen tenni kényszerül, beleillik-e az éppen érvényes trendekbe, és hogy ez így politikailag korrekt-e, és egyáltalán mi végre ez a lucskos lökdösődés. Tivadar egy szerelmi vallomással nyitott, melyben kifejtette, hogy Gabival való kapcsolatánál nincs fontosabb számára. Szabadkozott: a sok munka, a stressz, a minden... Szóval tudja ő, hogy többet kellene törődnie Gabival... És hogy úgy érzi, a szexben nem tud eleget nyújtani Gabinak, ami még jobban frusztrálja, és ezért még annyit se... És ha Gabi úgy gondolja, hogy egy párterapeuta, esetleg egy szexterapeuta... Szóval ő áll elébe.

Most őszintén: jobb lett volna, ha azt mondja, hogy Gabinak a szex körüli pipiskedései lehervasztják? És ha mégis feláll, akkor sem tud elmenni, mert prütykölés közben sem tud megszabadulni elemző-tervező agymenéseitől. Például azt számolgatja, hogy miközben ők közösülnek, hányán teszük ugyanezt a világon. És hogy milyen eloszlású az eredményességük (0, 1,2 orgazmus – külön számolva a csoportszexet). Nem is beszélve olyan további részletekről, amelyek bármelyike önmagában véve is mindenkinek elvenné a kedvét a szextől. Sajnálatos módon Tivadar még az olykor látogatott pornóoldalakat sem volt képes maradéktalanul élvezni. Azon agyait, hogy hány éves lehet a megtekintés pillanatában a művésznő, aki a felvételen igen zsenyének tűnt. Hogy él-e még egyáltalán? Hogy nem szenved-e a foglalkozásából következő kórságban? Hogy milyen

instrukciókat adott a rendező? Hogy hol lehet az a helyiség, ahol sok tucat roppant hasonló jelenetet rögzítettek?

De ne kalandozzunk el a jó házasság ismérveitől! Gergelyffyék házasságának gránitszilárdságú oszlopa a kiemelkedő konfliktuskezelés volt. Nem csoda: Gabi kedvelt és gyakori előadónak számított mindazon konferenciákon, amelyek a marketing, a kommunikáció, a média, az internet, a társadalmi felelősség és hasonló effélék aktuális kérdéseit tárgyalták meg. És mivel Gabi cége ezen események elkötelezett támogatója volt, Gabi évente többször is kifejthette tudományosan megalapozott és látványosan prezentált gondolatait a programmaticról és a neuromarketingről, a keresőmarketing és a konverziós ráta összefüggéseiről, továbbá olyan finom humán kérdésekről, mint az érzékenyítés, a mindfulness alkalmazása a vállalati gyakorlatban, és a konfliktuskezelés. Megszakad a szívem érted, Jóraivaló Olvasó, ha nem vagy jártas mindezen tudományokban, sőt talán még azt sem tudod, eszik-e ezeket, vagy isszák. Maradjunk abban, hogy Gabi nagy tiszteletnek örvendett a konferenciákon. Keresték a társaságát, ötletekkel bombázták, melyek megvalósítása mérhetetlen hasznot és elismerést hozhatna Gabi cégének. Ez utóbbi egyébként bőkezűen támogatott mindent, ami az aktuális hatalmi szövetkezet – népszerű névén: Pereputty – számára kedves volt. Bocs, de ismét mellékvágányra tértünk. Tereljük hát vissza gondolatunk szerelvényét Gabi és Tivadar házasságának vágányára, amelyen frigyük lokomotívja maradéktalan konfliktusmentességgel robogott. A felek ugyanis úgy döntöttek, kerülnek mindenféle konfliktust. Külön hálósobában háltak, így álmukat nem bolygathatták szuszogások, horkan-tások, illetlen szelek, nyugtalanító forgolódások, a paplanon való osztozkodás. Külön tévékészülékeken vették magukhoz a tanulságos és szórakoztató tartalmakat. Máshonnan rendelték az ételt. Gabi ételdílere szállította a vegán ökobionatúr és természetesen mindenmentes finomságokat száz százalékgig

újrhasználható csomagolásban. Tivadar pedig - ingyenc nem lévén – házias mindenfélét rendelt, már amikor nem kellett hivatalos vacsorán részt vennie. Mindketten céges autóval jártak -külön-külön. És utazni sem együtt utaztak. Gabi kizárólag a spiritualitás-sal átítatott helyeket kedvelte, amelyek rendszerint igen messze voltak. Tivadar ezzel szemben imádta a „gyárlátogatásokat”. És ez nem csupán gyárat jelentett, hanem mindent, amiben rácsodálkozhatott a racionális emberi elme kifinomult működésére. Számára egy levesporüzem éppoly izgalmas volt, mint Mexikóváros tömegközlekedése. Amikor megvették az ikerház másik felét, lett külön fürdőszobájuk is. Külön szekrényük, hűtőgépük és könyvespolcuk. És minden eltűnt az életükből, ami konfliktusokhoz vezethetett volna. Hangos szó nem esett közöttük. Az utóbbi három évben erre nem is lett volna módjuk, ugyanis a sok ezer kilométeres távolság nem kedvez a szóváltásnak. Gabi ugyanis úgy döntött, hogy nagynyugdíjasként immár végleg átköltözteti székhelyét Budapestnél spirituálisabb vidékekre. Tivadar Gabi vándorlásairól a közösségi hálón értesült, ahol bhutáni kolostorok váltakoztak kurva nagy kőszobrokkal, Shiva különféle ábrázolásai egy cfáti ajándékbolt kínálatával, a léoni Szent Izidor-bazilika a Nazca-fennsíkkal és egy gyorstesztel, amelyen egyetlen vörös vonal volt látható. És ez így volt jó. Vagy ahogy Gabi mondta, amikor még kommunikáltak: „Minden úgy van jól, ahogy van.” Illetve addig volt jó, amíg dr. G.T. elmatatgatott igazgatóként, elnökként, miniszteri biztosként. Ám amikor karrierje lezárult, egyszer csak ott találta magát egy másik életben. Nem volt ebben a másik életben semmi rossz, gonosz vagy fenyegető. Csak néhány dolog hiányzott. Például a személyzet. A titkárság. A titkárnő. Az ördög-tudja-kicsodák, akik elintézték a dolgokat. Az autó. Amikor leadta a kulcsait, a belépőit, a telefonját, a kocsipapírjait, még nem érezte ezt a hiányt. Egy-két hétig még érkeztek gratulációk – a nyugdíj mellé valami kitüntetést is adtak –, meghívók olyan

eseményekre, amelyekre amúgy sem járt, aztán minden elcsendesedett. Amikor a postafiókjából törölte a levélszemetet, nem maradt semmi. Jól gondolod, nekiállt hiánylistát készíteni. Ez egy időre lekötötte, de a végeredmény dermesztő volt. Dr. G.T.-nek ugyanis nemcsak a fentebbi hiányokkal kellett számolnia, hanem azokkal is, amelyek az évtizedek során felhalmozódtak. (Azt kérded, hogyan halmozódhat, ami nincs? Hát ez tényleg elég faramuci helyzet. És egyben rávilágít arra is, hogy a 'hiány' elég pontosan használható gazdasági, pénzügyi vonatkozásban, egyébként viszont rohadtul nehéz meghatározni. Hogy a fenébe is van az, hogy hiányzik valami, ami addig nem? Ami addig nem is volt a tiéd? Hiányoz-hat-e az, amiről nincs is tudomásod?) Dr. G.T.-nek nem voltak rokonai. Vagy legalábbis nem tudott róluk. Dr. G.T.-nek nem voltak barátai. Pedig egészen mostanáig azt hitte, vannak. Nem volt szeretője, szabója, hentese, autószerelője, törzskocsmája, de mindeddig nem érezte ezek hiányát. És a kiválóra minősített házassága ellenére nem volt felesége sem. És úgy érezte, jobb lenne, ha lenne, mert Gabi nyilvánvalóan jobban tudná kezelni ezt a helyzetet, mint ő. És egyáltalán nem azért, mert nagy valószínűséggel már erről a kérdésről is összehordott mindenfélét a különféle konferenciákon, hanem mert a saját hasonló helyzetét elismerésre méltóan kezelte. Egy pillanatra felvillant benne, hogy ha csatlakozott volna Gabihoz a megvilágosodás felé vezető úton, talán most könnyebb lenne, de ez tényleg egy kurta villanás volt, mert nem tudta elképzelni önmagát, amint egy csendtáborban mudrákba görcsölt kézzel hallgat a min-denségről. De Gabinak talán lett volna megoldása, valahogy csak rövidre tudta volna zárni a Tivadar elemző/tervező elméje által épített elcseszett áramkört, amelyből dr. G.T. képtelen volt kilépni, a hiánylista egyik fájó tételével végképp nem tudván megbékélni: nem volt semmiféle feladata.

Valljuk meg őszintén – és ez az őszinteség nem veszélyeztet semmilyen kapcsolatot –, hogy Gergelyffy Tivadar nem az a

regényhős, akit azonnal a szívünkbe zárunk. Még csak erős érzelmekkel sem viseltetünk irányában. Itt van egy öreg faszi, akit egykor megcsinált a felesége, és a hatalomiparosok tótumfaktumaként élte az életét. Akinek végül is egyetlen dolga volt, bármilyen posztot töltött is be: gondoskodnia kellett arról, hogy az általa felügyelt közpénz meghatározott hányada a hatalomipari szövetkezetek, most éppen a Pereputty zsebébe/számláira áramoljon. Tervezőképességét megcsillogtatnia soha nem sikerült. Nem volt rá igény. O meg jól elvolt a jólétben. Még csak utálni sem tudjuk igazán. Nem ő tervezte ezt a rendszert. És ha akarná, sem tudná megváltoztatni. Magasan javadalmazott cseléd volt. És akkor mi van? Irigyled? Vagy most éppen sajnálod egy picit? Vagy egyszerűen idegesít, hogy egy ilyen alak történetét kell olvasnod? Tivadart ez alkalommal felkavarta a saját története. Mert ugye itt van egy szereplő, akinek mérhetetlenül nagyot kellene hazudnia, hogy az elmúlt negyedfél évtizedben viselt dolgait nemes eszmék mázával tegye csillogóvá. (Természetesen ez nem zárja ki, hogy egyszer majd televíziós sorozat íródjék életéről, kiemelve ezen hányatott sorsú erdélyi nemesnek a kommunizmustól és az éppen hatalmon nem lévő kormányoktól elszenvedett megpróbáltatásait.) A világon semmi dolga nem lévén, arra sem számíthatunk, hogy ez az egyébként kiváló egészségnek örvendő hetvenes csávó valami érdekes dolgot tegyen, hiszen az Ice Bucket Challenge néhány éve már végképp kiment a divatból. Tivadar még emlékezett egy jó pár évvel azelőtti reklámra, amelyben valamilyen cég azzal lelkesítette ügyfeleit, hogy kütyüje segítségével majd jól elüthetik az időt. Dr. G.T. viszolygott ettől. Úgy vélte, hogy az idő nem golflabda, és baszhatod az életed, ha annyira nem vagy benne jelen, hogy csak kütyüket buzerálsz. Ámde az előtte álló évek ez alkalommal mégiscsak elütni való időként sejlettek fel. És ez a nem túl rokonszenves ember kivételesen úgy gondolta, hogy valami hasznosabbal kellene töltenie az idejét, a maradék életét. De fogalma sem volt róla, hogy mivel.

Lakatos Regina elégedett a cateringgel

Tisztára, mint a repülón. Be vagyok zárva egy dobozba a semmi közepén, szűk a budi, szar a kaja. Nem mintha olyan sokat röpködtem volna életemben. Az ápolónői fizetésből ritkán jön össze. Akkor is valami last minute. De én nem bánom. És ha már megyek valahová, az legyen társasutazás. Nem nekem kell szerencsétlenkedni a jegyekkel, a szállással, a helyi közlekedéssel. És nagyon bírom, ha egy idegenvezető okosakat mond. Szóval, hogy kivételesen nem én vagyok ügyeletben. Ha már egyszer... A repülés így sem egy mámor. Sorban állás, vetkőzés-öltözés, csomagcsendőrök... És ha egyáltalán van kaja a gépen, rettenetes. Állítólag nem is az étellel van baj, hanem az ízlelésünkkel. A levegő miatt. Na, azt is utálom a gépen. A műanyag levegőt. De ki lehet bírni, mert tudod, hogy előbb-utóbb leszáll a gép, és aztán édes élet. Momentán viszont fogalmam sincs, meddig tart ez az utazás. Még mindig nem állnak szóba velem. Naponta háromszor van etetés. Kinyílik az a zsilipszerűség, és akkor egy olyan kiskocsin, amilyen a kórházban is van, ott az ennivaló, a tiszta ruha, amely egyébként szabványos ápoló- vagy műtősruha. Azért megpróbálok beszélgetni velük. Gondolom, mindent látnak-hallanak. Mondtam, hogy nagyon nem bírom a mikrózott kaját. Semmi nem változott. Aztán mondtam ezeknek az akárikoknak, hogy adjanak már valami olvasnivalót, mert behalok az unalomtól. Azt mondtam, adjanak valami jó ember-rablós krimi. Ezt valószínűleg hallották, mert a következő ellátmánnyal beküldtek pár krimi. Már jobb. Azért közben agyalok is. Nem mintha segítene. Mert ha akarnának tőlem valamit, csak elmondanák. Szóval ez inkább valami őrizet. És olyan szupertitkos hárombetűs. De ha őrizet, akkor én veszedelmes vagyok. Poén. Mert én nem tudok semmit. Azt meg, hogy a

kórházból kilopják a kaját, és bent tartják a betegeket a hotelköltség végett, mindenki tudja. Azt is, hogy ki szokott kurta köpenyben a Fejedelem előtt térdepelni. Nesze nektek államtitkok. Ha viszont nem azért zártak ide, amit tudok, hanem mert van ez a fura képességem -az szívás. Ha kísérletezni akarnának velem, akkor nem aszalnának itt. Félnék tőlem valamiért, de nem annyira, hogy kicsináljanak. Szerintem fingjuk sincs, hogy mihez kezdjenek velem. De hogy hárombetűsök, az hétszentség. És magyarok. A szar kaja, a szar berendezés... Gondolom, innen is kilopják. Viszont seperc alatt hozták a magyar nyelvű krimiket. Ami biztató jel. Komfortosabbá teszik az életem. De lehet, hogy mégsem olyan biztató, mert azt is jelentheti, hogy soha nem is akarnak kiengedni innen. Azért kurvára problémás ez az egész. Gina nővér eltűnik a kórházból, és másnap nem megy be dolgozni. Gondolom, valaki csak megkérdezi, hogy mi a kis faszom van azzal a nagypofájú Ginával, aki életében nem volt még betegállományban. Meg a csajok... Csak feltűnt nekik, hogy pénteken nem voltam ott a pianobárban, és nem veszem fel a telefont. Hétfvégén meg, gondolom, anyum pánikolt be, mert még fel sem hívtam. Akkor viszont valami fedősztorit kell gyártaniuk a hárombetűsöknek. Vakáció, külföldi munka? Na, ez nem megy. Miért tűnnék el nyomtalanul? Miért hagynám ott a cuki kis lakásomat – F tömb, 511 -, aminek még húsz évig fizetem a részleteit? De hát vannak ilyen eltűnések. Itt vannak az eltűnt kocogó csajok. Mondjuk, én nem szoktam futká-rozni. Doszt elég az, amit a kórházban futkosok. De sztorinak biztos jó. Kocogott, megtámadták a migránsok. Megerőszakolták, megölték, a hulláját vízbe dobták, megették... Ez most nagyon megy. De ha valami ilyesmit nyomnak, az nekem nagyon nem jó, mert akkor én eléggé halott kell hogy legyek, és akkor a hazamenésre nuku az esély. Legföljebb hazajárásra. Oké, oké, tudom, hogy ez egy elszállt összeesküvés-elmélet, amitől én egyébként hülyét kapok. Mondjuk, a moziban nem. Meg regényben is bejön. Amúgy viszont tényleg rosszul vagyok tőle. A múltkor is. Böngésztem

egy hírportálon. Na, ott volt egy cím, valami olyasmi, hogy „Felfoghatatlan, mi történik az asszonyainkkal”. Rákattintottam. Ne tudd meg! Arról szólt, hogy a migránsok mind buzik, és el akarják buzisítani a keresztény kultúrát. A szórakozóhelyeken beginázzák a lányokat. (Ez a Gina nem én vagyok, hanem a GHB, a gamma-hidroxi-butirát.) És amikor a csajok bealszanak, faszcsírát fecskendeznek a csiklójukba, és ettől nyolc hét alatt kinő a faszuk, és akkor már boldogan megdugják őket a buzi migránsok. Ekkora baromságot! És még valami tudományos intézetre is hivatkoztak. Ezek betegek, esküszöm. És még azt is hozzátették, hogy ezek után a nők már soha nem tudnak szülni, és kihalunk, és megszállnak bennünket a migránsok. Mondjuk, arra nem tért ki a cikk, hogy ha minden migráns buzi, akkor hogy a kifaszomba szaporodnak. Világos, hogy ez sötétség. De akkor mi történik velem?

Nem kellett volna állandóan jártatnom a pofám. De ha látom, hogy félrediagnosztizálnak egy beteget, kussoljak? Elismerem, ha orvos lennék, én se lennék boldog, hogy egy ápolónő beledumál. Mert azt mégsem mondhattam nekik, hogy csak úgy érzem. Hogy más a rezonanciája. Helyette odasúgom, hogy szerintem a Karcsi bácsinak rekeszsérve lehet, és jobb lenne valahogy lefogyasztani, mert akkora, mint egy kanbálna. Mint a Brendan Fraser abban a filmben. De ettől még nem jelentek nemzetbiztonsági kockázatot. Egy kicsit paranormális vagyok. Na, bumm! Nem ártok vele senkinek. Csak egy kicsit macerás titokban tartani. A múltkor is. Behozták azt a csajszi hasi panaszokkal. Nem találtak semmit. Kiírták mindenféle vizsgálatra, én meg elszóltam magam. Megkérdeztem, milyen műtétje volt, mert benne felejtettek valamit. Ez rázós helyzet volt. Mert tényleg. És elkezdtek poénkodni, hogy nekem be kellene bennem a tévébe, meg hogy nem akarok-e aranyereket kutatni. Mondtam, hogy tévém nincs, az aranyér a proktológiára tartozik, továbbá vak tyúk is talál szemet, és kinyalhatják. Azt hittem, már rég elfelejtették. Ezek szerint nem. Arról viszont

sejtelmem sem volt, hogy nálunk is van ilyen ikszaktás akármi. Anyum azt mindig nézte a tévében. És ha valami furcsa dolog történt, sejtelmesen rávágta: „Az igazság odaát van.” De hogy nálunk is lenne? Már senki nem tudja, mi van nálunk. A mindenféle titkosszolgálatok és magánhadseregek úgy szaporodnak, mint a nyulak. Még paranormális is lehet köztük. Mert például az sem volt egészen normális, amikor elindították a Magyar Baba programot. A szülészetén a csajok szétröhögték magukat. De csendben, nehogy meghallja valaki. Ugye már hosszú évek óta tolják megállás nélkül, hogy mi, magyarok ázsiaiak vagyunk. Lóhátról nyilazó nomád keresztények. És a Pere-putty valamelyik megmondója azt találta mondani, hogy a babák hátán az anyajegy, a mongolfolt is ezt bizonyítja. Na, a Magyar Babának az volt a lényege, hogy az újszülöttekre még a szülőszobában felfestettek egy mongolfoltot, ha nem volt nekik olyan. Eleinte sokan tiltakoztak, hogy a bábiket talán nem kellene festegetni, meg hogy talán nem is tesz jót nekik. Akkor kiírtak egy tendert bababarát festékre. Naná, hogy csilliárdokba került. Ettől még nem izgultak rá tömegesen. A Magyar Babának viszont az a lényege, hogy az anyának a szülőszobában készítenie kell egy szelfit a frissen festett gyerekekkel, és a képet fel kell töltenie egy kormányoldalra. Csak így kapja meg a babakötvényt. Egy darabig dühörögtek a mérnek. Hogy milyen színű legyen a mongolfolt, milyen legyen a formája. Aztán ez is elült. A szülészetén meg festenek, fotóznak, feltöltenek. Most akkor annyira lehetetlennek tűnik egy paranormális hárombetűs? Állítólag az SS-nek is volt Paranormális Divíziója. Vagy nem. Egy lövöldözős játék szerint igen. Az a srác játszotta állandóan, aki elvette a szüzességemet. Egyik sem volt megrendítő élmény, de a srác amúgy helyes volt. Pár hónapig jártunk, aztán lecseréltem egy olyanra, aki felnöttebbnek tűnt. Majd máskor elmesélem.

Nem akarok azon rugózni, hogy ki nyomhatott fel a párásoknál. Nem mindegy? A kérdés az, hogy ki tudok-e innen jutni. És ha nem tudok kijutni, hogyan tehetem ezt a börtönt

élhetőbbé. A második az egyszerűbb. Kérek majd ezt-azt, aztán vagy megkapom, vagy nem. Krimet igen, jobb kaját nem. Majd próbálkozom. Kérhetnék például egy órát. Amit szerintem nem adnának, mert most éppen a cirkadiánomat borogatják. Kísérlet vagy kibaszás, nem tudom. Kitalálják, hogy mikor legyen éjszaka, és mikor nappal. Ablak nincs. Úgy saccolom, hogy tíz napja vagy két hete lehet annak, hogy bekasztlítottak. Vagy több, vagy kevesebb. Vagy kérhetnék egy számítógépet. Abban is van óra, pedig szívesen vadásznék az SS Paranormális Divíziójára. Valami videó- vagy zenelejátszó viszont nem esélytelen. Ha nincs benne óra. De az is lehet, hogy már leszarják az órát, mivel nem borultam ki az idő felborogatásától. Mondjuk, kérhetnék egy pasit is. Kemény seggűt. Olyan Tómi Cruise-fazonút, bár az új Top Gunban már nem jött be annyira, mert nem tudtam, mikor igazi, mikor számítógépes. Ne már! Ez nem csak a dugásról szól. Az orgazmum nem olyan nagy ügy, elintézem pasi nélkül is. De azért pasival más. Meleg, szuszog, elem se kell bele. Szeretem én a szingli életet, de az nagyon jó, amikor az ember álmában kinyújtja a kezét, és egy másik emberbe ütközik. Pasit persze nem adnak. Talán egy állatot, amely jól bírja a bezártságot. Az első kérdésre nem tudok mit mondani. Külső segítség nélkül innen nem jutok ki. Mert még azt sem tudja senki, hogy itt vagyok. Még ha tudnám is venni ezt a mindenféle rezgést vagy mi a faszt, leadni akkor sem tudok hasonlót. Foglaljuk össze: odakint én valószínűleg csak egy fejfa vagyok. És minden esélyem megvan rá, hogy egyszer majd alá is kerüljek.

A mátyus népviselet némely finomabb részletei

- Mátyus?
- Mátyus.
- És miért kellene a kislányomnak mátyusnak lennie?

– Mert nemzeti bál lesz. Nemzetismeret-órán... És mindenkinek népviseletben kell mennie...

– De hát Mátyusföld az nem is Magyarországon van.

– Mondtam én is Ildi néninek, aki erre szigorúan nézett rám, és azt mondta: „Egyelőre még.”

– Ja. És Aléna a mátyusokat húzta.

– Ez nem így megy. Először megkérdezték a gyerekektől, honnan származik a családjuk. A gyerekek pedig rávágták, hogy Magyarországról. Ildi néni meg azt forszírozta a tanterv szerint, hogy mondjanak magyar népcsoportokat, tájegységeket. És nagy volt a zűrzavar, mesélte Aléna, és akkor az Ildi megpróbálkozott azzal, hogy hívják a szüleiket, a nagyszüleiket. És akkor Aléna jelentkezett, hogy engem meg a nagyiékat Galántainak hívnak. Erre az Ildi feltepert az internetre, megkeresték Ga-lántát, és kiderítették, hogy az éppen Mátyusföld. Na, így.

– Talán ha Ildi néni bekapná... Most akkor mátyus ruhát kell szereznünk?

– Ja. Vagy varrunk egyet, vagy veszünk egyet.

– Szerinted a divatláncok most éppen mátyusban nyomulnak?

– Van egy divatszalon, ahol ilyesmit árusítanak. A címét megkapta minden szülő...

– Mennyibe kerül mégis? Csak mert hónapok alatt kinövi, és közben nem várható semmi jeles mátyus ünnep...

– Olyan háromszáz euró...

– Úristen! És miért számol egy magyar divatszalon euróban?

– Én is megkérdeztem. Azt mondták, magas a ruhák importtartalma. Meg az infláció. A másik változat az, hogy varrsz neki egy mátyus viseletét...

– Normális vagy?! Egy gombot nem tudok felvarrni. Te viszont...

– Én Gaia-táborban leszek egy hétig. És Aléna nálad lesz addig. És megoldod, ahogy akarod.

– És ha nem?

– Akkor tönkreteszei mindent. Az Ildi ugyanis kurva rendes volt. Emlékszel, már a szülők is pedzegették, hogy Alénának „speciális” iskolába kellene járnia. Az egyik barom feltolt egy képet egy heges tetovált bennszülöttről, és odaírta, hogy aki migránst észlel, jelentse. Aztán ráküldte valaki az osztályukra a tisztiorvost. És az Ildi akkor nagyon karakánul kiállt, és elmesélte a gyerekeknek, hogy egy székely kislánynak megjelent Rafael arkangyal, megérintette, és másnap a családja azt látta, hogy a bőrén veres rovásírással kiütközött a székely himnusz. És hogy a jelek, amik Aléna bőrén néha megjelennek, akár angyali jelek is lehetnek. És most az osztályban Aléna a menő, és a cuki szülőtársak naponta tolják fel, hogy isten áldását kérik rá, és a gyerekek már nem győz szülinapi bulikra járni. Akkor dönts el, hogy megvarrod vagy megveszed. És nem muszáj elmondanod a gyerekeknek, hogyan lett a Goldsteinből Galántai...

Minden, amit a figyelem felkeltésének művészetéről tudni lehet

Könnyebben megy, mint gondoltam. Most már. Azért indult olyan zöty-kölődően, mert mindig azon rágódtam, mi legyen az üzenet. Hogy mi lesz a tanulsága az éppen esedékes bejegyzésemnek, megszólalásomnak. És ez bénító. Mert elkezdesz rágódni, hogy helyes-e, amit mondasz, meg hogy milyen következményekkel járhat. A kis vizesnyolcas múzeumpedagógus dolgozott bennem: milyen okosságot is visz magával a befogadó? Amikor még csak troli voltam, néha olyan felületeken akadt dolgom, ahol egykori egyetemi tanáraink vitatkoztak. Már nem emlékszem rá, milyen álnévvel léptem be, de először remegett a kezem. Én tiszteltem ezeket az embereket. Volt, akit talán szerettem is. Éppen arról cseréltek eszmét, hogy mit tekinthetünk demokráciának. Más már úgysem maradt nekik, mert pár éve mindnyájukat kirúgták az egyetemről. Az egyikről tudtam, hogy álnéven regényeket fordít, mert még van olyan kiadó, amely be merte vállalni. Egy idősebb prof meg óraadó általános iskolákban. Amikor bevezették az ógörögöt, kiderült, hogy elég kevesen tudnak ógörögül. Mindegy. Még mindig jobb, mint a közmunka. Na, éppen ott tartottak, hogy mit csinál a demokráciával a populizmus. Egyikük Tocqueville-re hivatkozott, aki azt mondta, hogy a világ könnyebben elfogadja az egyszerű hazugságot, mint a bonyolult igazságot. És akkor jöttem én: „És vajon nem a többségi akarat megcsúfolása-e egy olyan végrehajtó vagy bírói hatalom, amely nem szolgálja az őt megválasztó sokaságot?” Rácuppantak. Egy kicsit vártam, aztán odaposztoltam: „Majd küldök egy bödön vazelint, hogy fel tudjátok dugni a seggetekbe ezt a buzi franciát.” És kész. Szétestek darabokra. Két mondattal megsemmisítettem az

egész tudományos konferenciát. Erősnek éreztem magam. De ezen már rég túl vagyok. Ez ugyanis elég egyszerű fogás. A vicc, az irónia, a szarkazmus hatásos, de a hatása rövid távú. Röhögsz rajta, felháborodsz, megsértődsz. A magánügyed. És ha mém lesz belőle, akkor sem épül be. Az igazi művészet az, amikor az emberek már nem tudják eldönteni, mi igaz és mi nem. Amikor a hír a penge élén billeg. És ehhez nem elég a pusztá figyelemfelkeltés. Ma már minden hír azzal kezdődik, hogy „felfoghatatlan, elképesztő, iszonyatos, felkavaró”. Aztán kattintasz, és jön a nagy ótvar semmi. Alhírek celebekről, nyáladzás szétplasztikázott testek felett, villan-tás vagy mobilon deepfake-vel buherált pornójelenet. De ha azt akarod, hogy valami városi legendává vagy összeesküvés-elméletté váljon, azon dolgoznod kell. Ha azt akarod, hogy figyeljenek rád, előtérbe kell tolnod egy kis trágárságot. Megmutatod, hogy bátor vagy, téged nem köt sem az etikett, sem a polkorrektség. Hogy őszinte vagy, és független. És ha ez megvan, akkor jön a lényeg. Az igazi történet, amely választ ad a világ rejtélyeire, megoldást kínál a bajaidra. És van benne csodás elem. Viszont nincs egységes recept. Nem tudhatod, hogy például a Bermuda Grass sikere az én művem. De azt tudod, hogy a Bermuda Grass superfood, és ha ökobionatúr vagy, része kell hogy legyen a diétádnak, az életednek. Száz százalékig az én találmányom. Igaz, megrendelésre. Az Összekötő egyik héten azzal jött, hogy lenne számomra egy dupla prémiumos megbízása. És hogy ez most egy kicsit más, mint a szokásos melók. Körül-ményeskedett, de aztán kihámoztam belőle a lényegét. A Megbízó valamelyik kapcsolata valahogy hozzájutott egy bolthálózatához. Végrehajtós buli. Annyi reklámot tud tolni, amennyi csak belefér. A boltok viszont üresek, szóval ki kellene találni valami ütős terméket. Mondtam, hogy én ehhez nem nagyon értek, és még a marketinges halandzsát sem ismerem. De ő meg azt mondta, hogy nem számít, mert a Megbízó úgy látja, hogy én értem a néplelket. Jólesett. Az Összekötő még megfejelte az egészséget azzal, hogy ha ez bejön, akkor kapok egy

kis extra készpénzt. Egy kicsit kutattam, pár hétig csiszolgattam, és ebből lett az új superfood. Az Összekötő elfogadta. Én pedig elindítottam a Bermuda rejtélyei blogot. És már az indítás olyan erős volt, hogy felkerültem a hírportálokra: „Amiről az amerikai paranormális laboratóriumok is hallgatnak. Az igazság a Bermuda-háromszögről.” Az volt a lényege, hogy a rejtély már nem rejtély. Bermudát egy ismeretlen eredetű energiamező védi, amely észleli az ártó szándékot, és megsemmisíti a hadihajókat és katonai repülőgépeket. Aztán azzal folytattam, hogy ennek az energiamezőnek köszönhető, hogy a bermudaiak szépek, egészségesek, sokáig élnek, és nincsenek elhízva. Aztán beléptettem a történetbe a rendkívüli bermudai növényt, amely a védőenergiák hihetetlen hordozója. Ez a Bermuda Grass. Hetek alatt divatba jött. És pontosan ugyanaz játszódtott le, mint az Aloe vera, a goji, a nőni vagy a chiamag esetében. A különbség csupán annyi, hogy a Bermuda Grass bőségesen hozzáférhető volt itt, Magyarországon. Ez ugyanis a csillagpázsit. Elég közönséges gyom. Kiirtani is alig lehet.

Vannak aztán olyan esetek is, amikor a felháborodás és a tiltakozás pörget fel valamit. Amikor Emese, a buzik pörölye előállt a faszcsírával, felrobbant a világháló. Pedig ezt a baromságot fél kézzel kentem oda. Az Összekötő megemlítette, hogy az utóbbi időben egy kicsit eltolódtam a liberális elit és a feminizmus témája felé, ami nem baj, de egy kicsit hanyagoltam a migránsokat, a genderterroristákat meg a woke-ok nyomulását. És még aznap éjjel Emese elmesélte, hogy minden migráns buzi, és hogy faszcsírárt fecskendeznek a nők csiklójába, amitől farkuk nő, és utána megerősokolják őket. Már nem is emlékszem pontosan. Talán ittam is előtte. Tényleg bődületes állatság volt. És elindultak a brutális reakciók. Tiltakoztak a migránsvédők, a buzik, a transzok, az emberjogosok. Az orvosok elmondták, hogy ilyen nem lehetséges, és meg is magyarázták. Mondjuk, az orvosokat meg a tudósokat a kovid óta le se szarják. De az volt a legszebb az

egészben, hogy miközben hevesen tiltakoztak, mindenki elismételte Emese alapsztoriját. Vagy az nem is Emese volt? Bocs. Mostanában egyre gyakrabban van úgy, hogy a saját emlékeimet a gépemem vagy a világhálón keresem. Valószínűleg a munkám miatt van így. Napi tizenhat órát töltök a gép előtt. Én vagyok a kovid nyertese. Engem nem kellett bezárni. Bezárkóztam én magamtól. Kutatok, írok, lemozgom az avatárokat. És az átállás rohadtul nehéz. Egyre nehezebb. Néha egymásba lógnak a személyiségeim, és vigyáznom kell, nehogy Fityma úgy kezdjen káromkodni, mint Mirrorista. Igazság szerint egy olyan alkalmazásra lenne szükségem, amely felügyeli az álneveimet, a képmásaimat, mert már állandóan vissza kell keresnem a korábbi posztjaikat. És valahogy ez sincs rendben, mert néha úgy érzem, mintha ezeket nem is én találtam volna ki. Idegenek. És zavarba ejtően valóságosak. És most hiába adtam elő a mindentudót, aki úgy tesz, mintha tökéletesen átlátná a kamuvilág törvényeit, egyre kevésbé értem. Viszont egyre jobban beszippant. De most, hogy rákerestem, megtaláltam egy tudományos cikket arról, hogy a kütyүн lógás megváltoztatja a gondolkodásunkat. Szóval, hogy amikor feltoljuk a dolgainkat a felhőbe, valamennyire el is felejtjük ezeket, mert tudjuk, hogy mindet vissza lehet keresni. És közben kívül levővé válnak. Mintha valaki más szövegei, emlékei lennének. Mert már egy jó ideje átálltunk arra, hogy a közvetlen tapasztalatainkat nem dolgozzuk fel. A benyomásainkat rögzítjük, és tárolóba tesszük. És a külső tárolóban egyre nagyobb adatkupac halmozódik fel. Logikus. Most gondolj bele, hány giga egy videó, amelyet a gyerekedről készítesz, és mekkorák lehetnek az emlékeid. A videót meg legföljebb a gyerek kerek születésnapjain nézed újra. Vagy akkor sem. Mert már meg is feledkeztél róla. Érted? Ezek feldolgozatlan, szerkesztetlen akármik. A nagy családi fotóalbuma túlélte a lakásfelújítást. A múltkor belelapoztam, gondoltam, találok egy beszkenelhető képet az egyik mesélős anyaghoz. És a képeken csupa ismeretlent láttam. Pedig az én

képem is ott volt. Attila, 1987. Balatonvilágos. A fekete-fehér fotón egy duci gyerek felfújható gyerekmedencében, kezében bumfordi műanyag kard. Az utolsó kép, ami engem ábrázol, még a ballagáson készült. Utána semmi. Biztosan készültek digitális képek, de nem tudom, hol vannak. Amikor számítógépet cseréltem, és a régi tartalmát átköltöttem az újra, rendszerint a „régigép” könyvtárba tettem őket. De most ilyet nem találok. Talán átneveztem. És az sem biztos, hogy még meg lehet nyitni azokat a képeket. Hogy van még hozzájuk alkalmazás. A nagy fotóalbumát még meg tudom nyitni. Csak a képekhez tartozó történetek hiányoznak. Gondolom, 1987-ben még nagyon macerás volt az egész. Egy tekercs film – 36 filmkocka. Nem lehetett könnyű eldönteni, mire kattintasz a világból. Ha viszont végtelen a tárhelyed, mindent megörökíthetsz. És ennek a határértéke a teljes életed. Mint abban a filmben, amelyikben Robin Williams játszott. Úgy emlékszem, Vágott verzió volt a címe. Plusz a mások által rögzített tartalmak. Talán azért vagyok egy kicsit zavarodott, mert most nagyon sok személyiség vagyok. És amikor elolvastam ezt a régebbi tudományos cikket, elbizonytalanodtam. Mert a szerzője nem létezik. És az az egyetem sem, ahol tanít. A hivatkozásai a nagy semmire mutatnak. Eltűntek. Vagy soha nem is léteztek? Még az is lehet, hogy én írtam. Valamelyik én.

**Dr. Gergelyffy Tivadar megpróbálja
kideríteni,
miért is únja olyan rettenetesen azokat a
műsorokat,
amelyeket egykor annyira szeretett**

Tivi kilencéves lehetett, amikor családjuk egy Kékes típusú tévékészülékkel gazdagodott. A készülék mutatós volt, és az előlapja kétségtelenül kékes. A kék színnek e kiváló termék

számára fejlesztett egyedi változata. Ez volt az új típus, mert a régi Kékes előlapja krémszínű volt. Gergely Tivadar nem is értette pontosan, miként viselhette ezt a nevet. A készülék nagy megbecsülésnek örvendett Gergelyéknél, és gyakran megesett, hogy a tévékészülékkel nem rendelkező szomszédok is tiszteletüket tették előtte a Ki mit tud? című tehetségkutató műsor adása idején. És ez jó volt, mert a képernyőn kibontakozó tehetségek produkciója a zsűri és az éles szemű szomszédok értékelésével együtt valamiféle teljességet képezett. Tivi szerette a műsort, bár az rendszerint jelentősen túllépte az adásidőt, és ő – némely szomszédokkal együtt – belealudt. Ez sosem történt meg a Deltával, amely a tudomány, a természet és amúgy a világmindenség csodáit tárta a nézők elé alkalmanként kurta húsz percben -alvásra kevésbé kedvező napszakban. Tivadar végtelenül rövidnek érezte. Nézte volna ő naphosszat is a Himalája meghágását, az asztronautákat, a gyógyászat és az automobilizmus úttörő találmányait. Az emberek jelentős része ezt kinövi. Tivi azonban még dr. Gergelyffy Tivadarként is megmaradt a tudományos műsorok szenvedélyes nézőjének. És ezt helyesen tette, mert a tudományos műsorokból merített ismeretek mások által is elismert műveltségének alapját képezték. Hat évtized nagy idő. Közben a végtelenül szerény és kurta Deltát tematikus csatornák váltották fel, melyek a nap huszonnégy órájában megállás nélkül szolgáltatnak múlhatatlanul fontos tudást a tudományról, a technológiáról és a világmindenségről. Hogy miként is szerzett dr. G.T. elismertséget ezek által? Maga sem értette. Talán mert a körülötte lévő hasonlóan fontos emberek a nap huszonnégy órájában kizárólag a hatalom/pénz megszerzésén, megtartásán és gyarapításán munkálkodtak. S bár a külső szemlélőnek úgy tűnhet, remek dolog lehet luxusterepjáróból vagy egyenesen helikopterről vadászni, a Karmonádli Fesztiválon Miss Karmonádlit csókolgatni, puly-kavirslikombinátot avatni, alapkövet lerakni, óvodás buksikat paskolgatni, jeles befektetők vállalati buliján jövőbe mutatni,

többszörös aranyérmes pálinkáktól lerészegedni, ez közel sem volt így. Mindez része volt a hatalomipari serénykedésnek. Mikor nézték volna azokat a tematikus csatornákat? Dr. G.T. azonban valamelyest különbözött tőlük. A fenti lehetőségeket átengedte beosztottjainak, akik ezt megtiszteltetésnek vették, hetekig készültek ezekre az eseményekre. Rettegve, nehogy elrontsanak valamit. Mert ha csak egy picit is eltérnek a hivatalos szövegtől... Ha könnybe lábad a szemük a Pereputty pálinkájának szürcsölésénél... Ha nem elég tájékozottak élsportunk diadalairól... Ha a nyakkendő színe... Ha nem sikerül elsőre átvágni a nemzeti színű szalagot... Ha az alapkövetélnél elejtik az időkapszulát... Az ellenségének sem kíván ilyet az ember. A kiválasztottak mindezt azonban úgy élték meg, hogy kaptak egy lehetőséget. Tivadar tudta, hogy nem ezen múlik, hisz a hatalom kecskeganas gumicsizmában is hatalom. És éppen annyira kell lojálisnak lennie, amennyire azt az „üzletmenet” megkívánja. És csupán csöndesen mosolygott, amikor a mindenkori ellenzék a mindenkori hatalom szemére vetette az etikett, az úri divat, a jó modor, az illendőség és az erkölcsi normák megsértését – a helyesírásról nem is szólva. De most távolodjunk el egy kis időre a tematikus csatornák érdekesítő kínálatától. Ez a regény eddig dr. Gergelyffy Tivadart elég érdektelen személyiségként mutatta be. Nyilván nem véletlenül. Rád bízta, Derék Olvasó, szereted-e, vagy sem. Hogy egyáltalán vannak-e érzelmeid vele kapcsolatosan. Persze hogy vannak. Lehet, hogy máris utálod. Végül is miért ne utálhatnál egy embert, aki oly keveset tett a közjóért, akiből nem sugárzik a világot átölelő szeretet, ráadásul szemérmetlenül jól él, ami nem biztos, hogy neked megadatott. Irigykedsz, na. De képzelj el, hogy vannak olyan olvasók, akik meg egy ügyes pasast látnak benne, aki élt a lehetőségekkel, felismerte a világ haladásának irányát, és – bölcsen! – nem próbált széllal szemben vitorlázni. És talán olyanok is vannak, akiknek megfordul a fejében, hogy Tivadar helyes életet élt eddig, hiszen a világban rendnek kell lennie,

és a hatalom hűséges szolgálata ezt a rendet szolgálja. Engedelmed-del tovább bonyolítanám dr. G.T. személyiségét. Olyan is az általa igaz-gatott/elnökölt cégek élén roppant tartózkodóan élt a hatalmával. Kiváló elemző-tervezőként gyorsan megértette, hogy az általa vezetett cégek piaci eredményessége lényegtelen kérdés. Ha veszteségesek voltak, a veszteséget közpénzzel mindig kipótolták, nehogy a megjelölt zsebek/szám-lák üresek maradjanak. Ha nyereségesek voltak, nem kellett semmit kipótolni. Ezért aztán dr. G.T. a termékekkel és szolgáltatásokkal való foglalatosságot átengedte jártasabb munkatársainak, és nem nagyon szólt bele a döntéseikbe. És még csak nem is terrorizálta őket. Inkább gondoskodott róluk. Voltak különféle céges bulik, jelképes jutalmak, és ha nyilvánosan meg kellett szólalnia, soha nem felejtette el megemlíteni, hogy ez csapatmunka, és nagyszerű munkatársainak köszönhető, hogy eredményesen ténykedhetnek a köz javára. Nem hivalkodott a gazdagságával. A titkárnője parizeres szendvicset készített neki, ha éppen nem ment le a munkahelyi menzára. Beírta a legátlagosabb hivatali autóval, csuklóján nem fityegett egyedi gyártású svájci kronométer, és az öltözködése is szerény volt. Úgy öltözködött, ahogy a Pereputty által megbízott divatcég előírta. Így legalább ezzel sem volt gondja. Ha ebből azt vonod le, hogy talán lusta volt, abban van némi igazság. De úgy is fogalmazhatsz, hogy szerette a kényelmes életet. Mint egykor a mamahotelt. És szerette a megszokásait. Talán ezért is érintette olyan érzékenyen, hogy egykor kedvelt műsorai halálosan untatták. És ez nem volt másként a világhálón fellelhető tartalmakkal sem. Magyarázatot keresett. Az egyik gondja az volt, hogy a kínálat többnyire ismétlésekből és a csatorna reklámjaiból tevődött össze. Márpedig ő vágyott az újdonságra. A felfedezésekre, a hihetetlen találmányokra. De ez az egész világ lassacskán már-már zavaróan szórakoztatóvá vált. Mi történik, ha folyékony robbanóanyagot fecskendezünk egy görögdinnyébe? Átüti-e az M3E1 a méteres betonfalat? És ott voltak a burkolt reklámok is, amelyek hiteltelenné tették a

demonstrációkat. O már akkor is fanyalgott, amikor megjelentek az első olyan reklámok, amelyek az orvosok ajánlására hivatkoztak. Aztán jöttek a németországi laboratóriumok, amelyek megállapították, hány százalékkal tisztít jobban az egyik fogkrém, mint a másik. Tivadar tátott szájú embereket képzelt maga elé, akik végtelen hosszú sorban ülnek, és akiknek a szájüregében fehér köpenyes emberek végeznek tökéletesen szinkronizált sikáló mozdulatokat. Undorodott. Az utóbbi időkben már a statisztikákat és az azok alapján készült rangsorokat is alig volt képes elviselni. Aktív éveiben ezeket nem tudta elkerülni. Minden évben megjelent a Pereputty által odarendelt könyvvizsgáló és/vagy véleménykutató cég igazgatója, hogy tájékoztassa elvégzendő munkájáról. Ismertette az aktuális hárombetűs rövidítéseket, majd – már-már szertartásosan - feltette a kérdést, hogy Tivadar milyen eredményre számít. Az első ilyen alkalom zavarba ejtette dr. G.T.-t, hiszen úgy gondolta, az ilyesféle vizsgálódások a valóság mélyebb összefüggéseit hivatottak felderíteni. Aztán kiderült, hogy a jó nevű cég képviselője egyszerűen csak arra volt kíváncsi, milyen végeredményt hozzanak ki. S bár racionális elméje ragaszkodott volna a tényekhez, kis hallgatás után azt mondta: „Megfelelőt.” Ennek ellenére nem tudott megbékélni azzal, hogy szeretett tartalmai, ha nem is látványos körülmények között, de szakítottak a valósággal. Szemét dolog a túlfejlett elemző-tervező-rendszerező képesség. Örülj neki, ha nem szenvedsz ilyentől, de legalábbis igyekezz minél előbb megszabadulni tőle. Mint látjuk, Tivadarnak ez Zsuzsi megverése óta nem sikerült. Így aztán felzaklatta, hogy az orvoslás vívmányainak bemutatása során mintegy ezer alkalommal tárták elé a rák gyógyításának végleges és örömteli módját. A visszafiatalodást. Tízezerszer az egészség megóvását, sőt visszaállítását garantáló diétákat, amelyek többnyire ellent-mondtak egymásnak. És akkor még nem is szóltunk a távol-keleti alternatív gyógyászatról, az aurákról és csakrákról, a Pilis mélyén megbúvó kvantumenergia-bázisról.

Felfoghatatlan volt számára, hogy a reklámokát megszakító, a klímaváltozástól a biodiverzitás töpörödéséig minden lehetséges szörnyűséggel riogató környezetvédelmi műsorok nem érzik magukat kényelmetlenül attól, hogy előttük-utánuk a marketingkommunikációs üzenetek növekedésre, szakadatlan fogyasztásra ösztökélik a befogadókat. S noha ő nem tartozott a klímapánikolók közé, úgy vélte, hogy két egymásnak ellentmondó, két egymást kizáró állítás nem lehet egyformán igaz. De javára szóljon, hogy beismerte: ő már nem fiatal, és korosodó elméje nem képes száműzni eme zavarkeltő gondolatokat. De akkor milyen tartalmat fogyasszon? Talán mégis Gabinak volt igaza. O régimódi krimiket nézett, romantikus és misztikus filmeket. Ilyesmiket. Meséket. Mert a mese őszinte, becsületes kitaláció, amelyen nem kérjük számon a valóságot. Ahogy ezen a regényen sem, amelyet olvasol. A valósággal való bármilyen egyezése csupán a véletlen műve lehet.

Hogyan lett Lakatos Regina tengerista?

Nem mondhatnám, hogy itt nagy lenne a kapkodás. Nem baj. Nem akarok olyan gyorsan a fejfám alá kerülni. A lényeg az, hogy egy kicsit élhetőbb lett itt a kapszulában. Bepróbálkoztam a videóval. És bejött. Két napra rá – az abrakoltatások alapján két nap lehetett – az ellát-mányos kocsin ott volt egy lejátszó, egy lapos tévé és egy kupac DVD. Vagy két tucat zenés film. Esküszöm, meghatódtam, hogy ezek a cuki párások utánajártak a dolognak, és megtalálták az aktámban, hogy abszolút hallásom van. Azt nem biztos, hogy tudták, mennyire bírom a zenés filmeket, de mindent ők sem tudhatnak. Már a megyeiben dolgoztam, amikor megnyílt a plázamozi. Pár percre volt gyalog a kórháztól. Talán a Makulátlan elmét láttam ott először... Fenéket, állandóan ott plázáztunk, biztosan nem az volt. Azért jutott az eszembe, mert úgy bőgtem rajta, mint a zálogos tehén. A csajok meg nyugtatgattak, hogy ne már, meg hogy kurvára elvont az a film, de nekem még akkor is folytak a könnyeim, amikor beültünk a kávézóba egy kis konyakra. Van ilyen. Zenésből kétféle jön be. A musical nagyon, de abból a régiiek is. Miközben az a vicc, hogy nem is mindig happy endesek. Jó, a Disney-filmek azok. De ott van a Hair, a Jézus Krisztus szupersztár, a Hegedűs a háztetőn. Meg az Evita, a Kabaré, a Kaliforniai álom. De az annyira jó, amikor elszorul a torkom... Amikor elsiratom őket... Na, ezért nem bírom az operettet. Mert ott a végére kisimul minden, és csak a nagy hepiség marad. Közben mindenki azt hiszi, hogy amilyen vigyori vagyok, nekem csak a boldogan éltek, amíg meg nem haltak jön be. Na, ez nagyon nincs így. Ha valaki kórházban melózik, pláne ápolónőként, állandóan ott van körülötte a betegség. Meg a halál is. Ha nem tudod elfogadni, válassz más szakmát. De ha állandóan ez jár az eszedben, akkor meg a

sajnálattal nem tudsz mit kezdeni. Én azért viselem jól, mert én nem anamnézist meg kórlefolyást látok, hanem embereket, akiknek van ilyenjük. Mármint betegségük. Ja! És az is jó, amikor talán a filmet nem is értem egészen, de van benne egy dal vagy egy zene, amitől feláll a szőr a karomon. Volt egy művészfilm, amelyikben egy doki lánnyá operál át egy srácot. Elég zakkant. De volt benne egy feka énekesnő valami eszement piros bőrcucuban. Na, az jó volt. Meg egy olasz művészfilm. Van az elején egy furá épület, és egy női kórus énekel benne, közben meg kint infarktust kap egy férfi. Az sem volt semmi. Meg a Vészhelyzetben, amikor Greene doki meghal... Ja, és olyankor néha bögök is. Amúgy kemény vagyok, mint a vídia, ahogy az egyik pasim mondta. Csak néha jólesik. Majd igyekszem, hogy ezeknek itt ne bögjem el magam. Amúgy meg, ha elbögöm magam, akkor is bekaphatják. Az óraproblémát elég egyszerűen megoldották. Valami savval lemaratták a kijelző üvegét. Szarom le, akkor is beljebb vagyok. Persze az is lehet, hogy nem annyira cukipofák, csak van köztük egy, aki rá van cuppanva a zenés filmekre. Mert végső soron ezek a párások is csak emberből vannak. És én, mondjuk, nem is cserélnék velük. Egész nap bámulják a képernyőket, fülelnek, betolják az ellátmányomat. És várják, gondolom, hogy majd valami történik. De hogy én műsort csináljak nekik, azt leshetik. Pedig rendesen ki van cseszve velük. És lehetnek egypáran. Viszont ha tényleg az egyikük kedvenceit tolták be, akkor neki igenis lesz műsor, mert rájön, hogy rokonlelkek vagyunk: két musicalbuzi. És akkor máris van odakint egy lehetséges kapcsolatom. Nem próbálom ezt felülértékelni, mert ettől még változatlanul be vagyok ide kasztlizva, de jó tudni. Meg aztán lebecsülni sem kell. Néha egy kis semmi is képes megváltoztatni a dolgok állását. Még a megyeiben volt egy orvosasszisztens csajszi. Valamiért nagyon utáltuk egymást. Nem tudom, miért. Kölcsönösen nem tetszett egymásnak a pofánk. Aztán egyszer éppen mögöttem álltam a menzán, amikor elé lökték a tök sápadt káposztás cvekedlit. Erre megjegyezte, hogy egy kicsit

piríthatták volna. Én meg rácsodálkoztam, és mondtam, hogy én is úgy szeretem, ha egy kicsit lemarad az alja, és fel lehet kaparni. Durca törölve, utána gyakran jött velünk bandázni. Okosodik az ember. Az általánosban még vicceket meséltünk. Volt az a vicc, hogy a kiségerét leszarja a tehén, kidugja a farkát, aztán elkapja a macska. Ilyesmi. Viccmesélésben nem vagyok jó. A poén a tanulság volt, hogy nem biztos, hogy ellenséged, aki leszar, nem biztos, hogy a barátod, aki kihúzza, és hogy aki le van szarva, húzza be a farkát. Mindegy. A lényeg az, hogy a szitutól függ minden, és hogy az ember ne szorítsa már be saját magát ilyen barátellenség rögeszmékbe. És én is totál igazságtalan voltam, amikor elsőre azt gondoltam, hogy a Főnéni nyomott fel. Meg egy szarzsák is voltam, mert az volt az első gondolatom, hogy felelőst keressek, hibáztathassak valakit. Mintha attól már meg is oldódna az én problémám. Gyárilag van hülyén összerakva az agyunk, vagy csak baromságokkal nyomják tele? Fogalmam sincs. De a Főnéni a Megyeiben is közös ellenség volt, meg az Istenes Szent Jánosban is. Kinga – így hívják az Istenes Szent Jánosban a Főnénit – abszolút olyan, mint a nyársat nyelt főnénik azokban a régi kórházak sorozatokban, amiket anyum nézett. Mindig tipp-topp, élesre vasalt, keményített, magázódós. Nem igaz, mit poénkodtunk rajta. Hogy hogy csinálhatja azt a keményítő-vasalós trükköt a pasijával az ágyban, meg hogy biztos magázódik a kutyájával is, miközben velünk, ápolókkal nem volt szemét. Csak merev, távolságtartó. És tényleg lehet, hogy a fejünkben van valami gubanc, mert a közvetlen főnökön röhögni, a kisleányt megszívni jó érzés. Az ő főnökétől már kicsit jobban tartunk, és ahogy még egyre följebb, teljesen átfordul az egész, mert a Főnökök Főnökéért már szentmiséket mondanak, pedig hát a fejétől búzlik... Tényleg, a szentmise... Nem sokra rá, hogy az ISZJ-be kerültem, meghozták azt a rendeletet, hogy minden állami intézményben munkakezdetkor közösen kell imádkozni. Állat komplikált volt, mert ahol volt kápolna vagy imaszoba, ott értelemszerűen azt jelölték ki, és a kórházakban meg van. Az

Istenes Szent Jánosban még egy olyan kis zsebzinagóga is. Az iskolákban, minisztériumokban, a postákon, a strandokon, a kukásoknál vagy a rendőrségen nem volt. Akkor megint ment a nagy pénzégetés, mert építeni kellett, ha meg nem volt hová, akkor imasarkokat kellett létrehozni, ha ez sem ment, akkor jött a digitális oltár. Kaptak egy-egy állami laptopot, azzal felregisztráltak a kormányoldalra, és munkakezdekor a laptop előtt lehetett imádkozni. És ezt összekapcsolták a digitális blokkoló órával. Szóval kurvára nehezen indult be. De nálunk nem volt probléma. A Főnéni közölte, hogy másnaptól mindenki a kápolnában kezdi a műszakot. Vagy a zsebzinagógában... A többiek vihogtak. Én kivételesen nem. A végén odamentem a Főnénihez.

– Bocs, de én ezt az imádkozást kihagynám...

– Nem hagyhatja ki, Regina, erről rendelet van. Ha nincs ott, az a napja nem minősül munkanapnak.

– De ez nekem nem megy...

– Most akkor itt akar dolgozni, vagy nem? Megjegyzem, a többi kórházban is ez van...

– Ha nem akarnék itt dolgozni, nem jöttem volna ide. És most tényleg nem akarok azzal jönni, hogy találnék munkát Angliában vagy Svédországban, mert nyelveket nem nagyon beszélek, de azért valamennyi nyelvérzékem van, és annyit meg tudnék tanulni, amennyit muszáj...

– Beavatna a problémájába? Ha nem tud imádkozni, nem gond, ott van a kórházaknak központilag kiadott imádság. Elmondja, aztán ámen.

– Nem azzal van a baj. Különben is engem rendszeren megkereszteltek, jártam hittanra, bér mátkoztam... Csak ez a hit dolog nem jön össze...

– Nem hiszem, hogy ez hit kérdése lenne... És van, amikor kompromisszumot kell kötnünk bizonyos ügyek érdekében...

– Én kurva sokat gondolkoztam ezen. És elolvastam a központilag kiadott imádságot is... Szóval itt az isten a probléma... Hogy isten segítségét kérjük a gyógyuláshoz... Mert, kérdelem én, hogy osztjuk fel a munkát? Kettőnk közül ki

szúrja be az infúziót, ki fogja meg a haldoklók kezét, ki hoz a betegeknek egy kis kiegészítést a büféből a szelet zöld parizer mellé?

– Lakatos Regina, maga szívat engem, nemdebár? Nekem semmi bajom azzal, hogy eljátssza a földhözragadt, bumburnyák parasztlányt, de azt ne várja, hogy ezt be is vegyem. Ha nem hisz semmiben, miért olyan nagy gond magának, hogy munkakezdkor elmotyogjon valamit? Nem rám tartozik, de most, csak úgy privátim, hisz maga valamiben?

– Hogy milyen felekezethez tartozom?

– Nem azt kérdeztem...

– Oké, oké. De maradjon közöttünk! Én az életben hiszek. Hogy mi van utána, leszarom. De amíg van, az a legfontosabb. És nem is nagyon tudom megmagyarázni... Mert oka van, célja nincs, és a legjobb buli a világon bánattal, örömmel meg mindennel együtt. És ha valaki az életét istennel találja teljesnek, az is teljesen rendben van. Ja, és a mások életében is hiszek. Különben mi a fasznak lettem volna ápoló?

És akkor a Főnéni azt mondta, hogy munka után menjek be hozzá. Nem volt életem legjobb napja. Tényleg elgondolkodtam azon, hogy ha kirúg, mihez fogok kezdeni. Mehetnék külföldre, de én szeretek itt. Vagy elmehetnék valami lánchoz. Jól fizetnek. Az egyik csaj a kórházból elment ilyen láncos mindenesnek. A legfőbb munkája az, hogy hetente átrendezi azt a baszom nagy hodályt, hogy a vásárlónak többet kelljen bóklásznia a csomag élesztőért, hátha közben vesz egy árengedményes kerti medencét gumikacsával, és hátha nem veszi észre, hogy egyre pronyóbb a kínálat. Multirobotnak se mennék szívesen, mert ott meg emberrel csak a klotyón tudsz szót váltani a klozetkamera előtt. Aztán mentem a Főnénihez. Leültetett. És elmondott valami baromságot, de olyan nagyon hivatalosan, hogy a rendelet vonatkozó passzusait a legmesszebbmenőig be kell tartani, és természetesen a lelkiismereti szabadságom sem szenvedhet csorbát, és reméli, hogy továbbra is töretlenül

munkálkodom a keresztény egészség védelmében. Aztán kezét fogott velem. Rohadtul formális volt az egész, viszont kézfogás közben egy cetlit csúsztatott a kezembe. Én, ugye az összeesküvéseket a regényekben meg a filmekben bírom, de a saját életemben nem. A papírdarabot csak otthon vettem elő. Rajta volt minden, hogy be tudjak vele regisztrálni a kormányoldalra. A fele-kezethez beírtam, hogy „Tengri-hívő”. Az istentisztelet helyéhez, hogy „végtelen kék ég”, az általam látogatott oldalakhoz meg beírtam mindenféle avar, kazár, hun és kurultájos oldalt. És többé nem baszogattak az imádsággal. Azért utána néztem ennek az egésznek, nehogy aztán imádság helyett valami sámános baromságot kelljen művelnem, mert láttam én elég respiratorikus alkalózisos piccsát, aki nem tudott lejönni a zihálásról, és már csak befelé látott. De ez a tengrizmusban nem volt kötelező. Tök jó, mert a tudatmódosítók közül én csak a kis konyakot fogyasztom, azt is leginkább akkor, amikor egy film megríkat.

Mondjuk, van egy harmadik lehetőség is. Ha a párások azért választották ki ezeket a filmeket, mert ártalmatlannak tűnnek. És ez nem rólam szól, mármint hogy ártanak-e nekem, vagy sem, hanem a legújabb mozgalomról, amit a Munka, Család, Haza szövetség indított el, és aztán országos program lett belőle. Azzal kezdték valami internetes izén, hogy a korhatárkarika nem igazán segít a családoknak abban, hogy mit engedjenek nézni a gyerekeknek, és a jobb csatornákon már fel is sorolják a filmek előtt, hogy miért is van ott a korhatárjelzés. És piktogramokat javasoltak, hogy könnyebb legyen eligazodni. Sokan csatlakoztak a törekvéshez. A legdurvább egy vlogger volt, a Tisztaság Tündér. Gondolom, ez még mindig pörög, mert nagyon-nagyon népszerű volt. Elsőre azt hitte az ember, hogy valami takarítószer reklámoz, mert tökre úgy nézett ki, mint a reklámfilmekben a foltok, rovarok és bacilusok miatt aggodalmaskodó háziasszonyok, de ez sokkal durvább volt. Egy nagy tévé állt a szoba közepén, és Tisztaság Tündér alóla kotort ki mindenféle „kártevőket”. A képernyőn pedig láttuk is, miről van szó. Egyik alkalommal

kikotorta a buzulást, másik alkalommal a vérengzést, aztán a keresztényeket sértő utalásokat, a meztelenséget, a dohányzást, a nemzetikátlanságot, a szing-lihordákat. Durva volt, de közben vicces is. Amíg nem vették komolyan. Mert akkor már az egész kezdett arról szólni, hogy milyen emberek azok, akik ilyet néznek, ilyet tartanak otthon. Ebből lett a Tiszta Otthon program, hogy senki ne tartson otthon olyan filmeket, amelyeken a pikto-gramok jelzik, hogy veszélyesek. Ha meg a párások fosógépek, biztos nagyon figyeltek arra, nehogy rajtakapják őket valami nemkívánatos mozival. De lehet, hogy túlkombinálok, és ott, kint tényleg van egy rokoniélek. Úgyhogy most megnézem A muzsika hangját. Abban az évben készült, amikor anyum született. Szóval nem egy mai film, de én mindig rohadtul nagyokat tudok bőgni rajta. Ezek szerint a monitorok előtt unatkozó ro-konlelkem is így lehet vele. És akkor az már valami kapcsolat... Jöhet von Trapp az összes gyerekével, és jöhet a havasi gyopár. És juszt is bőgni fogok. Még ha utána nem küldenek be egy kis konyakot, akkor is.

Szerintem Anita bepasizott. Vagy becsajozott. Végül is mindegy. Iszonyú lelkes volt, amikor a Gaia-táborból hazatért, tömte a fejem, hogy teljesen megújult, hogy egy csoda volt. És tényleg kurva sokba került, de azt képzeljem el, hogy volt ott egy teljes Bermuda Grass-mező, és azon meditáltak, örület. Kétségtelen, hogy jobban nézett ki, és velem sem volt annyira ellenséges, mint máskor. És Aléna is többet lehet nálam. Aminek én örülök, mert nagyon helyes, és nyolcéves korához képest nagyon komolyan gondolkodik a világról. Bár ennek vannak hátulütői is. Amikor először látta az átalakított lakásomat, tetszett neki az egész, de a kütyük meg a zöld fal nem nagyon izgatták. Most viszont tudni szeretne volna, mit dolgozom. Mondtam neki, hogy egy weboldalnak csinálom videókat, meg szerkesztek. Ilyesmik. De ő látni akarta a saját szemével, úgyhogy bepöccentettem neki a WALDO-t. És csináltunk neki egy tündéres avatárt, a háttérben száztor-nyú kastélyal. Pokolian élvezte, csak akkor kenődött el, amikor

közöltem vele, hogy erről a gépről nem tudjuk megosztani. De megígértem neki, hogy legközelebb csinálunk együtt egy Wonder Woman avatárt. Talán a játék izgalmától, vagy az ördög tudja, mitől, kijöttek rajta a jelek. És akkor beugrott valami, amit a világhálón találtam, bár már nem emlékeztem rá pontosan. Valami olyasmi volt, hogy Apuliában Szent Mihály arkangyal megjelent egy gyereknek, megérintette, mire a gyerek bőrén jelek jelentek meg, és a csodájára jártak, aztán egy professzor felismerte, hogy ez egy arámi nyelven írott szöveg, de mire lefordíthatta volna, a jelek eltűntek a gyerekről. Mi van, ha Aléna is... Gyorsan körbefotóztam, hogy majd utánanézzek a világhálón. Alénát nem zavarta. Sőt, mintha büszkén viselte volna a vörös krikszkrakszokat. Éjjel photoshoppal kipucoltam a képeket, Alénát levettem róla, a krikszkrakszokat meg addig szűrtem, amíg elég kontrasztosak nem lettek. Összehasonlítottam a székely-magyar rovásbetűkkel. Nem volt nagy a hasonlóság. Kis jóindulattal azt lehetett kiolvasni belőle, hogy DINKSZÜS. De ez fordítva is csak SÜSZKNID. Semmi értelme. Aztán keresni kezdtem hasonló képeket a világhálón. Döbbenet: a nagy semmi. Illetve azért volt egy hasonló kép. Egy 2024-ben megjelent holland sci-fi, a Voorteken illusztrációja. Gondoltam, megrendelem az Amazonon, de aztán rájöttem, hogy nem tudok hollandul. A DeepL meg nem boldogul a szépirodalmi szövegekkel, és egy nyomorult gépi fordítást úgysem tudnék végigolvasni. És még egy kis bonyodalom. Két napra rá találkoztam az Összekötővel. Nagyon durván nekem esett. Odalökte elém a szokásos számlakivonatot.

- Nézd meg jól, mennyi van rajta!
- Kösz, nagyon rendben van...
- És most azt találd ki, mennyi lesz rajta egy óra múlva. Semennyi, baszd meg! Egy kurva kanyi se. Ki lesz pucolva addigra a kérőd, te meg mehetsz a picsába.
- Most mi van?
- Szerződészegés. Baszhatod.
- Én aztán nem szegtem meg semmilyen szerződést...

– És ki játszott a gyerekekkel az állami kütyүн?! Tündérke?! Száztornyú kastély?!

– De figyelj, nem ment ki sehova... Nem is tud...

– És ha a gyerek az iskolában elmeséli?

– Ne hülyéskedj, tele van a piac ilyen alkalmazásokkal. És annyira örült... Tudod, beteg...

– Pontosan tudom, és most azon hezitálok, hogy felnyomjalak-e a rendőrségen, vagy sem...

– Ddddeee... Ezt én nem...

– Pedofília. Btk. 204. és 205. Körbefotóztad a meztelen gyereket, perverz állat! Feltoltad valahova? Egy másik gépről?

– Én csak... Én csak... Értsd már meg, a gyerek beteg, és azt se tudják, pontosan mi baja...

– Le akarsz bukni? Mit gondolsz, hányán vadásznak rád? Sok ezren! Több helyen leszel egyszerre, baszd meg, mint Koppány a felnégyelés után...

– De hát, amiről dumálsz, azt csak én tudhatom...

– Meg mindenki, akit illet. Még egy ilyen, és kilövési engedély. Nyilvánosságra hozzuk, hogy te vagy Fityma, Emese... Na, akkor kurvára nem szeretnék a helyedben lenni.

Aztán lehiggadt. Nagy része úgylis műbalhé volt, hogy tudjam, ki az úr a háznál. Én viszont nem nyugodtam meg. Először is: ezek minden látnak és hallanak, ami a lakásban történik. Másodszor meg: bármilyen sok pénz lehet azon a kivonaton, nem az enyém, és nem rajtam múlik, hogy az enyém lesz-e. Harmadszor meg: hiába tudja rosszul az a faszfej a paragrafusokat, azért még gyerekpornóért bevarrathatnak Aléna fotói miatt. Ezzel szemben ott áll az, hogy abban, amit csinálok, én vagyok a legjobb. Csak nem tudom, merre az arra. A regényem nem készült el, de ha kész lenne, akkor sincs, aki kiadja. A sarki láncosban árufeltöltőt keresnek. Vessek bukfencet? Pedig eddig jól mentek a dolgok. Na, jó, vegyesen. A számlámon szaporodó pénz lassan kezdett álomszerűvé válni. Tervezgettem. Valami barátságos lakás. Nem túl nagy, de régi, polgári. Hasonló

ahhoz, amilyenben Anitával éltünk a válás előtt. A Goldstein nagy lakása. Úgy alakítanám ki, hogy Alénának legyen benne egy saját lakosztálya. Hogy nálam is otthon legyen. És maradjon pénz az egyetemi tanulmányaira. Esetleg egy kocsi. Nem nagy, de elektromos. De az nem is olyan fontos. Inkább vennék egy vagy két kisebb, olcsóbb lakást, kiadnám, és abból éldelegélnék. Aztán majd találnék valami elfogadható munkát is. Álom. Nincs rá semmi garancia, hogy valaha is megkapom azt a pénzt. Ami talán nem is létezik. Nem olyan nagy kunszt bankszámlakivonatot hamisítani. Rendben van. A havi pénzt megkapom, kiszállni ebből a buliból, úgy érzem, most nem nagyon lehet. Meg aztán élvezem is ezt a munkát. Jó, nem mindig. De az Összekötőt már félszavakból is értem. Ismerem a gondolkodásmódjukat. És ha hagynak szabadon dolgozni, kurvára ütős cuccokat csinállok nekik, de amikor beledumálnak, azt rosszul viselem. Itt volt a Tisztaság Tündér. Tudtam, hogy mire vágnak, és meg is csináltam volna nekik tökéletesen, de az Összekötő a kezembe nyomott egy printelt papírlapot, hogy azt kellene megcsinálni. Átfutottam, és mondtam neki, hogy nagyon direkt, nagyon átlátszó, és ennél én jobbat tudnék, de azonnal rávágta, hogy a Megbízó pontosan ezt kéri, nem mást. Hülye helyzet. Én képviselem a Megbízó érdekeit - a Megbízóval szemben. Megcsináltam. Nem ez a legjobb munkám. Nem is lett siker. Mert ez szimplán nyílt fenyegetés. Hiányzik belőle a mese, a humor, a szex, és még csak összeesküvés vagy rejtély sincs benne. Olyan, mint egy közönséges hatalomipari reklámfilm. Igen, nem tagadom, van bennem egy kis sértettség is. Széklábfaragás. Ennél azért többet tudok. Nem jön be minden, de ha bejön, az minimum milliós organikus elérést jelent. És akkor még nem is beszéltünk arról, hogy átveszik és átírják a bloggerek, a vloggerek, a híroldalak. Piszok jók az eredményeim. A kudarcokról nem szívesen beszélnék. Mindenki így van ezzel. Amikor még múzeumpedagógus voltam, gyakran küldtek konferenciákra, mert nekem egy prezentációt összerakni nem volt olyan rettenetesen nehéz.

Bár ezek a konferenciák elég értelmetlenek voltak. Meghívnak egyre, aminek az a címe: „A múzeumok jövője”. Testhez álló. Agyalsz rajta egypár hétig, kutatsz, olvasol. Aztán megkapod a végleges programot: előadások a programmaticról és a neuromarketingről, a keresőmarketing és a konverziós ráta összefüggéseiről, továbbá olyan finom humán kérdésekről, mint az érzékenyítés, a mindfulness alkalmazása a vállalati gyakorlatban és a konfliktuskezelés. Nagynevű profik multiktól, gigacégektől. Látod, hogy a prezijükön tucatnyian dolgoztak, hozzá még csilivili videóinstalláció, pompongörök, kurta szoknya, céges ajándék. A múzeumokról szó sem esik. És utánuk meg a magamfajta szürke senkik, akik tudálékosan fejtegetik, hogy a világ legsikeresebb múzeumai ma már valójában szórakoztatóipari attrakciók. Ellentétben a kevésbé sikeresekkel, amelyek igazi értéket képviselnek, még ha erről nem is tud mindenki. Aztán megint asszonykórus, érzékenyítés jogaszőnyegen, borkóstoló. És közben egy rohadt szó sem esik a kudarcokról. A sikerekkel meg az a baj, hogy a harmadik ilyen konferencián rájössz, mindig ugyanazokat a sikereket mesélik el, csak a VJ személye és a szendvics változik. Persze az is lehet, hogy az utóbbi években megváltoztak a konferenciák, csak én nem járok ezekre.

Kibaszott álmok! Tényleg, miért van az, hogy nagyilakásban éltem, nagyilakásban élek, és az álmaim is valamiféle nagyilakás felé nyújtózkodnak? Hogy a fenébe van az, hogy sokkal erősebben kötődöm nagymamákhhoz, akik ráadásul már meghaltak, mint a saját szüléimhez? Az első nagyfi Boriska nagyfi, apám anyja. Egy olyan se nem szegény, se nem gazdag faluba született, tíz kilométerre a megyeszékhelytől. Dolgozott a családi gazdaságban, kapált, tehenet fejt, kenyeret sütött, amíg az első téeszésítési hullámban mindenüket el nem vették. Sok választása nem volt. Dolgozott tovább a téeszben. Alig volt tizenhét éves, amikor férjhez ment egy helyi fiúhoz, aki mechanikai műszerészként melózott a megyeszékhelyen. Jó partinak számított, mesélte a nagyfi. Aztán a fővárosi iparnak egyre nagyobb szüksége lett a munkáskézre, és

szemet vetettek a nagyapámra is. Egy fegyvergyárban kapott munkát, hozzá szolgálati lakást. Boriska nagyfi meg raktári munkás lett. Apám 1955-ben született. És minden másként alakult volna, ha az 56-os forradalom forgatagában nagyapámat el nem gázolja egy teherautó. Ami nem volt olyan egyszerű ügy, mint amilyennek tűnik, mert elkezdtek vizsgálni, hogy nagyapámat milyen minőségben gázolták el. Ellenforradalmárként vagy a népi demokrácia védelmezőjeként. Nem mindegy! Nagyim mesélte, hogy állandóan kihallgatásokra kellett járnia, de ő csak annyit tudott mondani, hogy nagyapámat valószínűleg kenyérvásárlói minőségben gázolták halálra, mert azzal ment el otthonról, hogy megpróbál kenyeret szerezni. A végén ezt elfogadták, nagyfi maradhatott a fegyvergyárban. Aztán leérettségizett, raktárvezető-helyettesé lépett elő. És a legjobb tudása szerint nevelte apámat, akiből végül magyar-történelem szakos általános iskolai tanár lett. És nyugdíjazásáig az is maradt. Boriska nagyfi azonban erősen megváltozott. Volt a gyárban egy szervező, aki – talán a munkásművelődés érdekében – színház- és koncertjegyeket árusított. De egy gyermekét egyedül nevelő anyának kisebb dolga is nagyobb volt, mint hogy színházba járjon. Amikor apám már nagyobb lett, hagyta, hogy a szervező rádumálja egy színházi előadásra. Nagyim úgy mesélte, hogy a Madách Színház volt. A Hamlet – Gábor Miklóssal a főszerepben. És bár Shakespeare-ről csak annyit tudott, amennyit az esti érettségien feltétlenül tudnia kellett, bekattant, és színházbolond lett. Amíg el tudott járni otthonról, mindig volt színházbérlete, még ha később, nyugdíjasként kajára nem is mindig futotta. Amikor nyugdíjba ment, ott kellett hagynia a szolgálati lakást. Soha nem vetette fel a pénzt, ahogy a szüléimét, a tanár házaspárt sem. De valahogy sikerült összeszedni annyit, hogy nagyfi megvegye ezt a kis lakást itt, Józsefvárosban. Két apró szoba, plusz cselédszoba. Már egyetemre jártam, amikor a szüleim bejelentették, hogy vidékre költöznek. Egy barátságos kisvárosba, ahol állást

kapnak mindketten az iskolában. Már a nyugdíjas éveiket tervezték, és úgy számoltak, hogy a nem túl flancos lakótelepi lakásunk árán ott vehetnének egy kis házat, kis kerttel. Anyámat akkor már amúgy is eléggé lefoglalta a bio, a natúr, és arról álmodott, hogy a saját kertjében nevelgessen tökéletesen természetű répákat és brokkolikát. Tiltakoztam persze, hogy mi lesz az egyetemi tanulmányaimmal, de a családi tanács úgy döntött, hogy majd nagyinál fogok lakni, a cselédszobában. A dolog jobban alakult, mint vártam. Abszolúte ellentétes ritmusban éltünk, nem zavartuk egymást. Nagyi nem balhézott, ha bepiálva érkeztem haza kora reggel, amikor ő felkelt. És akkor sem volt balhé, ha nem egyedül töltöttem az éjszakát a cselédszobában. Az ő nyugdíjából éltünk, meg abból a nem túl jelentős apanázból, amit a szüleim utaltak havonta. Mindig pontosan. Néha alkalmi melót vállaltam. Ha ünnepekkor meglátogattam a szüléimét, kérdezték, hogy élünk. Kezdetben mondtam, hogy nem túl fényesen, mire anyám azonnal rávágta, hogy persze, mert a nagyi állandóan a színházban ül. Nem vitatkoztam vele. Amúgy meg a nagyi csak egyetlen dolgot várt el tőlem. Hogy meghallgassam a beszámolóit az előadásokról. A színészeiről. Amikor odaköltöztem, éppen Kaszás Attila halálát gyászolta. Esténként, ha nem mentem sehova, csak mondta és mondta, hogy mekkora isten a Szamóca, a Kulka, meg az a cuki Rudolf Peti, hogy a Tyutyuba bármikor bele tudna szeretni, és hogy milyen a Kishonti hangja, és hogy micsoda komika tud lenni az Ónodi... Nem tudtam hozzászólni, alig jártam színházba. Nem is várta tőlem. De talán úgy érezhette, hogy menő dolog ezt a sok mindent megosztani a bölcsészhallgató unokájával. Bírtam az öreglányt. Aztán összejöttem Anitával. Ő is nagyis volt. És mivel Goldstein nagyi lakása nagyobb volt, egyre több időt töltöttünk nála. De Boriska nagyit három-négy naponta látogattam. És ha beesett egy kis pénz, megleptem egy jeggyel valamelyik musicalre, mert az már drága lett volna neki.

De Goldstein nagyit is szerettem. Talán jobban is, mint a saját unokája. Az sem egy egyszerű család. Goldstein nagy, Szerénke – nem is tudom, mi volt a lánykori neve – az anyjával együtt túlélte a deportálást. Őket nem koncentrációs táborba vitték, hanem munkára Ausztriába. Goldstein nagy apjának, a felkapott építésznek nem volt akkora szerencséje, mint a feleségének és lányának. O soha nem tért vissza. Hatalmas lakásuk felét elvették, leválasztották, de ami maradt, még így is elég volt. És meglepő módon nem fosztották ki. Ott maradtak a gyönyörű art deco és Bauhaus bútorok. A könyvek. Szerénke már nyolcvanon túl járt, amikor megismertem, de elképesztő jelenség volt. Porcelánfehér bőr, fején ritkuló angyalhaj. Kínosan ügyelt az öltözékére és a nyelvhelyességre. Nem vicc. Goldstein nagy élete végéig megmaradt kifinomult polgárasszonynak és tántoríthatatlan magyar honleánynak. És ebből haláláig nem engedett. Ami azért is volt meglepő, mert a negyvenes évek végén egy villanszerelőhöz ment férjhez. A Goldstein bácsihoz. Kevés korabeli zsidó fiú volt, és az anyja úgy gondolta, egy zsidó még akkor is minőség, ha villanszerelő. A gyerek nem nagyon akart összejönni. Goldstein nagy már betöltötte a harmincötöt, amikor Anita apja megszületett. Jó házasság volt, állítja Anita. Mani bácsi – Goldstein Manó – nem volt egy entellek-tüel, de olyan csöndesen szerette az életet. És Szerénkét, aki néha próbált egy kis kultúrát csepegtetni biztosítéktáblákkal és „berman” csövekkel teli fejébe, de nem emelt szót, ha Mani bácsi kicsit elhajlott a barátaival, vagy késő éjszakába nyúltak az alsós partik. Péter fiuk, akit Anita kizárólag „a Galántai”-ként emlegetett, nem volt könnyű eset. Pocsékul tanult. Nem is remélhette, hogy felveszik bármilyen egyetemre. De Goldstein nagy, aki egy rangos folyóirat titkára volt, mindenkit ismert. És a mindenkik között mindig akadt valaki, aki munkát adott Péternek. Na, most képzelj el egy faszit, aki egy kicsivel dögösebb, mint Kirk Douglas. „Ahol végigment, csatakos bugyik tucatjai csattantak a földre”, mesélte Anita. A Galántait élőben sosem láttam. Holléte

ismeretlen. Anitával sem tartja a kapcsolatot. „Hivatására nézve életművész”, jegyezte meg Goldstein nagyfi, amikor a családi fotóalbumban megmutatta a képét. A Galántai egyszer csak hirtelen felindulásból elvett egy német örökösnot, aki egyébként magyar. (De ez hosszú történet lenne.) Az örökösnot Magyarországra költözött, és gründolt pár sikeres vállalkozást, amelyekből el tudta tartani a Galántait, aki néha vele is dugott. Ennek következménye lett Anita, aki mindent megkapott – a szüleit leszámítva. Az anyja napi huszonnégy órában pénzt csinált. Az apja napi huszonnégy órában pénzt égetett. Ebből következőleg és ennek megfelelően Anita problémás gyerek lett. Amikor már másodszor kellett gimnáziumot váltania, az anyja belökte a kamion méretű terepjáró hátsó ülésére. Goldstein nagyfihoz száguldott, Anitát betaszította az ajtón. Kötegnyi pénzt hajított a dohányzóasztalra, és – Anita szerint – azt üvöltötte: „Ha még egy napot egy fedél alatt kell vele töltenem, vagy diliházba csukatom, vagy lelövöm ezt az Ungeheuert.” „Szörnyeteg, aranyom, azt úgy mondják magyarul”, felelte a nagyfi, és befogadta Anitát. Amikor Anita teherbe esett, és úgy döntöttünk, összeházasodunk, bemutatott az anyjának. Az végigmért. Nyilvánvalóan konstataálta, hogy semennyire nem hasonlítok Kirk Douglasre, de ebben aztán ki is merült minden számára rokonszenves vonásom. Elhadart egy használati utasítást, amely nyomokban emlékeztetett a gyógyszerekhez mellékelt leírás „Mellékhatások” című passzusára, valamint a „Hogyan élünk egy borderline-ossal?” kiadvány bevezetőjére, megrántotta a vállát, és elvihartzott bankot alapítani. Amikor Aléna megszületett, Goldstein nagyiban már csak pislákkolt az élet, de imádta a lányunkat. Alénán pár hónaposán ütköztek ki először a krikszkrakszok. Pánikba estünk. „Hadd nézzem!”, mondta Goldstein nagyfi. Odacsoszogott. Közelebb hajolt, mert már gyengén látott. Aztán tökéletes nyugalommal bólíntott. „Jelek.” És visszacsoszogott a fotelhez. Ez így volt.

Most, hogy belegondolok, az jár az eszemben, hogy én nem egyszerűen Anitába szerettem bele, hanem Anitába és

Goldstein nagyiba. Eszedbe ne jusson, hogy gerontofil lennék. (És pedofil sem vagyok!) Anita nyugtalansága, változékonysága a nagyanya nyugalmával, rendíthetetlen tartásával együtt volt a csomagban. És igen, mindketten nagyisok vagyunk.

Dr. Gergelyffy Tivadar és a megfelelő habfürdő kiválasztásának nehézségei

Dr. G.T. változatlanul rosszul viselte megváltozott életállapotát, még ha ezen változások nem is voltak különösebben drámaiak. Az eddigiek szerint járt a bejárónő, aki takarított, mosott, bevásárolt. Ha kellett, főzött is. Nem túl bonyolultan. Ibolya derék erdélyi asszony, aki azért egy cseppet még mindig töri a magyart, és a hiányzó szavakat olykor román megfelelőjükkel helyettesíti. Azt pedig ne értse félre senki, hogy a konyhaművészete nem túl bonyolult. A recepttára szűkösebb, mint egy akárhány csillagos vendéglő séfjéé, de a csomboros töltött káposztája felülmúlhatatlan. Gabi talán ezért választotta őt vagy másfél évtizede. Ez a fogás volt Gabi gyengéje. És nemcsak újramelegítve, de akár hidegen is. Az eltelt évek során Ibolya alig változott. A töltött káposztája semennyire. A különbség csupán annyi volt, hogy Tivadar, munkahelye nem lévén, gyakrabban találkozott Ibolyával, aki – meglehet, csupán udvariasságból – kérdéseket intézett a Doktor úrhoz. (Ragaszkodott ehhez a megszólításhoz. Gabi az Gabi volt. És vele tegeződött.) A kérdések nem voltak bonyolultak. „Mit főzzek? Hozzak felvágottat? Pucoljak ablakot a jövő héten?” Mivel azonban Tivadar eddig nem sokat gondolkodott ilyesmin, csak annyit válaszolt: „Ahogy szokta.”

És nem volt ez másként Miklóssal, a kertész-mindenessel sem. Jött, gazolt, nyírt, megjavította a csapot, zárat cserélt, ha nagyon kellett, szakiparost hívott. És Ibolyához hasonlóan

letette Tivadar elé a papírfecnit, rajta a költségekkel, a munkadíjjal. De azért a már korábban említett néhány dolog hiányzott. A titkárság, a titkárnő, az ördög-tudja-kicsodák, akik elintézték a dolgokat. Jelképes összegért megvehette korábbi céges kocsiját, de a papírmunkát neki kellett intéznie. És saját magának kellett beosztania az idejét, aminek most igencsak bővében volt. Tehát súlyos döntést hozott: megismerkedik a világnak azzal a felével, amely az utóbbi években terra incognitává vált a számára. Szóval, hogy feltérképezi a piacok, plázák, szervizek és orvosi rendelők világát. Ezeken a sorokon kétségtelen átüt némi irónia, de erre csupán azért van szüksége Tivadar karaktere teremtményének, hogy te is érezd, Olvasó, Tivadar nem volt a bevásárlókocsik avatott navigátora a hipermarketek gondoláinak útvesztőjében. Első kalandja a habfürdővel kezdődött, ami kifogyott otthon. És amikor Ibolya megkérdezte, hogy hozzon-e másikat, Tivadar azt mondta, hogy ne. Majd vásárol ő. Nehezen szánta rá magát. Először a világhálón bolyongott, ahol végtelen gazdagságban kínáltak habfürdőket. De bármilyen vonzónak is tetszettek a webshopok ajánlatai, mégsem tűnt gazdaságosnak, hogy többet fizessen a kiszállításért, mint amenny-nyibe a habfürdő kerül. Igaz, tíz flakon rendelése esetén ingyenes kiszállítást ígértek, de ilyen hosszú távú elkötelezettséget vállalni egy habfürdő mellett badarság lett volna. És akkor most képzelj el egy kiváló elemző-tervezőt, aki a bevásárlókocsira támaszkodva próbál eligazodni a hipermarketben, amelyet ráadásul az előző éjszaka rendeztek át totálisan, és még az árufeltöltők sem igazodtak el tökéletesen az új struktúrában. „Valahol arra!” Most, kérem szépen, vagy a munkatárs emlékezett rosszul, vagy Tivadar értelmezte félre a gesztust, de a labirintusnak az a szekciója, ahol éppen téblábolt, az egészséges életmódot támogató termékek flakonjaival volt tele, és láthatólag a habfürdő nem az egészséges életmód sine qua nonja. Átvágott az előre csomagolt csirkéken, élesen balra fordult az akciós söröknél, ügyesen kikerülte a sajtóstoltató lányokat, aztán szűk kanyart

vett a kukazsákoknál. Egy átjárón keresztül – akciós zsíroldó! - a pelenkák és popsitörlők közé érkezett, majd szomorúan konstatálta, hogy itt csak babahabfürdők vannak. Aztán jobbra fordult, és a hétszeres hatású fogkrémek mögött megpillantotta a tisztálkodószereket. És itt – ha nem is azonnal – ráakadt a habfürdőkre. Nem állt neki a flakonokon lévő szövegek és képek értelmezésének. Az egyik nem túl mutatós kétliteres flakonon ugyanis megfellebbezhetetlen egyértelműséggel ott állt: HABFÜRDŐ. Ráadásul ez volt a legolcsóbb. Odagördült a pénztárnál nyújtózó sor végére, és azonnal felmérte, hogy ő nem őshonos lakosa ennek a világnak. A sorban állók jól felpakoltak, míg az ő kocsijában egyetlen flakon árválkodott. A másik fontos észrevétele az volt, hogy a sor lassan halad. Egy ilyen helyzetben egy Gergelyffy Tivadarnak azonnal át kellett volna kapcsolnia elemző-tervező üzemmódra: miért hibázik ilyen gyakran a pittyegtető készülék, mennyi munkaidőt köt le a hűségkártyák iránt való érdeklődés, a pontgyűjtő kártyák kezelése, a telefonos QR-kódok beolvasása, a matricák és a matricagyűjtő füzetkék átnyújtá-sa, ergonómiailag megalapozott-e a pénztáros helyének kialakítása, mi lenne, ha szétválasztanák a kártyás és a készpénzes fizetőket, hogyan lehetne kiszűrni, vagy külön sorba terelni az előreláthatólag problémás vevőket, miként lehetne a pénztárosok kommunikációját a legszükségesebbre redukálni? De – teljesen érthetetlen módon – Tivadar nem kapcsolt át. Talán azért, mert túl sok új benyomás érte egységnyi idő alatt, és a sor hossza nem indokolta, hogy erre a helyzetre egy 3D-S mátrixot dolgozzon ki? Tudom, nehéz elképzelned, Tökéletesen Hétköznapi Olvasó, de a minden tekintetben teljességgel közönségesnek mondható hiper hasonló reakciókat váltott ki Tivadarból, mint amit Te élnél meg, ha hirtelen a legnagyobb kantoni piac kellős közepén találnád magad. (Kanton kínai nevét illetően pedig dönts el, hogy számodra a Guangzhou vagy a Kuangcsou a kedvesebb.) Sikerült ugyan kikeverednie a labirintusból, de a pénztárnál

várakozva már-már sokkolóan hatott rá az egzotikus emberek testi közelsége. A szaguk, a bizarr öltözkük, a gesztusaik, a nyelvi sokféleségük. (Ebben a közegben nem is tűnt olyan idegennek a háta mögött fecsegő lányok oroszága. Tivadar a nyelvet felismerte. Tanult ő még orosz. De az valahogy lassabb és tekintélyesebb volt emlékei szerint.) És bár igen rég érzett ilyesmit, gerjedelmet keltettek benne a nők igen kurta ruháscskáikban, forrónadrágjaikban, ahogy szemérmetlenül mutogatták a combjuk hátsó felére tetovált pillangókat, masnikat és nyilakat, az ujjatlan felsők karöltőjéből kikukucskáló írásokat és egzo-tikusmadár-ábrázolásokat. A spagettipántos topok alatt az izzadt bőrbe kapaszkodó melltartópántokat. Félreértés ne essék: Tivadart nem a nők előírásos szépsége ragadta meg, ezek a nőnemű egyedek tökéletesen hétköznapiak voltak, és a háta mögött álló két orosz lány – mert azért óvatosan hátrapillantott – sem emlékeztetett azokra az orosz lányokra, akiknek az elő- és utóéletén oly sokat elmélkedett a felnőtt oldalak látogatása során. Ezek a háta mögött kicsit duci, széles csípejű lányok voltak. A nő, aki előtte állt, és arról próbálta meggyőzni a férjét, hogy rohanjon vissza még egy csomag darált húsért („Dalmáék is jönnek, és tudod, mennyit esznek, hozhatsz két csomaggal”), derékban hurkás volt. A negyvenes pénztárosnőnek mákosodott a haja, és már mélyültek a szeme körüli ráncok. Vérlázítóan valóságosak voltak. És semmiféle dress code-nak nem feleltek meg (a pénztárosnőt leszámítva). És hiába próbált a klímaberendezés sarkvidéki hideget termelni a hodályban a kinti hőséget ellensúlyozandó – verítékeztek. Aztán a sor elején találta magát, bevallotta, hogy sem hűség-, sem bizalomkártyával nem rendelkezik, kérésre megadta az irányítószámát. Aztán a flakont lepittyegtetvén a pénztárosnő átnyújtotta a blokkot, és azt mondta: „Legyen szép napja!” És rámosolygott. Kész örület. Sok volt ez így egyszerre Tivadarnak.

Most ismét úgy érezheted, Érzékeny Olvasó, hogy a szatíra elsodorta a szerzőt, ezért arra vetemedett, hogy dr. G.T.-t

szélsőségesen életidegen karakterként rajzolja meg. Van ebben némi igazság, hiszen a szatíra túlzások - olykor egyenesen fantasztikum - nélkül hajlamos könnyed tréfálkozássá szelídülni. És pikk-pakk cáfolhatod eme ábrázolást, ha csak felidézed mindazon eseteket, amikor aktív hatalomiparosokkal, különféle tótumfaktu-mokkal és közméltóságokkal volt szerencséd találkozni valamely üzletlanc általad is látogatott egységében. Ezen tapasztalásaidat nem kívánom vitatni. A szerző csupán olyasvalamit szeretne sejtetni, hogy ha valaki negyedfél évtizeden át szereplője, lakója egy eléggé másfajta világnak, látásmódja igen jelentős változásokon megy át. De ezt meg pontosan tudod. Ezért van talán az is, hogy amikor megpróbálsz eljuttatni egyszerű, földhözragadt üzeneteidet a túloldalon – feljebb – lévőkhöz, akkor gondolataidat igyekszel lefordítani arra a nyelvre, amelyet ők használnak és értenek. Ha például csak annyit szeretnél elmondani, mennyire tele van a tököd azzal, hogy kényük-kedvük szerint állandóan változtatgatják a szabályokat, csak hogy téged megfélemlítsenek, lenyúljanak, és ne tessenek már feszt baszogatni bennünket, mert így kurvára nem tudjuk tervezni az életünket, mit teszel? Elkezdesz halandzsázni arról, hogy karcsú és okos államra lenne szükség, át- és előreláthatóságra, a digitális nemzet felé teendő lépésekre, szilárd jövőképre, a jövő generációk lehetőségeinek kibontakoztatására. És ezt megértik. És azt válaszolják: „Mi is ezen vagyunk.” A mosolyról amúgy nem feledkeztünk meg. Hamarosan folytatjuk...

**(Zárójeles fejezet,
amelynek egyetlen célja,
hogy árnyalja
Dr. Gergelyffy Tivadar
személyiségét, egyben
pedig megakassza
történetének folyását, hogy
annál jobban izgulj,
mi lehet olyan
rohadtul érdekes
egy flakon habfürdőben és
egy pénztárosnő mosolyában,
azonban minden féle izék
is vannak benne
a hatalomipar működését
illetően, melyek unalmasak
lehetnek számodra,
ezért akár át is ugorhatod.)**

Nem tudom, megfordult-e eddig a fejedben, mit tudhat ez a dr. G.T., hogy negyedfél évtizeden át valahogy mindig sikerült a napos oldalon sétálnia. Mert közben a különféle pártok és hatalomiparosok jöttek és mentek. Szóval, hogy hány színe és visszája van annak a köpönyegnek? Ne ítéld elhamarkodottan! Gabival elég sokat rágódtak ezen már az első komoly fordulat előtt, hiszen csak a hülye nem látta, hogy változnak a dolgok. És éppen Tivadar volt az, aki elsőként fölterítette a kérdést: „Nem árulás-e?” Fájdalmas kérdés volt, és nem kevésbé gyötrelmes az az éjszaka, amelyet átvitatkoztak, mielőtt a végén higgadt döntést hoztak. Gabi ugyebár Angliában tanulmányozta a marketing, a média és a politológia tudományát, és bár nem volt elvárás, még jó ideig olvasgatta a kapcsolódó írásokat. És elmagyarázta Tivadarnak, hogy a hatalmi elit az hatalmi elit, és leginkább csak abban van különbség köztük, hogy milyen madarakat, virágokat és hány ágú kereszteket vagy csillagokat vonultatnak fel a szavazópolgárok hajlandóságának maguk felé fordítása során, hogy aztán – sikeres fordítás esetén – felhatalmazva érezzék magukat arra, hogy szabadon dönthessenek említett szavazópolgárok javainak elosztásáról a saját javukra. Jó, ez egy kicsit bonyolultabb volt, de neked, Idővel Józanul Gazdálkodó Olvasó, nem áll rendelkezésedre egy teljes éjszaka, hogy szóról szóra kövesd ezt az olykor érzelmektől sem mentes disputát. Igen, érzelmek. Eddig úgy tűnhetett, hogy dr. G.T.-nek nincsenek érzelmei. Talán még az is megfordult a fejedben, hogy kiváló elemzőtervező készsége és jelentősnek semmiképp sem mondható érzelmi élete akár Asperger-szindrómára is utalhat. De arra gondoltál-e, hogy Tivadar a karrierépítése során szándékosan redukálta érzelmi életét? Ugyanúgy, ahogy ravaszul a háttérbe toltta elemzőtervező személyiségét is. Mi van akkor, ha egyszerűen felismerte, hogy a hatalomiparban a racionális gondolkodás ugyanúgy ellenjavallt, mint az empátia? Ha úgy könnyebb neked, nevezheted foglalkozási ártalomnak is, de itt talán pontosabb lenne úgy fogalmaznunk, hogy Tivadar

hatékonyan alkalmazkodott a munkájához. Ha valaki nehéz tárgyak mozgatásával keresi a kenyerét, megizmosodik, ha gitáros, megkeményedik a bőr az ujjbegyén. Érted, miről van szó. Elgondolkodhatsz rajta, hogy a te hivatásod mely képességeidet erősítette, légy akár autóversenyző, darukezelő, korrektor vagy proktológus. És – kapaszkodj meg! – Tivadarnak még humorérzéke is volt, de ahogy teltek az évek, egyre inkább azt tapasztalta, hogy ez nem veszélytelen. Ahogy bizonytalanná vált, hol van vége a valóságnak, és hol kezdődik az „alternatív” valóság, úgy bizonytalanodott el a vicc, a tréfa, az irónia meg minden ehhez hasonló határvonala is. Mondok mindjárt egy példát.

Az egymást váltó kormányok és pereputtyok valójában egyetlen dolgot vártak el tőle: legyen jó pásztor, és terelje helyes irányba a pénznyáját. De azért mindegyiknek megvoltak a maga különös kérései. Az egyik például az El Camino zarándoklathoz ragaszkodott, és elvárta, hogy a hozzá kötődő fontos személyiségek is vegyenek részt rajta. Mivel azonban egy fontos személyiséget hetekre-hónapokra – sok száz kilométerről van szó – nem lehet kikapcsolni a munkából, ezt profi módon megszervezték. Compostelában, a reptéren gépjármű várta a zarándokokat, hogy aztán a várostól 4-5 kilométerre kitegye őket. Onnan a zarándokok besétáltak a katedrálishoz, átvették a zarándoklatot igazoló okmányt, majd az autó újra felvette őket. Némelyikük erről a zarándoklatról vaskos kötetet írt. Volt olyan kormány, amely a vadászatot kedvelte, volt olyan, amely a szinkronúszást, a kondéros gasztronómiát, a kórusmuzsikát, a monarchiát, a bálakat, a népviseletet... Hajjaj! Tivadart ritkán zaklatták ilyesmivel. De az egyik kormány gyengéje a tanácsadó testület volt. Tivadart beválasztották. Mégiscsak egy erdélyi történelmi család leszármazottja, doktor, két idegen nyelven tisztességesen kommunikál, ja, és közgazdász. A testület ritkán ülésezett, de annál fontosabb kérdésekről: klímaváltozás, népegészség, közoktatás. Tivadar éppen a dohányzásról folytatott tanácskozáson feledkezett meg

önmagáról. Abban teljes volt az egyetértés, hogy a dohányzást fel kell számolni a népegészség érdekében. De abban is maradéktalan volt az egyetértés, hogy a dohánynemű jövedéki adójára a költségvetésnek szüksége van. És abban is egyetértettek, hogy a dohánytermékek értékesítésének korlátozása súlyosan sértené a piac szentségét. Dr. G.T. pedig előállt egy javaslattal. Az volt a lényege, hogy emeljék a jövedéki adót, egyben a vásárlást kössék egy külön engedélyhez, amelyet a kormányablakoknál lehet igényelni száz doboz cigaretta árának megfelelő eljárási díjért. Aki megkapta, vásárolhat cigarettát, majd köteles azt bontatlanul elhelyezni a dohánybolt e célra létesített külön tárolójában, ahonnan a cigaretta természetesen visszakerül a kereskedelembe a megfelelő papírmunka után. Csend támadt. „Érdekes, megfontolandó”, mondta a testület egy tagja. „Csak vicceltem”, mormolta csendesen dr. G.T. Szigorú tekintetek meredtek rá. Vele pedig ez nem fordult többé elő. Mármint a viccelődés, vagy mi az ördög. Természetesen megpróbálta elemezni a humor mibenlétét, s bár nem tudta, hogy még a témával foglalkozó tudós emberfőknek sincs erre egyetemes megoldóképlete, érezte, hogy ez messze meghaladja a képességeit. Mert míg a tanácsadó testület érdemdús tagjai kedélyesen göcögtek, olykor harsányan nevettek az „Elmegy a szőke nő a nőgyógyászhoz...”, „Hazamegy a cigány a munkából...”, „Egy buzi, egy szőke nő és Aladdin utazik a vonaton...” kezdetű vicceken, és még a szóvicceken sem akadtak fenn, az iróniától zavarba jöttek, körbetekingettek, hogy nevetnek-e a többiek, mosolyra vagy feddésre méltónak tartják-e az elhangzottakat a legfontosabb személyiségek, így inkább bölcsen kerülték az iróniát. A mi szempontunkból ez csupán azért érdekes, mert egy szürke személyről kezd kiderülni, hogy a szürke árnyalataitól eltérő színei is vannak. Még ha Tivadar egyre kevésbé is volt ennek tudatában. Nézte a testület tagjait, és minden humorelméleti kérdést félretéve arra jutott magában, hogy ő azért egy kicsit más. S bár tudjuk, hogy nem egy metaforás ember, ilyenkor ezt a másságot

külképviseleti hasonlattal élve valahogy úgy határozta meg, hogy míg ő karrierdiplomata, a többiek inkább politikai kinevezettek. Micsoda különbség! De ez nem a megfelelő pillanat, hogy részletes elemzés tárgyává tegyük dr. G.T. önmagával való elégedettségének összetevőit, mert...

...a pénztárosné mosolyánál megakasztott történet folytatódik.

Dr. Gergelyffy Tivadar ugyanis nagyon furcsa állapotba került, és ez nem vezethető le pusztán abból, hogy valóságos hétköznapi emberekkel kellett egy levegőt szívnia, és egy ismeretlen nő szép napot kívánás közben rámosolygott. Valami történt vele belül. Azt feltételezte, hogy a koponyájában mehetett végbe ez a változás. Érzések. Meghatottság. Elérzékenyülés. Sírhatnék. Valami eléggé összetett dolog. Mindenesetre ez az érzéseggyveleg semmiképp nem volt levezethető az imént átéltek-ből. Sem a habfürdőóceánok, sem a fenékhajlatok felé szárnyaló tetovált madarak, de még a derékhurkák sem képesek önmagukban – vagy együttesen – ilyesféle érzelmi meghökkenés előidézésére. Nem állíthatnánk, hogy dr. G.T. pánikba esett. Azaz mégis. Sebesen számba vette az agy-' előtagú szóösszetételeket, és az összes utótag, amely eszébe jutott, baljóslatú volt: -vérzés, -érgörcs, -tumor, -lágylás... Legyen ez elég! Csakhogy a fenti erős érzelmek mellett nem észlelt egyéb tüneteket. Szíve vert, látása-hallása nem változott, nem érzett sem fájdalmat, sem zsibbadást. Egy pillanatra beléhasított, hogy ez talán valami, a korral járó elkerülhetetlenség. Félelmetes nevű orvosok villantak eszébe, Alois Alzheimer, James Parkinson. Mivel azonban emlékezett a nevükre, nem gondolta, hogy a róluk elnevezett elváltozások hatottak volna rá ily elemi erővel. Úgyhogy a hóna alá szorította a habfürdős flakont, beült a kocsijába, és hazahajtott.

Lakatos Regina nyújtózik

Mondtam, hogy bőgni fogok? Mondtam. És bőgtem? Önfeledten és keservesen. Tudod, hogy van ez. A filmvásznon elkezdenek énekelni egy páran, aztán bekapcsolódnak a többiek. Vagy ugye helyből a kórus. És akkor már nem is érdekes, hogy milyen virágról tolják, havasi gyopárról vagy bodzavirágról, mert van egy pont, amikor menthetetlenül benyel az egésznek a hangulata. Amikor a Casablancában a két kórus vetélkedik... Meg az a fiúkórusos film... Pedig én nem vágom annyira a klasszikus zenét. És még akkor is, amikor... Nem is tudom. Van a Kabaréban az a jelenet, amikor a náci srác elkezd énekelni, és ott is bejön a hatás... Közben pedig ott van bennem a félelem... Mert tényleg félelmetes. És ez itt, ez is félelmetes. Ki a kislemezossal énekel a kórust egy magánzárkában? Majd a dévédéddel, egy-két-há'... Egyszer dumáltunk a csajokkal, hogy milyen lehet börtönben ülni. Talán azért, mert az egyikük tesóját sítetre vágta, és gondoltuk, ha kibeszéljük, könnyebb. Azon vitatkoztunk, hogy miért is olyan durva büntetés a magánzárka. Akkor úgy gondoltam, hogy nem annyira durva. Láttam egy pár börtönös filmet meg zsarufilmet, ahol azzal ijesztgetik a zsarukat a bűnözőket meg az ártatlanokat, hogy majd jól bevarrják őket, és akkor ott azok a nagy bengai állatok jól megverik, és megfarkalják őket. Ha valaki magánzárkába kerül, nem verik agyon, nem dugják seggbe, szóval vannak előnyei. Na, most egy kicsit másként gondolom. És ez itt még szarabb. Mert még csak nem is bántanak. Nem tudom, mit akarnak, nem tudom, kik, és a börtönnel ellentétben azt sem tudom, meddig. Röhej. Odakint egyedül éltem az életem. És amikor kérdezték, hogy férj, gyerek, család, ilyesmi, mondtam, hogy jól elvagyok egyedül. Hát nem. És soha nem fogom megérteni a remetéket, meg azt a faszszágot, ami megy

mindenhol, hogy figyeljél csak befelé, aztán majd megtalálsz valamit magadban. Zárnák csak be ide azokat az elborultakat. Na, akkor ezek a seggfejek, akik olyan kurvára nagyra tartják magukat, itt elmeditálhatnának életfogytig. Én viszont egyre rosszabbul viselem. Mert vannak az emlékeim, és lassan már nem is tudom, igaz-e belőlük valami, és van az önmarcang, hogy mit kellett volna másképp csinálnom, meg mit rontottam el, hogy most ebben a kapszulában kell rohadnom. És tudom, nem hinné el senki, de lehet, hogy éppen ezeknek a nem túl bonyolult zenés filmeknek köszönhető, hogy még nem csavarodtam be. Egészen. De néha sírdogálok. Film nélkül is. Sajnálom magam. Vagy csak olyan vagyok, mint a kisgyerek. Sírdogálok, talán meghallják, bejönnek, és megsimogatják a fejem. Nincs semmi baj, Gina, rosszat álmodtál, kicsim. Tudom, hogy hallják. De nem jön senki, és nem mondanak semmit. Amúgy meg nem vagyok egy síró. Leszámítva a filmeket. De engem a kórházban sírni nem látott senki. Pedig hát ott aztán vannak mindenféle nem egyszerű esetek. De én csak rohangálok ezzel a vigyori manóképemmel. És ezt szeretik. Azt mondta az egyik betegem, hogy azért bír engem, mert ha rám néz, azt gondolja, hogy nem is olyan nagy a baj. És ettől jobban érzi magát. Akkor se szoktam sírni, amikor valaki elmenőben van. Haldoklik, na. És sokszor se család, se pap. Én ehhez nem nagyon értek, a hospice-os csajok a profik ebben. De hát, mondjuk, a bőgés az nem segít sokat. Azt hiszem, könnyebb lehet úgy meghalni, ha arra gondolhat az ember, hogy rendben hagyja maga mögött az egészséget. Szóval, ha a legvégén nem azon nyűglődünk, hogy mit csesztünk el. De ez egyedül nem megy, mert a fájdalom, a kínlódás, az egyedüllét az mindig a szar dolgokat hívja elő. Én ne tudnám? Amúgy meg ez az egész sírás-dolog kurvára bonyolult. A pszichók is egyre többet beszélnek róla. Olvastam is egypár cikket. A bonyolultabbakat inkább kihagytam. De tényleg tökre izgalmas, bár lassan már annyi jótékony hatását fedezik fel a sírásnak, hogy állandóan zokognunk kellene. Viszont abban szerintem van valami, hogy

a sírás feloldja az állandó készenléti állapotot. Meg a megkönnyebbülésben is van valami. És amikor sírsz, tényleg átadod egy időre az ügyeletet. Talán azért is sírsz, hogy végre átvegye tőled valaki. De közben meg arról semmit sem tudnak mondani, hogy miért van az, hogy ezt mindenkinél más váltja ki. Van, aki egy szép tájtól is elbőgi magát. Van, aki a gyerekektől, az imádságtól, az elesettek látványától, az elválástól, a viszontlátástól. És vannak hülye picsák, akik a zenés filmekről. Vagy attól, hogy most szerencsétlen anyumra gondolok. Na, ő aztán nem egy síró, bár volt olyan, amikor nagyon-nagyon sírt. Majd egyszer elmesélem azt is. Most nagyon egyedül érezheti magát. És az én eltűnésemből – mondjuk ki egyenesen: a halálomból – még kémregényt se tud kitalálni. És még bőven élhet akár harminc évet is... Ez például most nem jó sírás. Ez most nem az, hogy hú de fasza, egy kis időre letettem az ügyeletet. Ez tehetetlen sírás, mert az van benne, hogy nem vehetem fel többé, a világ meg megy tovább, és még csak bele sem pofázhatok, merre. És még csak az sincs, hogy valaki odaül az ágyam szélére, megfogja a kezem, és azt mondja, hogy semmi gáz, mert rendben hagyom itt ezt az egészet. A francba! Azért megpróbáltam valamit. Nem szeretném feladni ezt a meccset. Éppen filmet néztem, amikor megéreztem, hogy a zsilip rácsatlakozik a kapszulára. Ez nem tart sokáig. Sokat mondok, ha két perc. Lassan számolva százharmincig jutok. Többnyire. De most éppen a bőgéssel voltam elfoglalva. És önkéntelenül „kinyújtóztam”. Ilyet még soha nem csináltam. Szóval ez az akármilyen, ez a fura képességem eddig úgy működött, hogy érzékeltem egy csomó mindent, amit más nem. De visszafelé nem próbálkoztam soha. Mármint azt nem próbáltam, hogy „megrezegtessek” másokat. Az járhatott a fejemben, hogy kintről talán tényleg egy rokon-lélek figyel, és olyan jó lenne találni valakit... Tudom, hülye szó a nyújtózás, de valami ilyesmit csináltam. Mintha el akarnék érni valamit... Amiben úgy benne van az egész tested, és tényleg hosszabb leszel valahogy. És egy pillanatra valakit tényleg megérintettem.

Hogy kit és hol, nem tudom. Ha a nyújtózásnál maradunk, olyan, mint amikor a felső polcon el akarsz érni valamit, és az ujjhegyed hozzáér, de csak annyit tudsz, hogy van ott valami. Aztán lekapcsolták a zsilipet, én meg találgattam, hány éves lehet most Treat Williams. Aztán kiszóltam a párosoknak, hogy küldjenek már be pár könyvet a sírásról.

Miért különösen nehéz megrendelésre alkotni olyasmit, amivel ráadásul nem is értesz egyet?

Soha nem kértem Goldstein nagyit, hogy ajánljon be, pedig amikor megismertem, már írogattam. Egyrészt azért, mert akkor már nagyon öreg volt, és réges-rég nem dolgozott a szerkesztőségben. Másrészt meg mert saját jogomon szerettem volna bejutni az irodalmi életbe. Hát így volt. Vagy nem. Egyszerűen is lehet hazudni. Még önmagunknak is. A Goldstein nagyira való hivatkozás objektíve helytállónak tűnhet. Egy rozzant kis öregasszony, aki már közelebb van a kilencvenhez, mint a nyolcvanhoz, és egy derék fiatalember, aki tiszteletben tartja a néni korát. Csakhogy a nagyira valóban a halála napjáig csinálta az irodalmi életet. A csinálta' nem slamposág a részemről. Ez a megfelelő szó. Nagyira egész nap a telefonon lógott, és szakadatlanul trafikált a magyar irodalom élő halhatatlanjaival. Az írófejedelmekkel és költőcéárokkal. Kibeszéltek mindenkit, aki nem volt a vonalban. Amit fél füllel hallottam, az is elképesztő volt. Nagyira olyan lazasággal beszélt Örkényről, Déryről, mintha nemrég váltak volna el a sarki kávéházban. Amikor beszélgettünk, mert valamiért szeretett engem, simán lenyomott a tájékozottságával. És akkor még a szemérmetlen pletykákról nem is beszéltem. Tanultam én irodalomtörténetet, de az alig vágott egybe Goldstein nagyira irodalomtörténetével, amely az árulások, megcsalások, félrekúrások és köpönyegforgatások története volt. Először azt

hittem, hogy ez csupán vén-asszonyos emlékezés, amelyben a kisebb-nagyobb emberi gyarlóságok hulláma lassan átcsap az irodalmi magaslatokon. De nem az agya kezdett lágyulni, mert amúgy simán felmondta a Magyar írók I. Kongresszusán részt vett külföldi vendégek névsorát. 1951-ből. Meg hogy mit mondott Darvas József az irodalom pártszerűségéről. Baromi lassan akartam csak megérteni, hogy az irodalmi élet, az irodalmi mérce – kicsit emelkedettebben: a kánon – egészen máshol születik, és másként működik, mint ahogy én gondoltam. Rendben, elismerem, dühített is. Mert bár egyetlen sorom sem jelent meg nyomtatásban, az általam elképzelt irodalmi világ már kamaszkorom óta eszményi és rendíthetetlen rendszernek tűnt. A Goldstein nagyiféle irodalomtörténet azonban mindent felborított. Mert ha itt mindenről és mindenkiről pletykák és lobbizások döntenek – a Nobel-díjig bezárólag –, akkor...? A megírandó regényemre viszont úgy gondoltam, hogy az majd mindennemű összeesküvés fölött fog állni. Szóval valami ilyesmit jelentett volna a „saját jogon”. De a regény nem íródott. Mostanában időm sem nagyon lenne rá. És egyre kevésbé érzem szükségesnek. Amikor beálltam blogolni/vlogolni, egyfajta elégtételt éreztem. Sokkal több embert értem el, mint az irodalmi elit csúcsragadozói összesen. Ha valahol a világhálón beljűk ütköztem, mert volt azért ilyen munkám is, percek alatt sipítózó senkikké aláztam őket. És az irónia mesterei tök tehetetlenek voltak ezekkel a viccekkel szemben. Jó, lehet, hogy egy kicsit durva viccek, de azért nem lehet őket összetéveszteni egy kivégzőosztaggal. Ok meg nem akarnak az én térfelemen játszani. Vagy nem tudnak. Nem akarom fényezni magam, de ebben én tényleg jobb vagyok. Ebből viszont nem következik az, hogy az én életem fenéig tejfel. Az, hogy a „stúdióm” be van kamerázva, mikrofonozva, a legkevésbé sem tesz boldoggá. Kicsit lefagytam, amikor kiderült, de azért volt haszna is. Azóta esténként kimozdulok itthonról pár órára. Sétálgatok, a végén beülök a téren a sörözőbe. Nem egy

nagy hely, de emberszag. Megismerkedtem pár sráccal. Ivócsimborák. Jópofák. Nem beszélnek sokat. Én még annyit sem. Miről meséljen egy videószerkesztő, aki egész nap a gép előtt ül, olyan embereknek, akik egész nap a gép előtt ülnek. Sörözés közben inkább arról mesélünk, hogy milyen eszement marhaságokat találtunk a világhálón, aztán ki-ki megmutogatja az okoskütyűjén, mit fedezett fel. Kézről kézre adjuk, röhögünk. Jókat dumálunk a csajokról. Talán azért, mert momentán egyikünknek sincs. Nem gond. Mindenki a nyárra gyúr. Ákos a fesztiválokra. Úgy osztja be a szabadságát, hogy gyakorlatilag két fesztivál között egy-egy napra jár haza. Tiszta ruháért.

Sok mindenre nem emlékszik. A csajokra sem, mert végig be van nyomva. Egy hónap alatt elveri háromhavi fizetését. Aztán vissza Méltóságos Multihoz, és van tizenegy hónapja készülni a következő fesztiválszezonra. Balázs meg elképesztő bringatúrákra megy a haverjaival. Naponta minimum kétszáz kilométert hajtanak, osztrák hegycsúcsokra tekernek fel. O viszonylag sokat mesél. Karbonvázakról, gumikról, klipszekről. Dávid ritkábban ugrik be. Hülyére dolgozza magát. Valamivel fiatalabb nálunk. Azért keccsöl, mert úgy tervezi, két-három év múlva nyit egy kis kávézót, és kiszáll. Nekem való társaság. Egy-két sör, és húzok haza. Meló van bőven. Lelkesedés nem annyira. Az Összekötő újabban nagyon másfajta megbízásokkal érkezik. És egyre inkább papírból dolgozik, listákat nyom a kezembe. Ez az a munka, amitől hülyét kapok, és amihez egy nálam kevésbé jártas blogger is teljesen elég lenne. Én író vagyok. Történeteket találok ki. Nem politikai pamfleteket. Megcsinálom persze. Van választásom? Ezért fizetnek. Viszont figyelmeztetem az Összekötőt, hogy ezekből nem lesz világméretű elérés. A vállát vonogatja. Ezek nem is olyan feladatok. Ilyenkor emlékeztetem a prémiumszámlámra. Megnyugtat: ezeket most másképp számolják el.

És van olyan megbízás, amit tényleg nem akarok megcsinálni. Pedig az Összekötő nagyon meggyőző.

– Ötszörös prémium.
– Akkor sem csinálom. Ez történelemhamisítás!
– Ne csináld már! Ez is csak egy történet, abban pedig jó vagy.

– Ez szembemegy mindennel, amit tanultunk...
– Lehet, hogy rosszul tanultátok.
– De ezek pontosan dokumentált tények...
– Történetek. Csak most egy kicsit másképp kellene elmesélned...

– Nem tudom, érted-e, Emese egy vicc. Fityma egy másik vicc. Csodamondó Nagypó – dettó. A francia emberhúsreceptek – vicc. Ez meg nem az. Azok olyan, hogy is mondjam neked, viszonyítási pontok. Te meg most valami olyasmit akarsz velem kimondatni, hogy a nácik egy igazságosabb, demokratikus új világrendet akartak megteremteni, de nyolcvan évvel ezelőtt ezt a kommunista-liberális összeesküvés megghiúsította...

– Először is nem veled akarom kimondatni. Majd szépen kitaláld azokat a történészeket, akik ezt kimondják. Másodszor: tőlem húzhatod a szádat, de ez is egy lehetséges olvasat. Eddig félrevezették a népet, most azonban fény derül az igazságra. Én tanítsam ugatni a kutyát?

– Ez állati veszélyes!
– És azzal nincs bajod, hogy elvették tőlünk a történelmet? Jöttek a mindenféle magántörténelmek, az a japán csávó meg egyenesen azt mondta, hogy a történelemnek vége. Annyira nincs vége, hogy te fogod megírni. És belőled írják majd a tankönyveket. De előtte rendezd le az Aranyvonatot!

Megcsinálom, persze. De az Aranyvonat is szar ügy. Az egészét egy blogger indította el, mint városi legendát. Nagyjából az a lényege, hogy a Pereputty aranyba, gyémántba fekteti a vagyonát, de nem páncélteremben őrzik, hanem egy páncélvonaton, amely egy föld alatti tárolóvágányon áll. Egy század állig felfegyverzett kommandós őrzi. Ha riasztás jön, a szerelvény öt percen belül indulásra kész. És azért nem adták még át a Budapest-Belgrád vasútvonalat, mert azon

fognak menekülni. Nem egészen két óra alatt Belgrádba érnek, és aztán hajrá, nagyvilág! Mondtam, hogy jobb lenne elfelejteni, mert akkor elfelejtődik magától. A Megbízó viszont ragaszkodik hozzá, hogy valahogy vágjunk vissza. Ez nagyon be van csípődve náluk. Az egyik megoldás az lehet, hogy nem tagadom az Aranyvonat létezését, ha már ennyire becuclizta mindenki, de átfordítom. Vonat van, arany nincs. Lelepleztek egy terrorakciót, amelyet egy biológiai fegyverekkel telepakolt szerelvénnel akartak végrehajtani. A másik ágon megemlékezünk arról, hogy 1938-ban hogyan járta az országot a Szent Jobb az Aranyvonaton. És most, újjáépítve múzeumvonatként közlekedik, és 2038-ig elviszi az áldást minden magyar településre. A náci és a szovjet aranyvonatokról, ugye, nem szabad beszélni. Esetleg átigazíthatom a nácit németre. De ebben sem vagyok biztos. Talán az ufókkal kezdhethetnek valamit... Vagy szétviccelhetem. Mirrorista seggéből végtelen hosszúságú arany vonat kígyózik elő... Kihívás. Nyilvánvaló, hogy az Aranyvonat egy amatőr agyszüleménye. Nincs is rendesen felépítve. Hiányzik belőle a trágárság és a szex, és a rejtély is csak úgy oda van kenve. Közben pedig érződik, hogy engem másol. De az is lehet, hogy szűz kéz, és véletlenül talált a közhangulat közepébe. Mert bármennyire meggyőzőnek tűnnek is a statisztikák és a közvélemény-kutatási eredmények, érezhetően megint drágább lett az élet. Új adókat vezettek be, emelkedett az energia és a benzin ára, a termékdíj, a jövedéki adó, az útdíj, a parkolási díj... A kenyér, a krumpli, a hús... A nyugdíjak nem emelkednek... És az emberek választ követelnek arra a kérdésre, hogy akkor hova is lesz az a rengeteg pénz. Akkor jön egy nyeretlen az Aranyvonattal. És egyetlen ember, aki lehet elégedetlen nyugger vagy szétvar-rott púnk, kispénzű családanya vagy vicces kedvű középiskolás, picur-kát beleszart a ventilátorba. És szemmel láthatólag nem tudták elkapni. Esetleg kreálhatok egy figurát. O lesz az Aranyvonat kitalálója. Lehet egy szakállas bácsi, aki kisfiúkkal fajtalanodik, lesbikus feminista, aki géppisztolyokat rejteget

a lakásán, migráns szülők itt nevelkedett gyereke, aki dzsihádra készül, a titkos világhatalom ügynöke, korrump brüsszelita. De egyik sem igazán erős. És bármit mondtam is az Összekötőnek, ezt a városi legendát nem olyan egyszerű kioltani. Abban viszont igazam van, hogy a visszavágással csak megerősítjük. Az „Aranyvonalat” ugyanis már berobogott a hétköznapiokba. Amikor a dohányboltban, a benzinkútnál vagy a kocsmában valaki kifogásolja a durván megemelt árakat, azt felelik: „Megy az Aranyvonatra.” És azt már a Megbízónak is látnia kell, hogy a legenda szétszóródott. Vannak, akik tovább írják. Egyesek szerint már maga a szerelvény is színaranyból van, mások arról beszélnek, hogy a múzeumokban a legértékesebbnek hitt képek hamisítványok, mert az eredetiek már rég az Aranyvonalon vannak. Vannak közösségek, amelyek a Google Maps alapján próbálják kideríteni, hol őrizhetik az Aranyvonalat. És minden iparvágány gyanús. Az ugyanis nyilvánvaló, hogy az Aranyvonalnak sínekre van szüksége. Amúgy meg nincs ebben semmi fenyegető. Az emberek beletörődnek, hogy ez így van. Ennek így kell lennie. Más nézőpontból vizsgálva direkte előnyös is, mert általános válasz mindenre. Ócska kaját kap a gyerek a menzán? Meg sem vizsgál az orvos? Befagy a segged? Kátyús az út? Megy az Aranyvonatra. Mindegy, valahogy meg kell oldanom. Aztán történelmet csinálok.

Dr. Gergelyffy Tivadar megfürdik

Dr. Gergelyffy Tivadar tisztálkodási szokásai jelentős változásokon mentek át az évtizedek során. Ha ezek alapján online kitöltöd a „Hogyan mosakszol? Megtudhatod, mi a párkapcsolati együttthatód” tesztet, azt tudhatod meg dr. G.T.-ről, hogy „Gazdag személyiség, aki nem szívesen mutatja ki érzéseit; kapcsolataiban hűséges, de hajlamos előtérbe tolni az érdekeit; menstruációja alatt törődésre vágyik.” (Bocsánat, csak az értékelésnél derült ki, hogy ez a teszt nők számára készült.) A párkapcsolati együttthatója egyébként hetes. Te pedig cserébe heteken át tanulmányozhatod a képernyődön a tökéletes pH-jú intimmosakodószer-ajánlatokat. Tivadar emlékei a mosószappanig nyúlnak vissza. Az óbudai szobakonyhas házrészben a mosófazékban melegített vízzel megtöltött lavór kényelmét élvezte. A Gruber nagyszülőknél viszont fürdőkád és gázbojler volt. Amikor vasárnaponként a Gergely család meglátogatta őket, Tivit betoccsantották a kádba, ahol boldogan ázott, apró kezecskéjével a kád oldalán húzódó koszcsíkot kapargatva. A legjobban pedig azt szerette, amikor a nagypapa, Gruber Ottmár (röviden: Oti bácsi) leült a kád mellé a hokedlira, és a buszokról mesélt. Ami nem esett nehezére, ugyanis buszsofőr volt. Tivi öt-hat évesen még komolyan fontolgatta, hogy élethivatásául az ikaruszvezetést választja. Még az sem riasztotta vissza, hogy nagypapa gyakorta fájlalta a derekát és a kuplungolástól megviselt bal lábát, és az sem, hogy egy fojtott hangú beszélgetésben szó esett a nagypapa és valami Waffen SS kellemetlen kapcsolatáról. Tivi annyira eltökélt volt, hogy rávette a szüleit, vigyék ki a Miklós utcai buszvégállomáshoz, mert Oti bácsi akkor éppen a 6-os vonalon vezetett egy csuklóst. És megengedte, hogy Tivi egy percre a vezetőülésbe üljön, és megmarkolhassa a volánt. De ne távolodjunk el ilyen

messzire dr. G.T. tisztálkodásától, mert fennáll annak a veszélye, hogy elveszünk a városi tömegközlekedés édes-bús emlékeiben, mint pipereszappan a fürdőhab alatt.

Amikor a Gergely család lakhelyét eldőzerolták, remek helyre költöztek. A közeli Óbudai Kísérleti Lakótelepre. És ezzel végleg felszámolódott mosakodási szempontból hátrányosnak mondható helyzetük. Bár Tivadar alapvetően a zuhanyozók közé tartozott, a fürdőkádban való masztur-bálást sem tartotta elvetendőnek. Amikor kiköltözött a mamahotelből, a zuhanyozás mellett kötelezte el magát. Azt valahogy helyénvalóbbnak érezte. Kevesebb időt kellett ráfordítani, és akkoriban úgy vélte, drága idejét kádfürdőzésre fecsérelni mindenképp léhaság lenne. És természetesen ki is számolta, hogy várható aktív évei során a zuhanyozással mintegy 2-3000 órát takaríthat meg. A takarékoság egyébként kulcsszónak számított a Gruber/Gergely családban. Minden fillérnek megvolt a helye. És serény népek voltak. Gergely Ottó munkavédelmisként dolgozott a Gázgyárban, Tivi anyja, született Virág Rozália pedig vérszívóként a kerületi rendelőintézetben, ahol is a laboratóriumban szippan-totta-csapolta a betérők vérért további vizsgálódás céljából. Nem vetette fel őket a pénz, de – talán éppen takarékoságuknak köszönhetően – jól éltek, és adósságaik sem terjedtek túl a hűtőgép meg a tévékészülék részleteinek törlesztésén. E tekintetben Ottó és Rozália törekvései maradéktalanul egybeestek. Más kérdésekben kevésbé. Mert míg Tivadar atyja az észrevétlennek maradás fontosságát hangsúlyozta, anyja inkább arra ösztönözte, hogy mutassa meg magát, tűnjön ki. Végül valahogy mindkettőjük vágya teljesült, hiszen Tivadar észrevétlenül mégiscsak elég magasra kapaszkodott. A fenébe is, ilyenek a történetmondás rejtett csapdái. Éppen most fordult meg a fejedben, Életírásra Éhes Olvasó, hogy Tivadar teremtője nagyvonalúan átugrott bizonyos részleteket. És mindezt éppen most, amikor kezdesz érdeklődést tanúsítani egy unalmasnak tűnő karakter iránt. És megkérded: de hol vannak a Virág nagyszülők? Nos, Virág

nagyszülők nem voltak, szó nem esett róluk, fotográfia nem őrizte képmásukat. Passz. És találgathatsz, hogy kik is lehettek. Jászsági parasztok, zempléni zsidók, baranyai svábok, oláhok, tótok? Ebben nem tudunk segíteni. Amikor Ottó és Rozália egymásra találtak, az identitás kérdése, amely mostanság gáznemű anyagként tölti ki a rendelkezésére álló teret, másként tétetett fel. A huszadik század bő első fele ugyanis durván megtépázta az egyéni és családi identitásokat. Az ezek helyett kínált közösségi identitások pedig aránytalanul sok masírozással, dalolással és emberhalállal jártak. Sorry, ezt a kis hézagot neked kell kitöltened. És még abban sem áll módunkban segíteni, hogy eláruljuk, milyen színű volt Virág Rozália haja, szeme. És még Ottó és Rozália válásának oka sem nyújt semmihez támpontot. Lehúztak egymás mellett jó három évtizedet. Egy kicsit meg is unták egymást. Talán a kis hétvégi ház volt a közvetlen kiváltóok? Az ördög tudja. Amikor a hatvanas években elindult a parcellázás a Balatonnál, Gergelyék is megcsíptek egy kis telket. Nem éppen partit, de azért elég csinosát. És néhány év alatt sikerült valami házféleséget is emelni rá. Elnyargaltak benne. Ottó és Tivadar lelkesen, Rozália szerény lelkesedéssel. Mert ezek a nyaralások számára inkább azt jelentették, hogy nehezített körülmények között kellett gondoskodnia családjá ellátásáról. O viszont inkább a kanapéra kucorodást, olvasgatást, barátokkal való beszélgetést tekintette pihente-tőnek. És ahogy nőtt a gyerek, egyre inkább átengedte a nyaralót Ottónak, aki egyre szenvedélyesebben horgászott. A parti nádasban és a szomszéd nyaraló teraszán napozgató magányos asszonyka bugyijában. Durva csatározások nem voltak. Ottó beköltözött az asszonykához, aki innentől már nem volt magányos, továbbá megkapta a nyaralót, hogy bármikor szabadon kielégíthesse halak iránti szenvedélyét. Rozália és Tivadar maradt az Óbudai Kísérleti Lakótelepen. Nem egy különösebben izgalmas történet. A balatoni fürdőzéseknek

pedig az égadta világon semmi közük Tivadar tisztálkodási szokásaihoz.

Tivadar ezúttal egyértelműen a kádfürdőzés mellett döntött, és meg sem fordult a fejében, hogy ez időpazarlás lenne. Volt ideje bőven. Megragadta a frissen beszerzett flakont, feltette az olvasószemüvegét, hogy tisztába jöjjön az adagolással. A hátoldali címke azt tanácsolta, hogy öntse meleg folyó vízbe a kívánt hab képzéséhez. A továbbiakban csak annyit állított, hogy Aqua, Sodium Laureth Sulfate, Sodium Chloride, Cocamide DEA, Cocamidopropyl Bétáin, Sodium Styrene/Acrylates Copolymer, Benzyl Alcohol, Parfüm, Citric Acid. Akkor legyen két kupak! Megengedte a vizet, és visszavonult levetkőzni. És miközben megszabadult ruhadarabjaitól, furcsa gondolata támadt. Arra gondolt, hogy a hipermarketben nyüzsgő, számára oly egzotikusnak tűnő emberek számára ő is egzotikusnak tűnhetett hibátlan szabású öltönyében és hozzá maradéktalanul illő nyakkendőjével. Kibújt az alsónadrágjából. A kádhoz lépett, amelyet lassan már színültig töltött a hab. És csak állt. És fogalma sem volt, hogy mi történik. Az egyik döbbenet a habfürdő felfoghatatlan hatékonysága volt. A hab vastag volt, és sűrű. És szívesen elidőzött volna a kedvező ár/érték arány kérdésénél, csak hogy a fürdőhab tömör hófehér felületébe számára azonosíthatatlan jelek, leginkább a rovásírásra emlékeztető krikszkrakszok süppedtek. Ezeket nem ő tette oda, ezekről a jelekről nem történt említés még a Citric Acid után sem. A lakásban rajta kívül senki nem tartózkodott. Behozta a telefonját. Különböző szögekből lefotózta a titokzatos jelenséget. Kicsit várt. A jelek nem változtak. Megvonta a vállát, lassan, óvatosan beleereszkedett a kádba. És abban nem volt semmi más, csak hab és víz.

Lakatos Regina nem tud mit kezdeni magával, és egyre határozottabban az az érzése, hogy fogvatartói sem

Szerintem a Paranormális Divízió már kurvára unhatja, hogy engem figyel 7/24-ben. Lehet, hogy már nem is figyelnek. Videóra vesznek, aztán megnézik gyorstekerésben. Így is bealvós. Lakatos Regina eszik, ürit, tisztálkodik, musicalt bámul, bőg, a sarokba bassza az ötödik pszicho-blablát, amelyik ugyanúgy nem tud semmit a sírásról, mint az előző négy. Mondtam nekik, hogy adhatnának egy futópadot vagy ilyesmit, mert fel-alá sétálgatni a kapszulában nem annyira jó, és nem szeretném, ha a lábam legyengülne, mert ápoló vagyok, meg a lábam az egyik dobogós testrészem. És taramm! Másnap ott volt a zsilipben egy nagyon cuki, összehajtható futópad. Ezek szerint erre nem kellett pályázatot kiírni. A könyveket kiraktam, a futópadot beraktam. És egy kicsit aggódni kezdtem. Nem szerelték le róla az órát, nem maratták le a kijelző üvegét. Ami azt jelenti, hogy a kísérletnek vége. Hacsak álmomban nem végeznek rajtam kísérleteket... Mert ha nem, akkor ez tényleg csak őrizet összkomfortos magánzárkában. Fingjuk nincs, hogy mit kezdjenek velem. A gép tök jó, és úgy néz ki, mint egy menő retró robogó. Mint abban a régi filmben, a Római vakációban. Gyaloglásra állítottam be, nem futásra. Nem szeretek futni. Amikor Budapestre költöztem, az egyik – nem az egyetlen! - furcsaság az volt, hogy szinte minden héten lezárták a fél várost. Futottak. Volt tamponfutás és energiail-futás, hipermarketfutás, sportruházatfutás, multivitamin-futás. Futottak a klímaváltozás és a migránsok ellen, a családért, a keresztény értékekért, a gyermekek jövőjéért. Baromi sokan futottak. Egyszer megálltam a Margit hídon, és vagy egy órán át figyeltem, ahogy férfiak, nők, idősek, fiatalok

végeláthatatlan sora fut valamiért. Vagy valami ellen. Nagyon elszántan. És egyikük sem állt meg, hogy lenézzen a hídról a Dunára, a városra, pedig nagyon szép volt. Vannak azok a különleges napok, amikor a páratartalom vagy a felhőjárás, vagy mit tudom én, micsoda miatt elképesztő, milyen tiszta és éles lesz a kép, és a felhők árnyékot vetnek. Arra gondoltam, mennyivel jobb buli lenne ez az egész, ha a futók nem azon görcsölnének, hogy célba érjenek, pláne, hogy az elsők között fussanak be, hanem – ha kedvük tartja – megállnának fagylaltozni, báméskodni a hídról, vagy csak dumálni egy kicsit a mellettük futóval, hogy honnan jött, mit főz vacsorára, szereti-e a fröccsöt. Ilyesmi. Én inkább gyaloglós, sétálós vagyok. A kórházban néha azért persze futni kell, de az teljesen más. Ha valakinek leáll a szíve, én sem báméskodók. Jólesett a gépen lépegetni, de egy kis Duna hiányzott a képből. Agyaltam közben. Mert az nem frankó, hogy már nem érdeklém őket, és ennek könnyen az lehet a vége, hogy átköltöztetnek egy lényegesen kisebb kapszulába. Ha viszont egyelőre nem tervezik ezt, akkor kérhetnék néhány apróságot. Mit tudom én... Egy számítógépet. Vagy egy olyan szuperfegyvert, amilyennel Blazkovics ritkította a nácikat meg a szörnyeket abban a videojátékban. Vagy egy flexet. Na, a flex az igazi szuperfegyver. Legtöbben sikítófrászt kapnak a hangjától. Egyszer a csajokkal arról dumáltunk több picike konyak után, hogy melyik a leg-szarabb hang. Elöl állt a táblán megcsúszó kréta és a tányéron sikító kés. És a flex. Érdekes, hogy engem a passzív abszolút hallásommal a flex nem irritált. Talán azért, mert kihallottam belőle, hogy mit vágnak vagy csiszolnak, hogy a korong milyen gyorsan forog, hogy el-elakad. Azért lehetett így, mert nálunk, a faluban mindent flexszel oldottak meg. Az elsőkét még Bécsből, a Shopping City Südből hozták. Később mesélték, hogy a magyarok kedvéért a barkácsboltban kiírták magyarul, hogy „sarokcsiszoló”. Egy túrót sarokcsiszoló. A flex az flex. A faluban lassan mindenkinek lett egy. Apumnak is volt. Már rég nem élt velünk, amikor megtaláltam. Nehéz volt, nem állt a

kezemre. Jó, hát persze hogy nem egy tízéves gyerek kezére méretezték. Mégis valahogy olyan fontos pillanatnak éreztem. De a faluban voltak igazi flexvirtuózok. Ezek tényleg mindent meg tudtak csinálni flexszel. Vágtak, csiszoltak, csempéztek, kést éleztek. Az egyik, a Zsiga szobrászkodott. Vastag kazánlemezből csinált mindenfélét, aztán kitette a ház elé. Tiszta horror volt. De az tuti, hogy a Zsiga bármikor megcsinált volna egy precíz császármetaszt flexszel. Mi lenne, ha kérnék egyet paráséktól, aztán jól kivágnám magam ebből a kapszulából. Viccelek. Pedig egy kicsit sem vicces. Szerintem elég szép teljesítmény tőlem, hogy eddig nem zakkantam meg. Sokan már rég felkötötték volna magukat. Hülyeség persze, mert akkor – gondolom – berohannának, és levágnának. Ki kéne próbálni, legalább emberi arcot látnék. Vagy nem. Kommandós álarcot látnék. Vagy még rosszabbat. Ha meg már tényleg csak a felvételt kukkolják gyorstekerésben, akkor rákúrtam. Nyugodjak békében! Tényleg sokat eszem itt magam, de még elég messze vagyok az öngyilkosságtól. A legkevésbé sem vagyok szuicid alkat. Normálisnak nem mondanám magam, de én másképp vagyok nem normális. Volt egy pasim. Rosszul kezdem. Azért egynél lényegesen több pasim volt, de ez akár komolyra is fordulhatott volna. A Milán. Azon a napon találkoztunk, amikor beütött a gazdasági válság. Mondjuk, ezt aznap még senki nem vette olyan komolyan, nekem meg fingom sem volt, mi ez az egész. Elmentem lötyögni a plázába. A végén aztán beültem A sötét lovagra. Nem vagyok oda a superhősös filmekért, de a Zsani látta, és azt mondta, hogy neki nagyon elvont, de nekem biztos bejönne. Egye fene, beültem. És bőgtem. Pedig nem is musical. Aztán utána a klotyón megint rám jött a sírás. Ahogy mentem kifelé, még mindig szorongattam a lucskos papír zsepit. És majdnem fellöktem egy kis faszit, aki odahajolt, és megkérdezte: „Kislány, nincs valami bajod?” Jó, jó, nem vagyok egy égimeszelő. 151-152 centi körül lehetek, de azért nem úgy néztem ki, mint egy felső tagozatos. Megráztam a fejem, aztán valahogy

barátságosan kinyögtem: „Te meg ki a fasz vagy?” Erre bemutatkozott. Alig volt nálam magasabb különben. Én is bemutatkoztam, és azzal a lendülettel le is basztam, hogy ne kislá-nyozzon már le egy huszonhárom éves nőt. Erre meghívott a kávézóba, hogy kiengeszteljen. Alacsony volt ugyan, de jóképű, a hangja meg... Nem kellett hozzá se aktív, se passzív abszolút hallás, hogy minden csajnak nedves legyen a bugyija tőle. Akkor még nem tudtam, hogy egy ilyen helyi celeb vagy micsoda. A 'celeb' nem is jó szó. De tényleg sokan ismerték. Irt a helyi lapba, dumált a helyi rádióban, tévében. Nagyon okos srác volt. Még ma sem értem, miért akart velem kavarni, mert én azonnal mondtam neki, hogy ápolónő vagyok a megyeiben. Talán az is benne volt, hogy ha pár centivel is, de magasabb volt nálam. Szóval férfinak elég alacsony volt. Ami engem semennyire sem zavart. Nem azért jöttem össze pasikkal, hogy a pókhálót szedessem le velük a sarokból. Az első pár percben alig tudtam megszólalni. Nem a sírás miatt. Csak hallgattam a hangját, és nem is nagyon figyeltem, mit mond. Aztán megkérdezte, miért sírtam, mert ő is látta a filmet. Nagyon jól dumáltunk. A két hajóról, meg arról, hogy miért várják a szuperhőstől, hogy megmentse a világot. Na, ilyen pasival még nem volt dolgom. Teljesen egyenrangú partnernek tekintett, pedig a tudásunk között volt egy csepp különbség. Cirka annyi, mint a Mariana-árok meg a Himalája között. Aztán valahogy összebonyolódtunk. A csajok egyszerre irigyeltek és sajnáltak. Irgyéltek, mert Milán helyi nevezetesség volt. És sajnáltak, mert olyan kis seggdugasz, és nem túl finoman megjegyezték, hogy nem baj, ha kicsi a farka, csak jó ember legyen. Most mit lehet erre mondani? Mondtam nekik, hogy kis ember nagy bottal jár, meg a saját hapsijük farkával verjék a csalánt. A csajok nagyon durvák tudnak lenni néha. Én is. Milánnal viszont jó volt. Egy kicsit olyan, mintha a tanárom lenne. És megosztott velem mindent. Azt is, amihez nem tudtam hozzászólni. Iszonyú sokat tanultam tőle, ugyanis két perc alatt rájött, hogy azért nem az a tyúkszaros lábú parasztlány vagyok, akinek mutatom magam.

Hogy nem egészen az vagyok. Illetve mégiscsak, mert én így érzem jól magam. Hosszú. Ez volt az első – lehet, hogy az utolsó – olyan kapcsolatam, amiről úgy gondoltam, lehet belőle valami. Ha szálfatermetű gyerekek nem is. De valahogy nem tudtunk továbblépni. Milán ugyanis dugdosta az érzelmeit. Előlem is. Tök profin tudott dumálni az érzelmeiről – általában. És indulatai sem voltak. Amikor néha balhéztunk, az azt jelentette, hogy én balhézek. Ő meg hallgatott, aztán azon a gyönyörű hangján jól megmagyarázta az egészet. És ha elmentünk moziba vagy színházba, és én meghatódtam, elővette ugyanazt a hangját, mint A sötét lovag után, amikor megkérdezte, nincs-e valami bajom. És én még értettem is. Ez neki amolyan páncél volt. Úgy gondolta, hogy ha kimutatja az érzelmeit, akkor védtelenné válik. És azért menekült a fene nagy okosságokba, mert mögéjük dugta az érzelmeit. De ezek a dolgok nem így működnek. A pszichóknak tök igaza van abban, hogy nem azért nevetünk, mert vidámak vagyunk, hanem attól leszünk vidámak, hogy nevetünk. Vagy hogy más nevet. Nagyon így van, még ha a sírásról nem is tudnak semmit. És igen, tutira benne volt az is, hogy ilyen alacsony. Én is az utolsó voltam a sorban a suliban, de a lányoknál ez abszolúte más. Mert a fiúknál a Berci állt a sor végén, és nem igaz, mit szívatták. Én meg helyes pici lány voltam. Arra gondoltam, ha együtt maradnánk, talán ez változna. Ha érezné, hogy nem kell tartania tőlem, hogy nem akarok visszaélni az érzelmeivel. Csak hát ezt is éreznie kellett volna, nem értenie. Most már úgy látom, bele kellett volna vágnunk, és én voltam a gyáva. Meg nem csak a gyávaság... Nem éreztem magam magányosnak, szóval hogy létfontosságú lenne vele megosztanom a világot. Igen, lehet, hogy a másmilyenségem az oka az egésznek. Mert ezeken a rezgéseken keresztül rengeteg emberrel volt kapcsolatam. Talán ezért tudtam átvészelnem a kovidhiszti miatti lezárásokat. Ne gondoljon senki olyan marhaságokra, hogy gondolatolvasás, távolba látás, meg mit tudom én, milyen paranormális akármik. Hanem mintha iszonyúan vékony

drótok kötöttek volna össze velük. Nem, nem is drót, hanem fonal, mert a drótnál mindenki arra gondol, hogy azon keresztül kommunikálok. A fonal jobb hasonlat. Azt érzem, hogy valaki fogja a másik végét. Hogy ott van. Ennyi. És ezért vagyok nagy szarban. Mert a kapszula totálisan blokkolja ezt. De közben, és remélem, ezt a párások nem szúrták ki, valami mégis történt. A múltkor a zsilipelés alatt megpróbáltam kinyújtani egy ilyen fonalat. És bár ötletem sincs, hogy kit találtam meg, ez a „fonal” akkor sem tűnt el, amikor a zsilipet visszahúzták. Nem vagyok egyedül. De nem tudom, kivel vagyok. És még azt sem, ő, akit megtaláltam, érzi-e.

„Figyeljete, kispofáim! Beküldhetnétek egy pár James Bond-os, meg mindenféle titkos ügynökös filmet. Tómi Cruise is jöhet!”

- Lefotóztad?
- Sőt, meg is mutattam a grafológusomnak...
- Már grafológusod is van? Gratulálok!
- Gratulálhatsz a coachomhoz, a gurumhoz és az önségítő csoportomhoz is... Én mihez gratulálhatok?
- Bocs, és mit mondott a grafológusod?
- Hogy ez nem írás, hanem valami rajz. Krikszkraksz. És valószínűleg egy gyerek csinálta.
- Ja, valószínűleg...
- Befognád, Attila? Egy grafológusnak hivatásból fel kell ismernie, hogy milyen korú embertől származik az írás...
- ...ami szerinte nem írás. De ha elfogadjuk is... Aléna nem rajzolhatta a saját hasára... Más gyerek meg nem volt itt... Ráadásul mindig pontosan ugyanaz jelenik meg rajta...
- Nem tudom, Attila, ne nyaggass... Én mindent megteszek... Ha most azzal jössz, hogy a furcsa álmaiért is én felelek, beléd állítok egy kést, baszd meg.
- Okés, de akkor honnan veszi őket? Én nem meséltem neki semmi ilyet...
- Gondolod, hogy én meséltem neki ilyen baromságokat?
- Az iskolában nem hallhatott valamit?

– Átbeszéltük Ildivel... Semmi... A gyerekek között is terjednek hype-ok, legendák, rémtörténetek... És Ildi azért kurvára profi ebben, de még hasonlót sem talált... És mindig ugyanaz. Hogy egy kapszulába van zárva, aztán megjelenik egy pleszkovics villámszóróval, és megmenti... Vihetjük gyerekpszichóhoz...

– Nem tudom... Teljesen jól van, élénk, okos...

– Nem látott nálad valami videót? Még mindig emlegeti azt a tündéres akármit, amit csináltatok...

– Töltsd le a telefonodra, és ti is tolhatjátok.

– Mit mesélsz neki?

– Csupa olyat, ami egy nyolcévesnek való... Charlie és a csokigyár... De újabban elalvás előtt zenét kér.

– Itthon is. Változik... Már olyan nagy lány... És már tyutyujgatni is alig hagyja magát... Van melód?

– Hol így, hol úgy...

– Most éppen?

– Írok.

– Mit?

– Történelmet.

– Seggfej.

A bakelitlemezek lejátszásának nehézségei

Eddig nem vettem észre, hogy a lomtalanítás konspirációs módon történik. Régebben az volt, hogy kiraktak egy papírt: lomtalanítás ekkor és ekkor, meddig kell kirakni, mit nem szabad. Aztán – én nem tudtam -átálltak a titkos szervezkedésre a cigányok miatt. Merthogy a cigányok lomtalanításkor megszállták az érintett városrészeket, öröket állítottak a lomkupacok mellé, és elkergették azt, aki a kupachoz mert nyúlni. Először még csak kempingszéken üldögélő nagymamák vigyázták az elszállítandó zsákmányt, aztán már markos férfiak, mert olykor a konkurens lomizók is megütköztek egy-egy

ígéretesebb stószért. Velem is volt olyan, hogy az egyik kupacban megláttam pár könyvet, gondoltam, megnézem, de már ott is voltak a lomstrázsák, hogy csak akkor turkálhatok, ha fizetek. Elhúztam. Pár évre rá bevezették az új rendszert. Feltették a kerületi oldalra a lomtalanítás idejét. Miért gondolták, hogy a cigók a telójukkal nem tudnak fölmenni arra az oldalra? Aztán jött a suttogó terjesztés. A hírt megkapták a közös képviselők, ők megsúgták valamelyik lakónak, hogy adja tovább. Aztán vagy továbbadta, vagy nem. Nem izgatott, nem volt mit kidobnom. De most, hogy becsöngetett a félemeletről az a rozzant néni, hogy lomtalanítás lesz, eszembe jutott, hogy Boriska nagyinak is van a pincében egy tárolója, amit ki kellene ganézni. Nem ez a legkedvesebb szórakozásom. Pókok, százlábúak, pincebogarak. Dohszag. A holmikra rakódott vastag, makacs por. De legalább feltápászkodom a gép előtt. Mackónadrág, pacsker, póló. Ha túl koszos lesz, kilomtalanítom. Fel voltam készülve a legrosszabbra: üres üvegek, bútormaradványok, porladó rongyok. De a nagyfi tárolójában elképesztő volt a rend – a vastag por alatt. Film Színház Muzsika – évfolyamok szerint gondosan összeren-

dezve. Szalagos irományfedélben újságkivágások. És rengeteg hanglemez. Nem emlékeztem rá, hogy a nagyinál valaha is hallgattunk volna hanglemezeket. Igaz, mire felcseperedtem, a lemezek és a lemezejátszók kedves, de soha nem használt családi emlékekké váltak. Kerestem a lemezejátszót is, de nem találtam. Talán tönkrement, és a nagyfi nem vett újat? Az viszont érdekelt, mit hallgathatott, amikor még hallgatta ezeket. Kivonszoltam a hanglemezes ládákat. Nehezek voltak, mint a nyű. Felcipeltem több fordulóban. Kipakoltam. Portalanítottam. Otthon nem volt lemezejátszónk. Nálunk a magnókazetta ment. A kocsiban is. Aztán jött a CD. De ahogy a földön ülve lassan körbebarikádoztam magam a lemezekkel, rájöttem, hogy én ebből már kimaradtam. A mostani bakelit-felvirágzáshoz meg sosem volt elég pénzem. Úri passzió. Szóval olyan volt, mintha kincset találtam volna. A

borítókon rémes, néha meg egészen erős, mellbevágó fotók, grafikák. A még olvasható árcédulák alapján nem tudtam megítélni, hogy ezek olcsónak vagy drágának számítottak-e a maguk idején. Az kiderült, hogy a nagyi imádta a musicaleket. Ahogy rakosgattam a bakeliteket, és nézegettem, hol készültek, az volt az örüle-tes, hogy láttam, a gyártó országok egy része már el is tűnt a térképről, mire én egyáltalán tudomást szerezhettem volna a létezésükről. És egyszerre csak ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy meghallgassam ezeket a lemezeket. Lezuhanyoztam, átmentem a plázába. És kiderült, hogy egy rendes lemezjátszó erősítővel pizsok drága. Megvehetném hitelre – ha lenne bejelentett állásom. Lötyögtem. Arra gondoltam, beülhetnék a moziba, mert mégis más, mint a letöltött filmeket nézni a monitoron, aztán mégsem ültem be, mert online vagy letöltve legalább az eredetit látom. Tisztaság Tündér tisztába tette a televíziót, aztán az MCSH újabb kampányt indított. Arról kezdtek beszélni, hogy a külföldi művek – filmek, regények, színdarabok – sokszor érthetetlenek a magyar közönségnek. Mert ott más a jogrend, másképp viszonyulnak a kisebbségekhez, a családhoz. Meg mindenhez. És a szerkesztő lábjegyzetei nem nyújtanak elegendő útmutatást. Tehát a műveket nem elég lefordítani, magyarítani is kell. És a fordítók mellett megjelentek a magyarítók. Fordító bárki lehetett, magyarító csak az, aki tagja volt a Magyarító Kamarának. Idén az egyetemen már indul magyarító szak, és utána már csak az lehet az MK tagja, aki ott szerez diplomát. Készült egy piktogram, amely a hirdetésekben, a plakátokon azt volt hivatott jelezni, hogy az adott mű magyarított. Voltak szerzők, akik nem járultak hozzá a magyarításhoz. Ók ki is szorultak a piacról. Állítólag azt tervezik, hogy a jövő évtől a magyar szerzők műveit is magyarítani kell, hogy azok magyarítottaknak minősülhessenek. A filmeket, mondjuk, korábban is megválták, és ma már, amikor eleve több változatban készülnek a különböző piacok igényeinek megfelelően, még egyszerűbb a helyzet. Most forgatták le az

Egri csillagok remake-jét magyar-török koprodukcióban. Ez már teljesen digitális, és azt ígérik, tényleg nagyszabású lesz. A magyar változatban ugyanazok a színészek szerepelnek, akik a régiben, a '68-asban. Megvették az arc- és hanghasználat jogát. A törökök a saját sztárjaik arcát, hangját rakták bele. Meg abban is különbözik a kettő, mondják, hogy a magyar változatban a magyarok győznek, megvédik Eger várát. A török verzióban meg a törökök diadalmaskodnak. Ami történetileg stimmel, leszámítva, hogy csak jó négy évtizeddel később vették be a várat. De ez tényleg senkit nem fog zavarni. A magyarok úgysem mennek el Törökországba, hogy ott nézzék meg a filmet. Hollywoodban meg minden filmnek készül távol-keleti verziója. Soknak közel-keleti változata is. Az az én privát problémám, hogy a műveket valamiért megváltoztathatatlanak gondolom. Pár éve voltam egy kiállításon, A kommunista diktatúra véres gyalázatán. A legizgalmasabb a Lenin-terem volt, ahol Lenin-ábrázolásokat vonultattak fel. Mert nem volt két egyforma Lenin. Az egyik szőkébb volt, a másik barnább, némelyiknek ferdén vágott volt a szeme, és kiugró a járomcsontja. A művek - ha ezt a sok szemetet egyáltalán műnek lehet nevezni - alkalmazkodtak a befogadókhöz. Értem, de még nem tettem ezt teljes egészében a magamévá. Valamennyire igen, hiszen ez a fajta gondolkodás nagyon is ott volt az én munkámban is. A magyarítás bevezetésével nem volt dolgom. Az Összekötő azt mondta, koncentráljak a történelemre, pontosabban a történetírásra. Ami az ő fejében nagyjából ugyanazt jelenti. Az én fejemben ez az egész egy kicsit katyvaszosabb. Főleg Aléna miatt. Most olyan korszaka van, hogy megpróbálja tisztázni, mi a valóság, a mese, a hazugság, a kitaláció, hogy igazi-e a virtuális, hogy van-e különbség a valóságos és az igazi között. Ráadásul már náluk is bevezették a Szemtanú-programot. Ez az NFP-re, A Nemzeti Felidézés Programra épül. Aminek az alapja ugyanaz az alkalmazás, ami az én gépemem is fut. Szóval nem olyan új. És már rég elindult volna, de a Reality Defender miatt nem tudták vagy nem merték elindítani.

Szerintem egyébként az RD pont ugyanakkora fasz-ság, mint a GDPR vagy a fact-checking volt annak idején. Az RD-t azért csinálták, hogy ne borítsanak el mindent a politikusokról, sztárokról meg mindenféle ismert élő és holt figurákról készült kamuvideók. Mert ugye a személyiségi jog... Még emlékszem rá, amikor elindult az RD kísérleti szakasza. Totál káosz: az RD – vagy ahogy nálunk hívták, a VV, a ValóságVédő – letiltotta az összes olyan filmet is, amelyben jogilag egyébként teljesen okés arc- és hanghasználat volt. Aztán elkezdtek marakodni azon, hogy ki kaphat felmentést. Mert mi van akkor, ha nemzetbiztonsági vagy oktatási céllal készül egy kamuvideó? Kész. Leálltak vele. Közben persze az NFP nem állt le, százával szerkesztették az iskolák számára az oktatóanyagokat milliárdokért: holokauszt- és Gulag-túlélő, egykori sztahanovista, üldözött főpap mesélte az életét. Ok maguk persze már nem éltek, de a fotókból, filmekből rekonstruálták az arcukat, a mozgásukat, a hangjukat. A szövegeket meg az NFP-ben írták. Amúgy meg a ChatGPT-vel írták. Aztán rekonstruálták a magyar Nobel-díjasokat, a művészeket. Már Liszt Ferenc is elkészült. Kizárólag a fotók és a festmények alapján. Az arc- és testfelépítéséből rekonstruálták a hangját. Hibátlanul beszél magyarul. Aztán jött Horthy Miklós, Rákosi Mátyás, az 56-os pesti srácok. Alénáéknak legutóbb egy olyan anyagot vetítettek az iskolában, amelyikben „egy író bácsi arról beszélt, milyen szépek a havas hegyek”. És közben millió más kérdésre is választ vár. Például hogy természetes-e a természetazonos? Mert Anita azért rendesen tolja belé az ökobionatúrt. És hogy miért jobb a műanyag a papírnál, amikor a papír fából van, és természetes, de az baj, ha kivágjuk a fákat, tehát inkább a műanyag... Hogy a vízkultúrás paradicsom az egészséges, és nem másznak rajta bogarak, és nem lesz földes, de akkor mi van azzal a paradicsommal, amelyik a földben terem? Meg hogy miért nem lakik mindenki falun, ahol minden természetes, és jobbak az emberek, mint a városban, és

állatokat is lehet tartani, de nem szabad megenni őket. És neki miért nem lehet egy cicája.

Tanácsstalan vagyok. Lehet, hogy pár év múlva azt a történelmet fogja tanulni, amit most gyártok. Jól haladok, és az én történelmem meggyőzőnek ígérkezik, sokkal egyszerűbbnek és logikusabbnak, mint amit mi tanultunk. Nem fogok elveszni az évszámokban, helységnevekben és végeérhetetlen névsorokban, amelyek arról szólnak, hogy ki kinek az ágyékából született. Lassan úgy tekintek rá, mint az én nagy regényemre.

Dr. Gergelyffy Tivadar számít az úri divattal

Dr. Gergelyffy Tivadar csupán azért ment a plázába, hogy szert tegyen valami öltözékre, amellyel kevésbé tűnik ki a hiperjárók sokaságából. Hogy a bespoke világából átruccanjon a ready-made számára kevésbé ismert univerzumába. Könyörgök, ettől a picit ironikus felvezetéstől semmiképp ne kanyarodj vissza dr. G.T. életidegenségének kérdéséhez. Értlek. Sokkal könnyebb ezt a két mondatot laza mozdulattal a „dr. G.T. személyiségjegyei” mappába tolnod, mintsem konkrét, érzéki módon, akár egy csipet empátiával szemlélned a szóban forgó személyt. Tehát, képzelj el egy hetvenéves csávót, ahogy beóvakodik egy jeles nemzetközi brand árudájába, azt hívén, hogy a „casual wear” felirat többé-kevésbé fedi azt, amire szüksége van. Az eladók részéről pedig figyelem övezi, hiszen a legutóbbi marketológiai tájékoztatón ismét arról értesültek, hogy az idős vásárlók célcsoportját semmibe venni balgaság lenne, mert vannak ám közöttük tehetősebbek, sőt még a kevésbé tehetősek költekezése is feltételezhető, hiszen eme fogyasztókat immár nem nyomasztják a gyermeknevelés kiadásai, lakásra már nem, végső nyughelyre pedig még nem gyűjtenek („Ha-ha-ha!”, ahogy a marketológus megjegyezte), ellenben utazásra, magángyógyászatra boldogan verik a pénzt. Mondjuk, a magánorvosra nem olyan

boldogan, de lassan már úgy sincs más. Az eladók ezt tökéletesen értették, többüknek volt az érintett kor- és célcsoportba tartozó családtagja, még ha nem is tekintették őket prémium kategóriás fogyasztónak. Azt pedig nem kérdezték meg a kurta, ám minden szempontból fölösleges eligazításon, hogy mi a túróat kínáljanak a betérő szépkorú vásárlóknak. (A 'szépkorú' használata ez esetben mindenképp kétséges. Eleve megkérdőjelezhető, hogy helyénvaló-e az 'öreg', 'idős', 'nyugdíjas' kiváltása efféle eufemizmussal, mint ahogy a kakofemiz-musok – vén trotty/szatyor', 'kriptaszökevény' – használata is vitatható. A 'nyugger' pedig minden szempontból pontatlan, mert történetünk idejére már kifogyott belőle az életkorra való utalás, és szinte kizárólag azon embersokaságba tartozó egyéneket illettek e névvel a szó használói, akik a sajátjuktól eltérő nézetet, pártállást vallottak magukénak. Formálisan pedig bárki követhette a 255/2008. (X. 21.) Korm. rendelet útmutatását, amely 90 évben határozta meg a szépkorúság határát.) Az általuk képviselt hihetetlenül trendy brand ugyanis változatlanul olyan cuccokat kínált – egyébként a legpatinásabb kínai forrásból –, amelyek a tökéleteshez közeli alkatú ifjú emberpéldányok felruházását szolgálták. Amikor dr. G.T. azt mondta, hogy „valami lezserebbet” szeretne, egy olyan kupachoz navigálták, melynek darabjai kevésbé hordozták a „beach feeling”-et. Igaz, a színviláguk valamelyest így is sugározta az elektronikus zenei klubok és fesztiválok hangulatát. Az eladók tapintatosan nem adták meg a rajtuk ékeskedő Spice, Molly és Smiles feliratok jelentését. Majd sajnálkozásukat fejezték ki, hogy az esetben, ha Tivadar saját magának szánná a ruhadarabokat, megfelelő mérettel valószínűleg nem tudnak szolgálni. Dr. G.T.-nek egyébként a méretei nem voltak extrémek. Elég magas volt. 183 cm körül. De nem volt dagadt, bár deréktájt a kívánatos kockák helyett kisebb pocakot viselt. Az eladók megismételték őszinte sajnálkozásukat, mielőtt elbocsátották volna, hogy utána aztán szétröhögjék magukat azon, hogyan festett volna Tivadar

bármelyik göncükben. Mondhatták volna persze, hogy menjen egy kínai boltba, de ezt nem tartották volna az üzleti etikával összeegyeztethetőnek.

Tivadar egy multibrand store-ban próbálkozott. Hasonló eredménnyel. Azt nem mertte megkérdezni az eladóktól, hogy az üzletben bolyongó vásárlók, akiknek a viselete lényegesen közelebb állt a hiperjárók ruhatárához, szerintük honnan öltözködhetnek. Végül kompromisszumot kötött. Beletörődött, hogy nem lesz álcázó mintás bermudája. Vett egy blue jeanst, mert ifjú éveiben nem idegenkedett a farmer viselésétől, és megfigyelései szerint ez a viselet kevésbé lehetett korhatárérzékeny. És talált egy kapucnis dzsekit, amelyen a márkajelzés kisebb volt, mint egy leveses tányér, és nem propagált semmiféle tudatmódosítót. Ami utána történt, tökéletesen előrelátható volt. Beleveszett a plázába. Amit Gabi sokkal profibban csinált volna, jelenleg azonban ezt nem áll módjában Tivadarnak megmutatni, ugyanis Gabi egy kelet-ázsiai országban tartózkodik. Azt sem tudjuk, momentán melyikben. És plázát legföljebb akkor keresne fel, ha abban rendszeresítették volna a plázaszvámi intézményét. De amíg itthon volt, Gabi tényleg hatékony gyorsaságról tett tanúbizonyságot. Egyrészt, mert ismerte a plázák természetét. Másrészt, mert nem viselte jól a bevásárlóközpontok levegőjét. A műanyag levegőt. Nincs ezzel egyedül. Még ebben a regényben sem. Tivadarnak semmi baja nem volt a levegővel. Klimatizált iroda, klimatizált kocsi, klimatizált otthon. Az utóbbi jó harminc évben szinte csak ebben élt. Ha időközben megbarátkozott volna a hasonlatokkal, azt mondaná, olyan, mint a távoli bolygóra induló űrhajós, akit csak az érdekel: a levegő legyen belélegezhető. A plázába veszést pedig ne úgy értsd, hogy eltévedt. Egyszerűen csak ment és ment, és még mindig talált fel nem fedezett zugokat. És ami ennél sokkal fontosabb: embereket. Felfoghatatlanul sokfélék voltak. Dr. G.T. kénytelen volt konstatálni, hogy valaminek tényleg történnie kellett vele, még ha az nem is agyi katasztrófa. A körülötte nyüzsgő-vonuló emberek érzéseket keltettek benne.

S bár olykor felfedezni vélte magán az időskori hallásromlás apróbb jeleit, most éppen a fordítottja történt, olyan hangokat, beszédtröredékeket észlelt, amelyeket korábban soha. Hallotta a kopaszra borotvált fiút, aki olyasmit sugdosott bögyös barátnője fülébe, ami átlépte ugyan a pornográfia határát, a lányt mégis nevetésre készítette. Hallotta az artikulálatlan hangokat, melyekkel egy anyuka próbálta nyugtatgatni síró gyermekét, a fojtott vitát, hogy meg kell-e várni a szezonvégi árleszállítást... Aztán betévedt valami elektronikai boltba. Ezek a plázák nagyon furmányosak: a boltoknak olykor még ajtajuk sincs. És ott megpillantott egy igazán furcsa embert. Olyan negyvenesnek tűnt. Vagy fáradt harmincasnak. Jellegtelen szövetnadrág fölött semmivel sem feltűnőbb sötétkék pulóvert viselt. Nem volt neki előnyös, mert kiemelte a puhaságát, a sápadtságát. De nem ezért figyelt fel rá. Itt a plázában mindenki mozgásban volt, aki meg nem, leszegett fejjel meredt a kütyüjére, hogy ne kelljen ott lennie, ahol van. De ez a férfi nem mozgott, és nem kütyüzött. Valamit bámult. Figyelmesen és vágyakozva. Tivadar gyerekkorában még voltak kirakatok, és a szüleivel gyakran eljártak a kínálatukat nézegetni. Nem vásárolni mentek, sietek leszögezni, csupán szemrevételezni a boltok akkoriban még szűkre szabott kínálatát. Meg tervezgetni. „Lassan kellene már neked egy új téli cipő, Ottó”, vagy: „Jó lenne az előszobába egy futó”, vagy: „Tivikém, nem szeretnél egy pár meleg kesztyűt?” Tivi a legritkább esetben vágyakozott meleg kesztyűre, de a játékboltok kirakata előtt órákat tudott eltölteni, különösen karácsonytájt, amikor az üvegtáblák mögött mozgó installációk hívták fel a vásárlók figyelmét gyermekeik jogos igényeire. Na most ez a fazon pontosan úgy bámult, mint akkoriban Tivi a kirakatban megállás nélkül kerengő kisvasúira. Közelebb lépett a pasashoz. Az egy lemezjátszót, egy különösen szép lemezjátszót fixírozott. Ott volt a tekintetében egy csepp reménytelenség. Tivadarnak megsajdult a szíve, és arra gondolt, megveszi neki a készüléket. Ilyesfajta gondolat mindaddig soha nem fordult

meg a fejében. Most is gyorsan elhessegette. Nem is azért, mert a lemezzátszó drága volt. Neki nem tűnt olyan drágának. Inkább azért, mert félt, hogy a pasas félreérti. Arra gondolhatna, hogy meleg... Vagy egyszerűen megalázónak tartaná a gesztusát... De – mint tudjuk – az elhessegetett gondolatok egyszer már mégiscsak gondolatokká formálódtak, és ezek semmítése leginkább csak a hordozó formattálása útján érhető el. „Szép darab”, mondta, és átvágott a gamer keyboardok és szódagépek közötti keskeny ösvényen.

Nem volt lemezzátszójuk. Szerény zeneigényüket egy látványos Pacsirta rádió elégítette ki, ugyanúgy, mint hírszomjukat. Az elefántcsontszínű billentyűk pár év elteltével kijárogattak a helyükről, de ezt ők nem nehezményezték. Ajándék lónak ne nézd a fogát! Az egyébként kiváló készülék ugyanis lottótárgnyereményként került a birtokukba. A gimnáziumban azonban már súlyos hiányát érezte egy olyan szerkezetnek, amely a tényleg/valóban friss zenei irányzatokat lett volna képes megszólaltatni. A Rádió Luxembourg és a Teenager Party igen szarul jött be. A Doorst meg nem nagyon játszotta a Magyar Rádió, annak ellenére sem, hogy akkor halt meg Jim Morrison. Tivi lemezzátszóra ugyan nem vágyott, de annál inkább egy kazettás magnóra. Jól sejtetted. A Gergely családban nem költöttek ilyen hiábavalóságokra. Gergely Ottó azonban példamutató pedagógiai döntést hozott. Nem zárkózott el attól, hogy Tivadar nyári munkával keresse meg a rávalót. Tivadar ezt boldogan elfogadta, mert így legalább nem kellett a szüleivel töltenie a nyarat a balatoni nyaralóban, és ha egy karnyújtással nem is, de hosszabb léptekkel elérhetőnek tűnt egy Videoton MK 23-as típusjelű készülék megvásárlása. (A kirakatban többször is megtekintette.) így lett Tivadar beakasztó a Kikészítőgyár adjusztálójában.

Hazaért. Rend volt. Tisztaság. Hallotta, hogy Ibolya még a ház másik felében – Gabi felén – ügködik. Amit nem nagyon értett, hiszen Gabi már jó ideje nem tette ott tiszteletét, ennek megfelelően sem a rendet, sem a tisztaságot nem állt

módjában kedvezőtlenül befolyásolni. Ibolya azonban alaposan kitakarított ott is, tiszta ágyneműt húzott fel a tiszta ágynemű helyére, felpaskolta a párnákat, amelyeknek esélyük sem volt lelappadni. A fürdőszobában száraz és frissen mosott törülközőket helyezett a tartóra a száraz, bár valamivel régebben mosott törülközők helyére. Dr. G.T. most először gondolkodott el Ibolya cselekedeteinek értelmén. Mert az kevésbé volt feltételezhető, hogy Gabi tartós távolléte ne tűnt volna fel neki. Ez esetben talán alaposága és kötelességtudata készíthette arra, hogy példás rendben tartsa a lakrészt, amelyben pár éve már senki sem tartózkodott életvitelszerűen. Vagy egyszerűen csak úgy gondolta, hogy aki elmegy, az valamikor haza is tér, és alanyi joga, hogy ne fáradt ágyneműben aludja álmát. Tivadar úgy döntött, nem faggatja Ibolyát indítékairól, mert egyébként az világos volt számára, hogy amit és ahogyan tesz, annak rendszere van. Még ha ő nem is egészen érti. Pontos sorrendisége volt annak, ahogy végighaladt a házon partvissal, porszívóval, moppal, ronggyal, toliseprővel. És ennek a folyamatnak voltak dramaturgiai-lag megtervezett pillanatai. Például amikor az elkészítendő ételek felől érdeklődött, vagy amikor az asztalra tette vitatható helyesírású elszámolását. És voltak, ugye, a rendkívüli bejelentések: pótlási, javíttatási jóváhagyások kérése (elfogyott, elkopott, elromlott stb.), időpontváltozások. A természeti katasztrófákat olykor bejelentette, máskor meg nem. Így például dr. G.T. nem is szerzett tudomást a vándorpoloskák inváziójáról. Egykor kedves tematikus csatornáinak a lőfegyver- és gépjárműtesz-tek, a Bermuda-háromszög rejtélyének boncolgatása (ufók inkluzíve) és a klímaváltozás végső megoldásának keresgélése közben nem volt érkezésük a bűdös barna rovarokkal foglalkozni. Ibolyának azonban volt egy titkos módszere, amellyel már az invázió első hulláma idején sikerült távol tartania a dögöket a háztól. Ne tőlem kérdezd, Megpoloskásodott Olvasó, miként csinálta. Ő tudja. És ő nem tolt fel a világhálóra a receptjét. Ott a fokhagymaport ajánlják, amely hatásosnak nem hatásos,

de majdnem olyan büdös, mint a távol tartandó ízeltlábúak. Szóval Tivadar úgy érezte, mindenkinek hasznosabb, ha nem avatkozik be ebbe a komplex és alapjában véve jól működő rendszerbe. Ez a nap is csak kicsit különbözött minden eddigi naptól. Tivadar belebújt frissen vásárolt ruhadarabjaiba, aztán átsétált a másik térfélre, és megkérdezte Ibolyától, hogy áll rajta. Ibolya érezte felelőssége súlyát. A pörgős mopot a vödörbe állította, végigmérte az öltözékegyüttest. „Jó”, mondta. „De a cipő nem jó” – és határozott mozdulattal megszabadította a dzsekit az árcédulától.

Tivadar egyetértett vele. Az egyéb outfiteket remekül kiegészítő Oxford típusú cipő nem volt a blue jeans ideális párja. Kitárta hát szekrényét, hogy szemrevételezze a rendelkezésére álló lehetőségeket. Temérdek öltönyzsák. Hullazsák? Miért is bújna mostantól frakkba, szmokingba, vadászöltönybe? Hagyjuk. Cipőpark. Az imént felsorolt ruhadarabokhoz illő, esélytelen jövőjű lábbelik. Cipők, amelyek vasalt nadrág nélkül értelmetlenek. És egy pár sportcipő. Egyszer ha volt rajta. Mivel a legutóbbi hatalomipari szövetkezet kiemelkedően fontosnak tartotta a sportot, Tivadart betuszkolták egy squash-terembe, lefotózták, hogy aztán a kép néhány fontos, bár általa soha ki nem mondott mondat kíséretében hírré fajulhasson a hangadó online felületeken. Belebújt a cipőbe. Kényelmes volt. Átslattyogott Ibolyához, aki mosdókagylót ecetezett. Felnézett, bólintott. „Most jó, doktor úr!”

Lakatos Regina a gravitációmibenlétéről elmélkedik, de közben nem is arról.

Valami történik. És ez rohadtul jó. Ha be vagy zárva egy kapszulába, még a rossz történés is jó. Szerelnek. Nem bent.

Kint. És bármilyen bitang is a szigetelése ennek a szarnak, érzékelem, hogy ketten vannak. Gépet is használnak. Nem flexet. A rezgések alapján inkább fúró vagy csavarozó lehet. Csavarozó. Tökre más, amikor behajtanak egy csavart, és amikor kifelé tekerik. Ha még a zsilipelésnél is ott lesznek, valamivel többet érzek majd belőlük. De az így is világos, hogy odakint valami megváltozott. Az idő összezavarásáról már korábban lezártak. Ezek szerint új koncepció van. És az új koncepció az új főnököt jelent. Betolnak egy kis plusz pénzt, hogy az új főnöknek is legyen mit ellopnia, cserébe majd kitalál egy csodafegyvert. Biztosan a Paranormális Divíziót is átnevezték. Azon is agyalhatott pár tanácsadó, hogy mi legyen a szigorúan titkos neve. Én valami varázslóról vagy boszorkányról nevezném el. Mondjuk, „Szarumán Operatív Parancsnokság”. Birtam azt a filmet, bár a sorozat már nagyon műanyag volt. A zenéjét is. Valahol olvastam, hogy színpadi musicalt is csináltak belőle. Azt megnéztem volna, de megbukott. Arról meg sejtelmem sincs, hogy most éppen játsszák-e valahol. Vagy játszanak-e egyáltalán bárhol bármit. Én nagyon a hobbitokkal voltam. És nem azért, mert ilyen alacsony vagyok. Még a régi moziban láttam, ahol épp csak a kép meg a hang volt dzsuva. És a moziszékek. Nem zavart. Ha jó volt a film. Vagy a mellettem ülő srác. Akkor még suliba jártam. Plusz kolesz. Szóval nem mindig használtuk rendeltetésszerűen a mozit. Ja, a hobbitok! Először is nagyon tudnak élni. Másodszor: csak úgy finoman basztatják egymást, nem gyilkolásznak. Harmadszor: nem vágynak a hatalomra.

no | Negyedszer: ők mentik meg a világot. Villognak a mindenféle tündék, törpök, mágusok, királyok, de a legvégén, a harmadik részben mégiscsak a mélynövésű srácoknak kell a tűzbe dobniuk az Egy Gyűrűt. A regényt nem olvastuk, de a suliban is arról dumáltunk, ki mi lenne A Gyűrűk Urában. A srácok már rendesen nyomatták a számítógépes szerepjátékokat, de mi, csajok megdumáltuk. És rajtam kívül senki nem akart hobbit lenni. Érzem, hogy vége a szerelésnek. Eltűntek. És bekapcsoltak valamit. Nagyon ismerős. A

telefonom csinált valami hasonlót. A hogyishívják... A gravitációs szenzor. Nem magamtól tudom. A Milán magyarázta el. Kész életveszély volt kérdezni tőle bármit, mert megmagyarázta. Tényleg nagyon okos srác volt, de azért az zsidbasztó, amikor valaki elmagyarázza neked, hogyan működik a telódban a gravitációs szenzor, miközben te csak rácsodálkoztál, honnan tudja a kütyü, hogyan tartod. O ilyen volt. Nem tudom, most milyen. Gondolom, nem nőtt meg, nem butult el, de egy ideje már nem hallottam felőle. A plázában egyszer-kétszer összefutottunk. Puszi-puszi, hogy vagy. De már nem írt a lapba, nem dumált a helyi rádióban, tévében. Mondták, hogy nincs jóban az új tulajdonosokkal. Aztán el is költözött a városból. Nem nyomoztam utána. Minek? A történetnek már vége volt. Döntöttem. Még ha rosszul is. Most már így gondolom. Mert a Milánnal egészében véve jó volt. És valójában nem is én hagytam ott, hanem egy jövőbeli Gina. Na, ez így bonyolult. Megpróbálom elmagyarázni, bár magyarázásban a Milán fényévekkel jobb. Szóval ott volt ez az izé, hogy nem mutatja ki az érzelmeit. Csakhogy én tudtam, hogy vannak neki, akárhogy is takargatta őket. Ki akartam rángatni önmagából. A biztonságérzetéből. A komfortzónájából, ahogy mondani szokták. Ami ordas nagy faszság. Már tudom. Szeretsz valakit, tartozol valakihez, aki olyan, amilyen. És aki azon dolgozik, hogy a világ komfortos legyen a számára. Erre jössz te, hogy ne ilyen legyen, hanem amolyan. Elmebaj. Ha végképp nem bírod elviselni, hogy ilyen, keress magadnak egy amolyant. De arra nincs garancia, hogy szeretni fogod, hozzád tartozónak érzed. Maradjunk Milánnál. Mert az például nem derült ki, hogy akar-e gyereket, egy olyan szokásos családot. És akkor tedd hozzá az én félelmemet. A görcsöt, hogy én nem vagyok olyan művelt, mint ő, és mikor hagy ott egy hozzá illő csaj miatt. Szóval nem a kapcsolattal volt baj, hanem leginkább azzal, hogy túlgondoltam az egészet. „Hozzá illő”, hát ez már mekkora faszság! A megyeiben a nővérszobában volt egy tévé. Állandóan ment, hogy éjszaka ne aludjunk be azonnal.

Egyik éjjel egy beszélgetős műsort néztünk. Ezeket mindig éjszaka sugározták. Az osztályon béke volt, álmos sem voltam. Néztem. Egy öreglánnyal dumáltak az irodalomról. Jó arc volt. Porcelánfehér volt a bőre, a szeme csillogott. Korához képest nagyon élénk volt. És abszolút lexikon volt a feje. Hát én nem nagyon ismertem azokat, akikről beszélt. És akkor a riporter nő, egy ilyen édelgő picca, egyszer csak elkezdte kérdezgetni az életéről. Az öreglány mondta, hogy az nem túl izgalmas, maradjanak inkább az irodalomnál. De a riporter nő nem hagyta. Megkérdezte tőle, hogy a férje mennyire volt partnere a munkájában. És akkor a nő azt mondta: semennyire, mert villanyszerelő volt. Nem ragozta. Hosszú csend. A riporter nőnek fogalma sem volt, hogy folytassa. Aztán azt mondta: „Negyvenöt évet éltetek együtt.” „Pontosan”, felelte az öreglány. „És a fiatalok az irodalmi pályát választotta vagy az édesapját?” „Mást!” Ez elég szomorkásán hangzott. De az okostojás riporter csaj leblokkolt attól, hogy egy ilyen halálba okos nő egy villanyszerelővel élte le az életét. Csak azért mondom, hogy tiszta legyen, ezt nem csak én nem tudom kezelni. És hát alakulhatott volna másképp... Mert például szexelni is jó volt vele. Nem volt egy „adjunk bele apait-anyait izomszakadtáig”, de nem is volt egy „dirr-durr, essünk túl rajta”. Mindegy, nem akarok dugásszakértőnek látszani. Meg az az igazság, hogy nekem mindegyik bejön, ha a pasi bejön. Volt egyszer a sportcsarnokban egy beszélgetős műsor. Egy nagypofájú celeb csajjal, akinek brutális volt a tábora. A kórházban a csajok dumáltak rá, hogy menjünk el, biztos nagy móka lesz, mert ilyenkor aztán tényleg nem finomkodik. Hát nem is. Egyszer csak elkezdte mondani, hogy milyen farkak vannak, és hogy melyik az igazi. Eszméletlenül röhögött mindenki. Az igaz, hogy a közönség 90 százaléka csaj volt. Én is röhögtem, de közben meg sajnáltam is ezt a szerencsétlen megmondót, hogy ennyire nem izgatja, ki van a fasz túlsó végén. De most meg még inkább erről szól minden. Hogy mekkora, meg szőrös-e, meg melyik a legjobb szexpóz, meg mit egyél dugás

előtt, után, helyett, hogy legyen-e ott piercinged, közben meg pörögnek ezerrel a robotkupik. Mert a szexrobotokat biztosan nem érdekli ez a sok baromság. Nincs rossz napjuk, nincs mensijük, mindig feláll, mindig azt mondják, amit hallani akarsz. Ha kijutok innen, megkeresem a Milánt. Ha még emlékszik rám, mert ez már tizennyolc éve volt, és azóta én sem lettem fiatalabb. Nem a dugás végett keresem meg... Gravitációs szenzor? Nem vagyunk a világűrben... Én sem vagyok egy fekete lyuk... De közben meg a kütyüjeiken keresztül bejön valami... Foszlányok... Hogy mi megy ki? Vagy hogy egyáltalán átjut-e valami a kapszulán, nem tudom. Azt a párosok tudják. Vagy nem. Talán csak próbálkoznak, hogy átalakulok-e valamivé. Mondjuk, baszom nagy szörnyeteggé, ami kirágja magát a kapszulából, és megeszi őket. Vagy egyszerűen csak megváltoztatják a kapszulában a gravitációt... Volt az a film... Na... Sandra Bullockkal... Az elején kicsit untam, amikor a nő úgy kóválygott a világűrben, mint gólyafos a levegőben. Aztán berántott. Másfél órán át nem tudtam, hogy merre van a lent és a fent... írtak róla mindent, hogy Földanya, meg az élet születése, meg köldökzsinór... Jó, hát az a dolguk. De bennem csak az volt, hogy milyen kurva jó két lábbal a földön állni. De ezek itt, gondolom, még nem találták fel az antigravitációs kütyüt, vagy egy olyat, amivel el tudnák görbíteni az időt. Mondjuk, az nagy poén lenne, ha kimennék, és az emhetesen kocsik helyett dinók rohangálnának. Én már azzal is beélném, ha kimehetnék. Dinók nélkül. Bekérhetném azt a filmet, de akkor pillanatok alatt kiderülne, hogy érzékeltem valamit, azt meg nagyon nem szeretném, ha az agyamat egy formalinos üvegben tárolnák. Inkább szólok – vagy századszor –, hogy ne mikrózzák a kaját, mert így olyan az íze, mint a szikkadt elefántszarnak. És hogy toljanak már be valami friss gyümölcsöt.

A szépirodalom, mint olimpiai sportág

Feltoltam egy posztot a SzaróBárányra. Ez egy nagyon régi blogom. Néha még olvassák is. Én meg arra használom, hogy amikor nagyon nem mennek a dolgok, és felszívom magam, leereszthessem a gőzt. Az egész egy nagy átverés, mert ha ránézel, csak az SS rúnákat látod, aztán íródik csak ki, hogy Shitting Sheep. A Schutzstaffel-mániások nagyon bírják, közben meg a bárány valójában utalás az apokalipszisre. Ezt nem tudják. Pedig minden bejegyzés valamilyen módon a világvégéhez kapcsolódik. Most egy Monty Python-osat írtam. A címe: Armageddon Biztosító Rt. Lököttség. Arról szól, hogy már lehet világvége-biztosítást kötni. Mert a végítélet után jó dolguk lesz az igazaknak, de a gonoszok megszívják, és aki a jók közé soroltatik, az kurva jól járhat, mert a világvége után komoly pénz üti a markát. Ha meg nem jön el a világvége, annál jobb.

Lassan kezdek eltűnni. Az organikus és a vírusos elérésem is visszaesett. Nagyon. Az engaged userek is. Ami van, az is hazai. Nem szeretnék hiúsági kérdést csinálni belőle. De mi más lenne, ha nem az? Az év tíz legjobb konteója között ott volt az enyém is. Most meg le se szarnak. Pedig lennének ötleteim, gondolataim. De ez most már nem is széklábfaragás. Ez favágás. Mostanában egyre sűrűbben érzem, hogy a névtelenségnek előnyei is vannak. Megkapom kiprintelve a feladatot, a papírlapot elégetem, a rá következő héten az Összekötő kipipálja a teljesítést, felsorolja, hogy mi nem tetszett a Megbízónak, aztán fizet. Néha még megmutatja a számlakivonatot. Mondtam neki, hogy kifizethetne róla egy kis extra pénzt.

- Ez nem szerepel a szerződésedben.
- Egy kicsit felfrissíteném a ruhatáramat. Meg vennék egy lemezjátsszót.

- Ember, senki nem használ már lemezjátszót. Töltsd le!
- Megtaláltam a nagyanyám régi lemezeit. Meghallgatnám.
- Jó kis retró!
- Inkább érzelmi értéke van...
- Az nem jutott eszedbe, hogy spórolj?
- Ne bassz már, azért én nem élek luxuséletet...
- Költsél kevesebbet a Bliktriben! Igyál belga sör helyett hazait! Nem bírom ezt a kuncsorgást.
- Ha ez a számlakivonat tényleg frankó, akkor én beérem az egy százalékkal...
- Mi nagyon nem szeretjük, ha valaki nem bízik bennünk. Meglátom, mit tehetek...
- És most az új melók miatt a történelmen nem nagyon tudok dolgozni. Az a projekt csúszni fog.
- Akkor csúszik. Vannak prioritások.
- Szerintem marhaság most megint előjönni a migránsokkal. Ez leketyegett. Nézd meg az eléréseket. A kommentek is csak ismétlések. Ugyanazoktól. Lenne pár sokkal erősebb ötletem...
- Na, azokat csak gyűjtögesd szépen. Majd valamikor jól jöhetnek. A woke, buzi, zsidó, liberális iránynak van jövője, csak egy kicsit puha lettél. Arra nem gondoltál, hogy ezért esett vissza az eléréсед?
- Ha magas elérést akarunk, új dolgokat kell bedobnunk, és a vicc az alapja az egésznek...
- Mert te aztán tudod... Amint parádés eredményeid is mutatják.
- De ezek már rég nem az én ötleteim. A Pelikánt kidobtátok, a Kék Genyát kidobtátok...
- Nem aktuális. Lehet, hogy kiégtél... Vagy csak írónak képzeled magad.
- Mert az vagyok, a kurva életbe! Szerintem a történelemben bele se olvastál...
- Ad egy: még nincs kész. Ad kettő: nem én vagyok a Megbízó. Bocs. Dolgod? Végezd!

Megcsináltam GÉ-t. Ó lényegében Gaia istennő, aki harcosan kiáll a környezetszennyezés ellen. Ez most nagyon pörög. Egy kicsit átalakítottam Tisztaság Tündért. Nagyobb mell, görögös lepel, a hajában virágok. Semmi meztelenség, csak sejtetés. És semmi vicc. Minden posztban feldob egy-egy környezeti kockázatot, aztán megadja a választ. Megoldja a problémát. Az első egy baromi jó drónvideóra épült. Festői táj. A drón lejjebb ereszkedik, és látod, hogy egy kitaposott ösvény mentén mindenféle szemét van eldobálva. Műanyag palackok, rongyok. Pár állati koponyát meg csontokat is raktam közéjük. A drón hátulról beér egy csoport migránst, és világossá teszi, hogy a szemetet ők hagyták ott. A kamera megkerüli őket, szembefordul velük. A bőrüket egy kicsit sötétebbre vettem, hogy egyértelmű legyen, kikkel van dolgunk. És akkor az előtérben a semmiből formát ölt GÉ. Azt mondja gyönyörű alt hangon, de elég keményen: „Megvédjük a világot!” Nagyot fúj. Forgószél támad, és elsöpri a migránsokat. És marad a tiszta, festői táj. Volt egy tengeri változat is, abban GÉ cunamit támaszt, hogy megtisztítsa a terepet. Az alpesi változatban meg egy kurva nagy flexszel gyalulja a migránsok áradatát és a szennyezést a hegygerincekről. És most én írtam az első néhány kommentet is, hogy gyorsabban beinduljanak dolgok. A kommenteknek volt egy teljesen tiszta dramaturgiája. Az első kommentelő lefordította az üzenetet. Például: „Végre valaki ki merte mondani, hogy a klímaváltozás a migránsok miatt van.” A második kommentelő egy kicsit bizonytalankodott: „Azért vízbe fojtani őket egy kicsit durva.” A harmadik pedig durr bele: „Ennél sokkal rosszabbat érdemelnének. Ne hagyjuk, hogy ez a pestises söpredék megfertőzze a mi egészséges világunkat!” Ez a „pestises söpredék” fordulat nem tökéletes, tudom, de visszaatal a kovidra, és még mindig van egy csomó „felvilágosodott”, aki boldogan visszahozná azt az időt. Az egész szörnyen modoros. Épeszű kommentelő nem mond ilyet. Ilyen körülményes baromságokat a hatalomiparosok olvasnak fel papírról, miután valaki megírta nekik. El sem tudja képzelni senki,

mennyi munka van még egy ilyen rendelt projekttel is. Mert például nem véletlen, hogy GÉ olyan, mint Gaia, mégsem az. Mert Gaia nemcsak a környezetvédőknél játszik, hanem az ökobionatúroknál is, meg a spiriknél is, akik viszont migránsügyben a túloldalon állnak. És GÉ-ben felsejlik a kollektív tudattalan, meg az ősmagyar mitológia boldogasszonya, Babba Mária. Ugyanakkor a mozdulatát úgy formáltam meg, hogy felidézze a Delacroix-festményt, amelyen a Szabadság harcba vezeti a népet. Persze francia zászló nélkül. Azon is gondolkodtam, hogy fedetlen legyen-e a keble, mint a képen, de arra jutottam, hogy egyrészt nagyobb csöcsök kellenének, másrészt pedig a szűrők azonnal letiltanák a mellbimbók miatt, hiszen Delacroix-t is letiltották. És hát maga a vándorlás is ki van találva, csak éppen negatívban mutatja a zsidók pusztában való bujdosását. Mert a fejekben ott van valami az ótestamentumi szövegekből, de az már elég elmosódott, hogy ebben a történetben kik a jók, és kik a rosszak. Tehát zsidók helyett migránsok, és a mózesi csodák is a vissza-jukra fordulnak, hiszen a cunami elég egyértelműen utal a Vörös-tenger megnyílására és összezárulására. Ha hazai piacra dolgozunk, arra feltétlenül ügyelni kell, hogy ne használjuk a szabadság fogalmát. A Delacroix-áthallásnál is a rohamra buzdító gesztus a fontos. És valamennyire a csöcs. Ott van például a Nabucco. Egészen pontosan a Zsidók kórusa vagy a Rabszolgák kórusa. Régebben Szabadságkórusként is emlegették, ami, mondjuk, az eredeti szöveg szerint stimmel is, de a magyar szöveg az inkább a visszavágyódásról szól. Nosztalgia. Közben az olaszoknál ez hazafias dalnak számított. Szóval a „szabadság” nagyon érzékeny téma. Autó- vagy tamponreklámban rendben van, amúgy viszont be kell illeszteni valami konkrét kontextusba: szabadon felhasználható kölcsön, az internet és a roaming szabadsága. És persze a „szabad” használható az „ingyenes” és a „meg van engedve” szinonimájaként is. A „pestises-egészséges” szembenállás lényegében a Megbízó ötlete volt. A klímaváltozás viszont az enyém. A Megbízó csak annyit akart

sugallni, hogy migránsok = járvány. A járvány pedig szembeállítható az egészséggel, az épséggel. Szerintem lettek volna még használható ellentétpárok. Nagyon használható antonimapár lett volna a „pogány-keresztény” vagy a „vad-civilizált”, de a pestis sok szempontból erősebb volt. Nem túl burkoltan húzódik meg mögötte a migránsok = patkányok = járvány egyenlőség. És volt valamiféle intellektuális felhangja, hiszen utalt A pestis című regényre. És talán még egy kis fricska is volt, hiszen Albert Camus egy helyütt azt írja, hogy „Ha a szájalom haszontalan, akkor belefáradunk.” Hogy a flex miről jutott eszembe, fogalmam sincs.

Ki volt találva az egész, de nem működött. Migránsok nem nagyon fordultak elő, az ukránokat meg nem tekintették migránsnak, a téma lerágott csontnak számított. És az is világos volt, hogy az utánam következő néhány kommentelő ugyanúgy hivatásos, mint én. Bárhogy tekertem, nem akart működni. Meg nem is hittem benne igazán. Az Összekötő félig rendes volt. Mondjuk, azt nagy szemétségnek tartom, hogy már a Blikt-riben is figyeltet. Ákos? Balázs? Dávid? A pultos lány, a Berni? És naná, hogy pénzt sem küldött. Csak egy lemezjátszót. Jön a futár, az online shopos, leteszi a nagy csomagot. A megrendelő én vagyok. Mondom, nem rendeltem semmit. Megvonja a vállát. Na, ott van benne egy lemezjátszó. Kicsomagoltam, összedugdostam. Aztán Boriska nagy lemezei közül találomra kivettem egyet. Ráeresztettem a tűt. És amikor azt énekelték, hogy „Nézem tisztaságát, mégsem értem / hallom hangjait, és el nem érem / ott a tenger, itt az én hajóm / Nekem itt van dolgom, nekem itt vannak álmaimvalami megmagyarázhatatlan dolog történt velem. Elbögtem magam. Ami azért döbbenetes, mert soha nem szerettem a musicaleket, Webber teljes életművét odaadtam volna a Highway To Hellért. És ezt az érzélgős nyivákolást megbocsáthatatlan giccsnek tartottam. De - és ezt persze metaforikusán mondom - olyan volt, mintha Boriska nagy szelleme átrepült volna a szobán. Ami persze még mindig kurvára nem lenne elég ahhoz, hogy bögjek. Ezzel csak

azt akartam mondani, hogy ez az egész valahogy kívülről jött, de iszonyúan felkavart, mert emberemlékezet óta nem sírtam. Megmosakodtam, leugrottam a Bliktribe. És ott is valami teljesen érthetetlen dolgot műveltem. A Berni már vette le a söröspoharat, amikor meglátott, én meg azt mondtam: „Egy kis konyakot kérek.” Én?! Életemben kétszer, ha ittam konyakot. Akkor sem szerettem. Fogtam a poharat, és bénultan bámultam. „Attis, jól vagy?”

Hát nem voltam jól. És éjszaka se munka, se alvás. Elegánsan úgy fogalmaznék: számvetés. Egyszerűbben: pánik. Az érzés, hogy minden egyetemlegesen és jóvátehetetlenül el van baszva. Mindent elsöprő önsajnálát. Ami haszontalanabb, mint a száanalom. Bassza meg Camus is! Ha valaki egy rólam szóló regényben olvasná ezeket a mondatokat, kit látna maga előtt? Valószínűleg egy elég ellenszenves karaktert. A legjobb esetben is egy geeket, aki állandóan okoskodik, magyaráz. Egy túró magyaráz. Magyarázkodik. Mentetetők. Nagyon burkoltan, de érzékelhetően mindig áttolja a felelősséget valaki másra. Valami másra. Ha én írnám ezt a regényt, azzal kompenzálnám, hogy vonzó testbe pakolnám. Hadd szenvedjen meg vele az olvasó. Mert egy kicsit elpuhult, igénytelen külsejű karakter esetében nem különösebben izgalmas, ha a jelleme hozzásimul a fizimiskájához. De mit kezdesz azzal, ha a leírása ezekkel a szavakkal kezdődik: „Utánafordultak az utcán. Közel 190 cm-es magassága, férfias álla/válla, kétszáz lumennel világító kék szeme...” Tehát van egy karaktered, akinek elvileg nem kellene magyarázkodnia. De hát nem én írom őt. Az olvasó már a legelején kiszúrná, hogy ez az alak totálisan boldogtalan attól, hogy oda tartozik, ahova, miközben még az sem elég világos számára, hova, kikhez akar tartozni. Szép példája ennek, amikor a volt feleségéről beszél. A „nagyisok”, ugye. Két ember, akiket a szüleik leszarnak, és a nagyanyjuknál lelnak menedéket. Csakhogy az egyikük durván lázad a szülei, egy kicsit az egész világ ellen, a másik pedig elfogadja ezt a helyzetet. De hősrünk elég zúrösen viszonyul az

Összekötőhöz is. Könnyedén megfeledkezik arról, hogy valójában az Összekötő rúgta ki, hogy utána aztán megalázó díjazásért elvégeztesse vele a saját munkáját. Aztán meg a megmentőjét látja benne, amikor reménytelen pillanatában felbukkan az ajánlatával. És bár állandóan jelzi, hogy egy cseppet lenézi Összekötőt, akinek a műveltsége kívánnivalókat hagy maga után, ezért nem tekinti egyenrangúnak, mégsem egyszerűen csak kiszolgálja, hanem túl is teljesít. Állandóan mások döntenek helyette. És azzal ámítja magát, hogy író. Lényegében semmit nem írt, leszámítva a blog- és vlogposztjait. Ezeket pofátlanul felülértékeli, és egyre inkább hajlik arra, hogy ezeket tekintse élete nagy műveinek. És rohadtul szeretne bekerülni valamelyik kánonba. Sóvárog az elismerésre. „Öcsém, mi a faszt kellene elismernünk?“, kérdi az olvasó, akiben egy egészen pondrószerű személyiség ölt formát. Osz-posz ugyanez a helyzet Goldstein nagyival is. Hős lenézi Összekötőt, mert nem eléggé értelmiségi, viszont felnéz Goldstein nagyira, aki meg virtigli magas értelmiségi. Aztán rájön, hogy a nagy által képviselt kánon egy beltenyészet, zárt körű csoportsex, amelyben nincs esélye részt venni, legföljebb a farkát verheti rá. Akkor meg minek? Viszont szereti a gyereket.

Erre szokták azt mondani, néha szükség van efféle szembe-/tükörbe nézésre. Hát nincs. Az ember, ha teheti, ne beszélgessen önmagával. És bár vannak fenntartásaim, ennél még a terapeutával, coachcsal, guruval, önsegítő akárkikkel való beszélgetés is jobb. És az is, ha a srácokkal a nagy semmiről dumálunk a Bliktriben. Szinte semennyire nem ismerem őket, és még az is lehet, hogy egyikük-másikuk egy kicsit besúgó, de akkor is jobb. Amíg élt, Goldstein nagyival nagyokat vitatkoztunk. És szinte mindig én kezdeményeztem, miközben tudtam, hogy a végén lenyom. Ismered azt az érzést, amikor odatolod a sakktáblát egy olyan játékos elé, aki mindig nyer veled szemben? Na, ilyen volt. Azt reméltem, hogy elnéz egy lépést? Hogy kivételesen nekem lesz egy nyerő húzásom? Vagy csak a lépéseit figyeltem, hogy eltanuljam,

hogyan kell csinálni? Egyszer azt kérdeztem tőle, melyik a tíz legjobb irodalmi mű a világon. Mondta, hogy fogalma sincs. Akkor azt próbáltam meg kiszedni belőle, hogy melyik a legnagyobb irodalmi elismerés. A Nobel-díj, a Booker-díj, a Gouncourt-díj, az olimpiai aranyérem? Göcögött. Mert az olimpiai érmet anno maga Coubertin találta ki, és – mit tesz isten! – meg is nyerte. Goldstein nagy valami olyasmit mondott, hogy emberek döntenek művekről. Emberekről. A díjazottak egy részét a kutya sem ismeri. A művek többségét elfelejtik. Csak az én fejemben élt egy kamaszos kép arról, hogy valahol lennie kell mégis egy mércének, amelyik olyan, mint az Egy Gyűrű: mind felett áll. Mert hát én a listák társadalmában nőttem fel. Amikor meg kellett fejtenem valamit, felrohantam a világhálóra, belecsimpaszkodtam a listákba, rangsorokba, közvélemény-kutatási helyezésekbe, csillagokba, pöttyökbe. És máris megvolt a kapaszkodóm. De aztán voltak kínos pillanatok, amikor ez nem működött. Amikor például a Nobel-díj irodalmi zsűrijének egyik tagjáról kiderült, hogy a férje nőket molesztált, és kiszivárogtatta a jelöltek nevét. Ráadásul benne voltak valami összeférhetetlen vállalkozásban. A végén mindenki kilépett a zsűriből. Aktuális Nobel-díj sztoró. De azért csak megfordul a fejedben, hogy mi történhetett a balhé kibukása előtt. Hogy már korábban sem lehetett minden rendben. Röhögj ki, ha akarsz. A kis Attis picsog, mert már a Nobel-díj sem az igazi. Brühühü... A filmes díjak dettó. A Golden Globe egy időre szünetelt is a balhé miatt. Az Oscar-díjért meg Desdemonának minimum kínainak kell lennie. Othello maradhat fekete, ha transznemű. A végén meg úgyis egy pofozkodás viszi el a show-t. Most mit csináljak? Rá vagyok görcsölve a mércékre. Meghalt egy író. Nem volt még olyan nagyon öreg, sem olyan, akinek dízsorozat lőnek a temetésén. De benne volt a kánonban. Köztünk szólva ez is egy zsidó bonviván volt. Jóképű, jó svádájú. A nők és a média döglöttek érte. Valamikor olvastam egy regényét, de már nem nagyon emlékeztem rá. Most, hogy meghalt, újra elolvastam.

Aztán – sakktábla! – megrohamoztam Goldstein nagyit, hogy olvasta-e. Olvasta. Mitől olyan jelentős? „Mert jelentősnek tartják”, mondta. Sakk-matt.

Ehhez képest a bloggerek/vloggerek világa sokkal tisztább: elérés, kattintás, megosztás, lájk. Számok, százalékok. Amíg magasak, úgy gondolod, ez világos és igazságos mérce. Miért gondolom másként, amikor zuhannak?

Dr. Gergelyffy Tivadar oda megy, ahova nem is akart menni

Ibolya kampányolt. Nem olyan értelemben, ahogyan azt a hatalomiparosok teszik, és nem is a skandináv mindenféleboltok indította kampányok módjára. Ezek rendszerint egynapos villámháborúk voltak. Ilyenkor Ibolya újságpapírral, szarvasbőrrel, varázskendővel indított támadást az üvegfelületekre telepedett, már-már bevehetetlennek tűnő slejer ellen, más alkalmakkor meg a hűtőgépbe és a sütőbe beágyazódott koszbűz egységekkel küzdött meg. Ja, és volt még a rendcsinálás. Mindezen hadműveletek mindaddig nem zavarták dr. G.T.-t, amíg volt munkahelye, ahol e vészterhes órákat serény tevékenységgel vészelte át. Most, miután Ibolya bejelentette az akciót, úgy érezte, nem kíván a harci cselekmények járulékos áldozatainak listájára kerülni. Mivel azonban még mindig nem volt képes magáévá tenni a haladó szellemű mobilszolgáltatóknak az idő elütésével kapcsolatos eszméit, úgy döntött, kirándulni megy. Kirándulása céljaul a családi birtokot jelölte meg. Ez nem volt azonos azzal a balatoni nyaralóval, amely kezdetben nehezen viselhető családi nyaralások, később pedig Gergely Ottó horgászkalandjainak bázisaként szolgált. Egyébként pedig nem is emlékeztetett rá. Tivadar nem táplált előítéleteket a Balatonnal vagy a Balatonfelvidékkel szemben, de különösebb érdeklődést sem tanúsított hazánk e pittoreszk régiója iránt.

Kínálkozott azonban egy lehetőség, és Gabi, aki a stratégiai kérdésekben mindig is fölöttébb élesen látott, addig baszogatta, amíg nem élt vele. A lehetőség a honi szőlészet és borászat fellendítése volt, melyet akkor éppen regnáló pártunk és kormányunk kiemelten stratégiai jelentőségűnek tekintett, és ez irányú eltökéltségét azzal nyomatékosította, hogy jelentős összegű vissza nem térítendő támogatást nyújtott azoknak, akik lépéseket tettek e program előmozdítása érdekében. S mivel az előmozdításból Gergelyffyék is szerették volna kivenni a részüket, a Balatonfelvidéken vásároltak egy jelentős alapterületű ingatlant, amely – mint az ott döglődő szőlőtőkék is tanúsították – egykor alkalmas volt szőlőtermelésre. Joggal feltételezték, hogy ezen adottságából semmit sem veszített. Rögtön kaptak egy jelentősebb összeget szőlőtelepítésre és szőlőfeldolgozó – présház – építésére. Aztán nyertek egy pályázaton, amely kifejezte az európai polgárok egybehangzó szándékát a magyar tájépítészet kibontakoztatására. Aztán még egyet, mert a kontinens unióba szövetkezett polgárainak a turisztikai desztinációk felvirágoztatása is szívügyük volt. Éppen úgy, mint az energiatudatosság és a környezetvédelem. Továbbá a hagyományok ápolása. A biogazdálkodás. Új munkahelyek teremtése. A biodiverzitás megőrzése. Meg ilyesmi. Ezekből a szerény hozzájárulásokból épült meg a szőlőfeldolgozó, amely maradéktalanul megfelelt az összes fenti kívánalomnak, ráadásul épp elért benne hat exkluzív lakosztály. És eléje még szőlőt is telepítettek. Néhány sornyt. Az épület több építészeti díjat is elnyert. Nem meglepő tehát, hogy hamarosan felbukkant egy vállalkozó, aki bérbe kívánta venni az objektumot, hogy még intenzívebben szolgálhassa a fenti célokat, ráadásul igen korrekt bérleti díjat fizetett Gergelyffyéknek, akiknek – elfoglaltak lévén – nem nagyon lett volna idejük a szolgálatra. A bérlő mindazonáltal kötelességének érezte, hogy időről időre meghívja őket egy-egy családi eseményre, melyet közeli barátainak rendezett. Egy alkalommal éltek is a lehetőséggel. Elégedettek

voltak a birtokukkal. A családi eseményen azonban csak fél szívvel vettek részt, mert nehezen találtak közös témát az azon részt vevő szigorúan kormányközeli sztárüggyvédekkel, médiatulajdonosokkal és energetikai szakemberekkel, akik feltűnően fiatal és fiatalnak is feltűnő partnernőikkel leginkább a feszített vízű medence és a jakuzzik körül csoportosultak, a szekjuri-tisek és a személyzet nyújtotta biztonságban és kényelemben fürdőzve. A korrekt bérleti díj amúgy mindig pontosan érkezett.

Dr. G.T. ez alkalommal sem hagyatkozott a GPS-re. Ismerte az utat, és a géphangokkal kapcsolatos averziói miatt inkább lemondott a bőbeszédű gépi navigációról. Gyönyörködött a táj kora őszi színeiben – már amennyiben ezt az autópálya mentén vegetáló flóra lehetővé tette. De nem emiatt nézte el a kijáratot. Hanem csak úgy... Értelmetlenül és érthetetlenül. Apró falvakon haladt át, melyeket soha nem látott. Aztán egy valamivel nagyobb településre érkezett. És még mindig nem tűnt fel neki, hogy másfelé jár. (A helybélieknek ez természetesen 'errefelé'-nek minősült.) Aztán az egyik – a többtől semmiben sem különböző – utcában lehúzódt az út szélére. Megállt, levette a gyújtást. „Hol vagyok, hogy kerültem ide, és mit keresek én itt?” tette fel magának a kérdést. És ez csak azért nem minősült igazi költői kérdésnek, mert dr. G.T. szeretett volna választ kapni rá. Abban biztos volt, hogy lehetséges desztinációi között nem szerepelt az a kissé megviselt és minden szempontból átlagos falusi ház, amely előtt várakozott. És ezt nem írhatta a GPS rovására sem, mert sem a fedélzeti, sem a telefonján lévő navigáció nem volt bekapcsolva. Ha bekapcsolta volna, most könnyebb lett volna minden, mivel nem először fordult volna elő vele, hogy a GPS olyan helyekre kalauzolja el, ahová nem kíváncszott, vagy hogy a tévedhetetlennek feltételezett alkalmazás váratlan és azonosíthatatlan helyeken tudatja vele: megérkezett. Tehát ha be lett volna kapcsolva, csupán annyi lett volna a dolga, hogy káromkodjon egyet, majd újraindítsa azt a szart, és hajrá! De ha már úgyis megállt,

kiszállt a kocsiból. Nagyon nyújtózott. A meglehetősen érdektelen csöndet csupán a ház előtti fáról lepottyanó dió tompa koppanása törte meg. (Az író azért emeli ki ennek a csendnek az érdektelen voltát, mert te, Olvasott Olvasó, pontosan tudod, hogy a csend az igen sokféle tud lenni a különféle írásokban, mondásokban. Ez esetben viszont nem néma, várakozással teli vagy pláne baljóslatú csendről volt szó. Egyszerűen csak unalmas csendről.) Egy percre rá viszont nyílt a ház ajtaja. Első pillantásra nehéz volt eldönteni, hogy aki kilépett rajta, kislány vagy öregasszony. Vékony volt, alacsony, kicsit manóképű. Aztán világossá vált, hogy inkább az utóbbi: sztárfodrász nem látta, mákos haj, ronda otthonka.

- Kit tetszik keresni?
- Nem keresek én senkit, csak valahogy ide kerültem.
- Hova menne?
- A Káli-medencébe.
- Na, akkor vagy a nyolcasra vagy a héttizesre kell kimennie. Majd elmagyarázom...
- Nem fontos. Legföljebb bekapcsolom a GPS-t.
- Nem biztos, hogy működik. Mostanában furcsa dolgok történnek errefelé...
- Furcsa dolgok?
- Hát... Elég furcsák... Nem inna egy kávé?

Dr. G.T. igent mondott a meghívásra, és ez már önmagában véve is kellőképpen bizonyította, hogy fölöttébb furcsa dolgok történnek arrafelé. Hogy mire számított? Talán arra, hogy választ kap imént feltett nem költői kérdésére. De volt egy olyan érzése, késztetése is, hogy engednie kell az invitálásnak. Meg aztán egy kávé is jólesett volna. Az asszony beterelgette a konyhába, és helyel kínálta a kevésbé megviselt széken. A konyha egyébként kielégítő tisztasági és rendezettségű képet mutatott. A berendezés, a bútorok a nyolcvanas évek második felének designtörténeti szempontból kiemelkedőnek semmiképp sem nevezhető vonulatát képviselték. A nő megtömkölte kávéval a kotyogót. Meggyújtotta a gázt. Tivadarhoz fordult, aki kicsit zavartan felugrott. „Bocsásson

meg, hogy be sem mutatkoztam. Gergely Tivadar vagyok”, mondta. Az, hogy egykori nevét használta, ismételten megerősítette, hogy arrafelé igen-igen furcsa dolgok történhetnek. A nő legyintésszerű intéssel jelezte, hogy üljön csak vissza nyugodtan. „Lakatosné vagyok. Szólítson csak Saroltának!”, mondta, aztán lehúzta a tűzről a kávéfőzőt, amely nevéhez illő kottyánásokkal kezdte felöklendezni magából a kávé. Kitöltötte. Kis matatás után talált két egyforma alátétet és kiskanalat. Pár szem kockacukrot. Ezek tökéletesen egyformák voltak. Leült az asztalhoz. Ezzel történetünk érzékeny pontjához értünk. Ugye, nyilvánvaló, hogy Lakatosné szeretne megosztani Tivadarral némely tartalmakat. Ami maradéktalanul rendben is lenne, de a megosztani készülőket létrehozó felsőbb akarat mindedig azt az eljárást követte, hogy dr. Gergelyffy Tivadart (amúgy hívd, ahogy akarod) és a vele történeteket egyes szám harmadik személyben írta le, ráadásul God mode-ban, tehát elég szaba-

I 125 dón mászkált még a gondolatai, a vágyai között is. Mindenütt jelen volt, mindenről tudott, és tetszése szerinti kalandokba sodorta hősünket. Istent játszott, na. És néha még vissza is élt ezzel, akkor például, amikor ironikus megjegyzéseket tett rá. Ez a lehetőség most is rendelkezésére áll, de kétséges, hogy helyénvaló-e alkalmazni egy frissiben beléptetett - ámbár már szóba hozott – szereplő esetében. Ez esetben ugyanis az új szereplőt Tivadar szemén keresztül kellene láttatni. És a szerzőnek a Tivadarral szembeni fensőbbsege átsugározna Saroltára. De rászolgált-e erre az a szegény asszony? Talán becsületesebb lenne, ha nem függő beszédben kellene megismernünk a helyi furcsa történésekről való beszámolóját, így az olvasó is szabadabban ítélné meg, mi lehet ebből igaz, és mi nem, mi az, ami fontos, és mi az, ami csupán a beszélgetőpartner figyelmének ébren tartását szolgálja. Szóval legyen párbeszéd. Még akkor is, ha Tivadar leginkább a hálás és kevés szavú közönség szerepében jelenik meg benne.

– Szóval Sarolta, de hívnak engem Sárinak is, meg Sacinak is. Egyszerűbb. Onnan jön, hogy az anyám teljesen rákattant a Táncdalfesztiválra. Az elsőre. Aztán meg a többire is. De akkor még nem volt tévéjük. A kultúrba jártak tévézni. Úgy mesélték, hogy az már a döntő volt. Úgy is kellett lennie, mert az igazolványomba 1966. augusztus 20. van beírva születési dátumként. Édesanyám már mindenórás volt, de az neki nem számított. Mesélték, hogy néha felállt, mert már ülni sem tudott a nagy hasával. Aztán jöttek a fájások. Egy darabig bírta, aztán felordított. Még az a szerencse, hogy a bába is ott nézte a tévét. Na, valahogy kitámogatták az öltözőbe, de – úgy mesélik – ő csak azt kiabálta, hogy hagyják békén, mert mindjárt jön a Sarolta, mármint a Zalatnay Sarolta, a Cini... Teljesen odavolt érte... Aztán ott, az öltözőben megszülettem. Abába meg azt mondta: „Na, megjött a Sarolta.” Hát vagy így volt, vagy nem. Lehet, hogy így volt. A mi családukban előfordult már ilyesmi. A nagyanyám a háború alatt egy SS-katona motorbiciklijén, az oldalkocsiban szülte meg az anyámat. Mesélték. Még tartott a háború, a férfiak a fronton voltak. Vagy hadifogságban. A nagyanyám egyedül volt otthon, amikor elkezdődtek a fájások. Erre ő úgy döntött, hogy abban a nagy hidegben csak úgy átsétál a bábához. Hát, telefon az nem volt. A bába meg nem lakott olyan messze. Aztán az út közepén elkapták a tolófájások. Az volt a szerencséje, hogy arra jött egy német katona... Nem is német, egy magyar SS-katona, különben hogy magyarázta volna el a nagyanyám, mi a helyzet... És akkor az a katona, az Ottmár beemelte az oldalkocsiba. Nem lehetett nehéz, mert ő is kis termetű volt, mint én, és akkor a katona megfordult a motorral, hogy vigye a bábához, erre a nagyanyám megszült. Mesélte, hogy amikor anyám kicsusszant, ott kellett keresgélnie az oldalkocsiban, mert a baba előrecsúszott, ő meg közben beverte a fejét a géppuskába. Aztán a bábánál kiderült, hogy az Ottmár katonaszökevény. Betolták a motorját a fészerbe, kapott valami civil ruhát, és többet nem hallottunk felőle. Már ha egyáltalán túlélte a háborút... Nagyanyám misét

mondatott érte... Belőlem meg a földrengés rázta ki a lányomat...

– Hát ezek tényleg furcsa történések, Sarolta...

– Dehogyan. Ezek csak így történtek. Vagy nem így... A furcsaságok úgy egy éve kezdődtek... Amikor eltűnt a lányom...

– Mi történt vele?

– Senki sem tudja. Pedig a tévében is bementek... Egy beszélgetős műsorban. Ok is csak találgattak... Az egyik azt mondta, a sorozatgyilkos lehet, akit még mindig nem kaptak el. A másik a kannibál migránsokról vagy liberálisokról beszélt... Már nem emlékszem pontosan... Meg szó volt a lánykereskedőkről is, akik dubajozni viszik a lányokat... De hát az én lányom már kinőtt abból a korból.

– Az ő képe? – mutatott Tivadar a konyhaszekrény üvege mellé csúsztatott fotóra. – Nagyon csinos kislány.

– Az a tablóképe. Már negyven lenne... Ha lenne...

– Lehet, hogy külföldre ment dolgozni... Mi a foglalkozása?

– Ápolónő.

– Mindenhol keresik az ápolónőket...

– Ó soha nem akart külföldre menni. Nem olyan, mint szegény megboldogult apja volt.

– Vele mi történt?

– Imrém ott volt '89-ben a berlini fal lerombolásánál. Megölték a KGB-sek... De erről ne beszéljünk... Most, hogy újra olyan nagy barátságban vagyunk a szovjetekkel... Ne szólj szám, nem fáj fejem. Itt is akkora volt a zűrzavar. A Gagarin utca miatt. Át akarták keresztelni, aztán mégse, merthogy az oroszok... Aztán nemrég mégis átkeresztelték.

– Mire?

– Lutz Gizellára. Volt nagy felhajtás. Lezártak mindent, jött egy államtitkár is. Hosszan beszélt, hogy nagy zsidómentő volt, meg hogy Pesten az apjáról rakpart van elnevezve... Meg hogy ült a kommunisták börtönében... És hogy utána zongoratanárnő volt, és a nemzeti zene adott értelmet az életének. Aztán egy püspök meg egy rabbi megáldotta a

táblát... Ott voltam végig, mert aznap munkaszünet volt az uradalomban... Mert közmunkás vagyok... És kirendeltek bennünket az ünnepségre. Beszélek összevissza...

– És a lánya nem adott hírt magáról? Talán mégis külföldre ment...

– Először is, Regina jó lány. Nem ment volna el csak úgy, egy szó nélkül. Meg nem is ment volna el. Szeretett itt... Ebben az országban... Pedig csak én voltam neki. Nem ment férjhez. Én reméltem, hogy egyszer talál egy rendes pasast, és hogy gyerekei lesznek... Unokáim...

– Ne sírjon, Sarolta! – bányászott elő Tivadar egy papír zsebkendőt a dzsekijéből. – Lehet, hogy él...

– Már magam sem tudom, mit higgyek... Mert a furcsaságok pont akkor kezdődtek, amikor eltűnt. Az első talán az volt, amikor itt, a környéken az összes mikro elromlott. Az enyém nem, mert nekem nincs. Regina nem szerette a mikrózott ételt. Aztán volt az a tévés probléma. Hiába kapcsolgattak, egész nap minden csatornán a Jézus Krisztus Szupersztár ment. Mondtam is a szomszédoknak, hogy örülne Regina, ha még élne, mert azt nagyon szerette. Akárhányszor végignézte volna. Abszolút hallása volt! O volt a legjobb tanuló az iskolában. Szelíd, rendes lánynak tartotta mindenki. Zenei pályára szántam, de ő mindenáron ápolónő akart lenni... Az ő döntése volt, én meg úgy gondolom, az is szép szakma... Bár most kevesebb a kórházias sorozat a tévében. Mondjuk, én csak pár csatornát tudok fogni, de azokon meg állandóan tehetségkutató van, meg celebverseny, meg amikor összezárják őket... Ja, és még ott volt a flex... Szegény uramnak volt egy flexe. Megvan most is a szerszámai között. Ügyes keze volt, mindent meg tudott szerelni. Nem nyúltam semmihez... Aztán egy nap zúgást hallok. Keresem, mi lehet... Hát a kamrában magától elindult a flex... Pedig nem is volt bedugva... Higgye el, hogy nem vagyok egy babonás öregasszony, de akkor arra gondoltam, hogy az uram hazajár... Nem lehetett szép halála... Nem vagyok egy szentfazék, templomba is csak a nagyobb ünnepekkor

megyek, de akkor elmentem a paphoz. Elmondtam, mi történt. Erre nagyon lelkes lett. Mondta, hogy lehet pályázni a minisztériumhoz ördögűzésre, és nincs önrész sem. És hogy úgy kell pályázni, hogy az én nevemre lenne az ördögűzés, mert hazajáró lélekre most nincs pályázat. Ebből semmit nem értettem. Mondta, hogy nem is kell értenem. Aláírtam, beadtuk. Még nincs válasz. Állítólag nagyon sok pályázat futott be. De azóta is úgy érzem, mintha az uram itt lenne. És néha elsírom magam. Mint most is. Pedig én aztán nem vagyok egy síró. Megkeményített az élet.

– És úgy gondolja, hogy én is valahogy így kerültem ide?

– Tudja, ez is elég furcsa. Lehet, hogy ő küldte magát... Hogy legyen kinek kipanaszkodnom magamat. Köszönöm, hogy meghallgatott egy bolond öregasszonyt.

Nem állítjuk, hogy Tivadar számára bármennyire is világosabbá váltak volna a dolgok. A GPS becsülettel elvezette a nyolcas útra, ő pedig azon törte a fejét, hogyan tudna segíteni ezen a szomorú asszonyon, és valami hasonlót érzett, mint a plázában, amikor azt a vágyakozó tekintetű férfit meglátta. Adhatott volna pénzt Saroltának – biztosan lett volna helye -, de lehet, hogy ezzel megbántotta volna. És mi van akkor, ha ennek a bizarr hívásnak tényleg nem volt más célja, csak annyi, hogy meghallgassa Saroltát?

Lakatos Regina a kisállattartás bonyodalmairól

Azt hiszem, anyummal minden rendben van. Érzem. Nehéz ezt elmagyarázni. Mert azok a láthatatlan drótok vagy fonalak, damilok – tökmindegy, minek nevezd őket – valahogy távolabbra érnek. Elágaztak. És egyre több minden jön vissza ezeken keresztül. A lyuk túhegynyi, de a damil egyre hosszabb. Én sem értem. Még az is lehet, hogy nem is egy damil, hanem több. De az tuti, hogy anyum megvan. Ez jó. Nem mintha egy napnál többet kibírnék a közelében. Ugyanis

panaszfalnak használ, és felírja rám élete egykori és mostani bajait. Én meg nem tudom levakarni, és azon eszem magam, mit basztam el, mit kellett volna másként csinálnom, miért is vagyok felelős. De közben meg jó, hogy van anyum. Tudom, hogy ez nem nagyon akar összeállni, pedig így van. Nem azért kérdezgettem apumról sem, mert azt akartam, hogy apum hazajöjjön – már ha él egyáltalán. Egyszerűen csak úgy gondoltam, jó lenne, ha lenne, mindegy, hol, csak legyen. Attól van az egész, hogy én ilyen hülyén vagyok összerakva. Ma már mindenki a kütyüjét buzerálja. Dumálnak. Vagy inkább csak nyomkodják. Vagy a kisaszom tudja, mit csinálnak. Nekem csak akkor lett mobilom, amikor már dolgoztam. Nem hiányzott. Mert anyumat csak akkor hívhattam volna, ha neki is lett volna. Azt meg nem akartam. Ha melóban vagyok, nem érek rá vele cseverészni. Ha meg nem, jobb dolgom is van, mint a sztorijait hallgatni. Pont elég volt, amit akkor tolt, amikor hazamentem. Aztán persze vettem neki, de a lelkére kötöttem, hogy csak akkor hívjon, ha muszáj, mert a megyeiben nem használhatjuk úgysem a mobilt a műszerek miatt. Mondjuk, ez nem volt egészen igaz, de anyum sem egy CT-mérnök. A többi csaj viszont folyamatosan forgalmázott. Az volt a rögeszméjük, hogy ha nem ellenőrzik folyamatosan a pasijukat, az félrekúr. A Zita például azt csinálta... Ja, az már az Istenesben volt... Szóval a pasija egy hónapra külföldre ment melózni. Az még rendben lett volna, hogy szkájpon keresztül dugtak, és a Zita ragaszkodott hozzá, hogy a pasija mutassa meg a végeredményt. Merthogy akkor nem megy már el más csajjal. De felrakatta a nyomkövető alkalmazást is. Bekötötte az infúziót, megnézte a telóján, merre jár a pasija, aztán - miután kicserélte a másik beteg húgyzsákját – rögtön rákeresett, hogy mi van ott. És ha gyanús volt, ráírt, hogy mit tudom én, mit keres a kurvanegyedben, meg miért kocsmázik. Pedig a faszi nem látszott kimondott pinabubusnak. Egyszer összefutottam velük a plázában. Ültek a kávézóban, és buzerálták a kütyüjeiket. Nem is néztek egymásra. Régen is jöttek, mentek, utazgattak az emberek, gondolom. Kütyü

nélkül. És biztos nem azon ették magukat, hogy úristen, mi van vele, mit csinál éppen, evett-e rendesen, bement-e a cápás tengerbe. Hazajöttek, elmesélték. Amit meg nem akartak, azt nem mesélték el. Mindenkinek lehetnek titkai, nem? Most mindent megosztanak. Nem zavarja őket, hogy az életük kilencvenkilenc százaléka be van kamerázva, mert ők is ugyanazt csinálják. Mindig máshol vannak. Nekem meg elég, ha tudom, hogy vannak. Anyum, pasim, barátosnéim. Ezzel a kurva kapszulával is ez volt a bajom. Se nem éreztem, se nem tudtam, hogy vannak-e még egyáltalán. Még az is megfordult a fejemben, hogy kint már megvolt a világháború, és ez egy bunker. Meg az is, hogy az ufók megszálltak bennünket, és ők kísérleteznek velem, és majd jól megdugnak, mint azt a faszfej énekest, aki csak azért nem esett teherbe tőlük, mert férfi. Nem kellene annyi hülye filmet néznom, és agyhalott celebek mondásait olvasnom. Úrhajósnak nem mennék. Tényleg, lehet, hogy mialatt itt aszalódom, már el is indultak a Marsra. Bár nem tudom, mióta vagyok itt, de lehet, hogy már oda is értek. Én nem mennék. Mert mi van, ha közben valami történik, és már nem is lesz hova visszajönni. Én inkább maradok házőrzőnek. Gyerekkoromban még majdnem minden háznál volt házőrző. Elég vegyesek voltak. Sokat nem foglalkoztak velük. Elváltak. Ették a maradékot, ugattak, megharapták a postást, kergették a macskákat. És közben meg tény-

lég őrizték a házat. Ha idegen akart bemenni, nagyon be tudtak vadulni. Meg a sántáktól. Valamiért felizgatta őket, ha valaki nem rendesen járt. Mi nem tartottunk kutyát. Nem nagyon volt mit őrizni. Nem volt internet, nem féltünk migránsoktól, libsiktől, bibsiktől, sorozatgyilkosoktól. Macskánk az volt. Marha nagy fekete kandúr. Lucifer. Nagy bunyós volt, de azért egerészett is. Ha erős volt a fagy, beengedtük éjszakára. Néha eltűnt pár napra, de tudtuk, hogy előbb-utóbb visszajön. De akkoriban minden macska így működött. Nem kellett velük sokat foglalkozni. Lucifer amúgy barátságos volt. Hagyta magát dögönyözni, hagyta, hogy hurcolásszam. Aztán megunta, és

ment a dolgára. Egyszer kivettem a sulis könyvtárából egy könyvet. Akkoriban azokat a könyveket szerettem, amiken röhögni lehetett. Ezen meg volt egy elég vicces rajz. Egy krokodil húzta egy elefánt ormányát goni vigyorral, az elefánt pedig könnyezett. Fölöttük meg volt valami majom vagy madár. De azok is nagyon viccesek voltak. És a mesék is viccesek voltak. Bár elég furcsák. Az én kedvenc mesém arról szólt, hogy az ember hogyan szelídítette meg a vadállatokat. És hogy a macskát meg nem igazán sikerült megszelídítenie. És akkor rájöttem, hogy én pont ezt bírom Luciferben is. Nem is tudom, hogy fogalmazzak... Tartása volt... Most azért nagyon másképp van ez az egész. Mintha ember helyett tartanának állatokat. Társ helyett. Szóval haszonállatok, csak lelki hasznot hajtanak. Ebben viszont az a szar, hogy társnak jobbak is, rosszabbak is az embernél. Mert egy állat azért kiszámítható, meg hűséges. Nem hagy el, nem csal meg, odabújik, és még vicces fotókat is csinálhatsz róla. És megoszthatod. Embert tartani meg nagy macera. Azt figyeltem meg, hogy akinek állata van, tökre másképp beszél róla, mint a pasijáról vagy bárki másról. Az állata az mindig cucci. Ha beteg, aggódik érte, ha meghal, gyászolja. Kurva sokba kerül a tartásuk. Állatorvos, táp, kullancsnyakörv, kutyajáték, macskajáték, alom... De senki nem panaszkodik miatta. Ne tudd meg, mit mondanak, ha a pasijuk lebetegszik... Vagy valami hülyeségre annyit költ, amennyiért egy zsák tápot lehet venni... Az állatokat humanizálják. Az embereket meg... Nem tudom, a Milánnak biztos lenne erre megfelelő szava. A suliban nagyon menő volt a tamagocsi. Addig rágtam anyum fülét, amíg kötélnek nem állt, hogy vegyen nekem egyet. Persze elég szar, koppintott cucc volt, de lehetett nyomkodni. És ugye ment a verseny, hogy ki tudja tovább életben tartani. Én győztem. Kitaláltam, hogyan tudom úgy nyomkodni órák alatt, hogy a tanárok ne vegyék észre. Mert az órán tilos volt tamagocsizni. Anyum meg látott valami műsort a tévében, ahol arról beszéltek, hogy milyen faja dolog, mert a gyerekek felelősségérzetét növeli. Meg ilyesmi. Hát az nekem nem volt. Csak le akartam

nyomni a többieket. Aztán el is felejtettem. Otthon még biztos megvan valahol, csak az állat meg az elem is megdőglött. Nemrég megint divatba jött. Retró. olvastam valahol, hogy háziállatrobotokat akarnak csinálni, és már el is készült pár darab. Lehet, hogy odakint gazdagék már robotkutyát sétáltatnak? Az lenne csak fasza! Nem kell neki táp, nem csinál oda a lakás közepére, csak áram kell neki, néha meg az alkalmazást kell frissíteni. A robotmacska még jobb, mert állítólag az elszaporodott macskák miatt hálnak ki a madarak, és emiatt olvad a jég az Északi-sarkon. Azt írták, és ez benne a legviccesebb, hogy ugyanazt a robotagyat kapnák, mint a szexbabák. Csúcs! Megsimogatod, hanyatt fekszik, széttesz a lábát, és azt nyöszörgi: „Basszál meg!” Oké, lehet, hogy egy kicsit szigorú vagyok. Meg öreg is ehhez a kütyüs, robotos világhoz. Mert amikor összejöttünk a csajokkal az Istenesből kocsmázni, a nálam fiatalabbak – és ők voltak többségben - másképp látták. Szerintük ez elég vicces. Ok például nagyon bírják az e-sportot is. Ami most tényleg nagyon pörög, mióta az üres stadionokat átépítették e-sportra. Egyszer voltam egy meccsen. Kész örület. A kivetítő akkora, mint egy tízemeletes ház. Olyan hangos, hogy attól félsz, lebontja a stadiont. Plusz a tízezer szurkoló. Nagyon durva. Valami lövöldözős játékot nyomtak. Nekem olyan volt, mint egy akciófilm, és ugyanúgy nem szólt semmiről. Csak a reklámokról. Gondolom, még nagyobb lesz a hiszti az e-olimpián, amit mi rendezünk a Los Angeles-i olimpia után egy héttel. De addig még van egypár év... Ha van. És ezen is agyaltam. Mert hát a játékosok, akiket a végén kivetítettek, nem kimondottan izomjanik. De hát nem csak nekik áll a világ. És hát azért láttam én már feljavított izomjanikat meg felcuccolt sportoló csajokat, akiket a mentő hozott be, és a halotyszállító vitt ki. Gondolom, ezek a napot nem látott e-sportolók se lehetnek rosszabb állapotban. Meg biztosan olcsóbbak is. És ettől még ezerrel nyomják, mint Blazkovics a villámszóróval... Ennél már csak az lenne a viccesebb, ha robotok játszanának

egymás ellen. Mondjuk, a szexrobotok a robotmacskákkal. Na, azt is kihagynám.

Az iskolaváltás kegyetlen trauma. Annyi idős lehettem, mint Aléna most, amikor a szüleim átírtak egy másik suliba. Hetekig rosszul aludtam. Állítólag be is pisilem. De erre csak a szüleim emlékeznek. Akiknek biztos igazuk volt. Nekem annyit mondtak, jobb iskolába fogok kerülni. De én ebből csak annyit érzékeltem, elveszítem a barátaimat, a tanító nénit. Sőt, még a trafikot is, ahol mindig megálltam, és bámultam a játékokat, a rágókat. Merthogy az új iskolába busszal kellett menni. És az új iskolában máshol volt a vécé, a tornaterem. Egészen biztos, hogy a szüleimnek igaza volt, mert ha nem visznek át, talán be sem jutottam volna ingyenesen az egyetemre, ők meg a tanári fizetésükből nem tudták volna kiköhögni a tandíjat egy fizetőre. És ők – első generációs értelmiségiek – rosszul viselték volna, ha családunk társadalmi felemelkedésének íve a második generációnál – nálam – már meg is törik. Túléltem. Felvettek. A szüleim meglelégedéssel nyugtázták, hogy az ív töretlen. Jó tanárok. Mindenki mondta, hogy büszke lehetek rájuk. Ha a tanáraim lettek volna, minden bizonnyal én is szerettem volna őket. Ok is engem. Pech, hogy a gyerekük voltam. A tanítványaikat szerették, megértették. Elfogadták őket. De rólam mindig csak az ív jutott eszükbe. Az, hogy diplomát kell szereznem. Utána csinálhatok, amit akarok. Ezért aztán különösebben nem is izgatta őket, hogy mit akarok. A diákjaikkal ez pont fordítva volt. Matfiz Anya és Magyartörri Apa felkutatta, majd gondozta a fellelt tehetségeket. Ha más tárgyból nem voltak annyira jók a védenceik, lobbiztak értük. ígéretes matekzseni bizonyítványát ne rongtosa már le a félreértelmezett reformkor, az önképzőkörösét se, hogy költőien értelmezte a szöveges feladatot. Nekem viszont mindenből elég jónak kellett lennem. Mindenből meg kellett ütnöm a mércét. Talán ettől is lettem mércemániás. Mennyi kell a jeleshez? Mennyi kell, hogy bejussak? Mennyi kell, hogy bennmaradjak? Pontok, oldalak, lábjegyzetek mennyisége, kreditek. Semmiből nem vagyok

kiemelkedő, de mindenből megütöm a mércét. Mindig megütöttem, így aztán a szüleim inkább más gyerekekre figyeltek. Hogy mi lett belőlük? Nem tudom. Belőlem múzeumpedagógus. Ex-múzeumpedagógus. Az anonim irodalom királya. Ez már valami, még ha nem is tudja, nem is tudhatja senki. Illetve már csak ex-uralkodó vagyok, aki kétségbeesetten próbálja megütni a naponta, néha óránként változó mércét. Az Összekötő, aki kezdetben már-már előírásosan ragaszkodott a heti egy találkozóhoz, és elzárkózott minden más kommunikációtól, egyik alkalommal egy telefont nyomott a kezembe. „Tökéletesen védett vonal”, mondta. „Mostanában kicsit felgyorsultak az események.” Az események, vagy mit tudom én, mik, nem kicsit gyorsultak fel. Kiadta a feladatot, aztán egy óra múlva hívott, hogy „újratervezés” lesz. Először azt hittem, hülyéskedik, mert az újratervezett változat tökéletesen ellentmondott az eredetinek. Most ott tartunk, hogy naponta többször hív, én pedig megpróbálom tisztázni az alapvetéseket. Hogy katolikus-e a pápa, gömbölyű-e a Föld, és hogy aznap éppen kik minősülnek ótvar, anyabaszó, járványterjesztő, kútmérgező, emberevő kártevőknek. A Megbízó megbízása szerint. És akkor villámgyorsan írom a konteót, a valódi kamutudományos híreket, gyártom az új betegségeket és gyógymódokat, pikáns kalandokba keverek ismert és kevésbé ismert egyedeket. Csupa szaftos és provokatív fikció. Houellebecq egy csomó irodalmi díjat nyert el ilyesmivel. Egyebek közt a Goncourt-díjat. Vagy itt van Viktor Pelevin a mutatós díjgyűjteményével. Fikció. Hogy aztán mi jön le az olvasóknak, nem rájuk tartozik. Provokátorok. A közönség majd eldönti, hogy olvassa vagy égeti-e a könyveket. Valahogy ki kell mozdítani őket a punnyadásból. Vagy nem? Mondjuk, az is egy opció, csak egy másik piaci szegmens. Lehet, hogy az a nagyobb célcsoport. Már tisztára úgy beszélek, mint egy marketo-lógus. Ami azért nem vagyok. De annyira azért profi vagyok, hogy világosan lássam a különbséget. Amúgy meg

nem látom én sem olyan világosan. Mert az újabb munkáim néha átcsúsznak a reklám világába.

És elvileg még ezzel sem lenne baj, hiszen nem teszek egyebet, mint segítek eladni ilyen-olyan termékeket. Ebből viszont nem lehet életművet építeni, mert változnak a divatok, a kereslet, a piaci, az értékesítési koncepció. Minden. És még erre jönnek a hisztik, a rémhírek... A termékek nem nagyon változnak. Ugyanazt a kocsit egyszer azzal adod el, hogy száll, mint a szél, máskor a kalanddal, a csajozással, a megbízhatósággal, a fogyasztással, azzal, hogy család- vagy környezetbarát, vagy olyan okos, hogy már vezetned sem kell, aztán meg a vezetés élményével. A hitel is csak hitel. De nem mindegy, hogy milyen fikcióba csomagolod. Kezdetben annyi volt: zsé, amely kiségit a szorult helyzetből. Aztán meg, hogy vehetsz rajta IoT mosógépet, tanulhatsz, utazhatsz, felújíthatod a lakásodat... Ha nem lenne névtelen, a szerzők durván beégnének. Tegnap azt mondtad, hogy ez a legerősebb, és minden ismert kórokozót elpusztít, most meg azt mondod, hogy tapintatos és környezetbarát, kli-nikailag tesztelt, és még a csótányok sem kapnak tőle asztmát. Mondások. Nagyjáték. Nem kellene komolyan venni. De én annyiban komolyan veszem, hogy kell lennie ebben is valamilyen rendszernek, logikának. A stand-uposok állandóan azzal próbálnak röhögtetni, hogy elmesélik, milyen vicces is a férfiember, ha berúg. És milyen vicces a nő – bármilyen állapotban. Mert ugye a nő az olyan, hogy ha magyarázatot kérnek tőle valamire, azt feleli: „Csak”. Most meg mindenre ez a válasz. És ezzel mindenki jól elvan, mert másként csak’ az a csak’ annak a szájából, akinek szurkolnak, és másként hangzik, ha olyasvalaki mondja, akit utálnak. És nincs többé „kétszerkettőnégy”. Viszont akkor mérce sincs. És akkor hogy a túróba csináljam ezt az egészet?

És közben valami megmagyarázhatatlan történik. A világhálón. Vagy velem. Néha visszakeresem a régebbi posztjaimat. Tudom, hogy ezek már rég kifáradtak, de kíváncsi vagyok, rájuk talál-e még valaki. Pár napja rákerestem

Mirroristára. A káromkodósra. Aki most már nem káromkodott, ellenben hibátlan szájszinkronnal énekelte, hogy Supercalifra-gilisticexpialidocious. Beszarás. Fitymába is belenyúlhatott valaki, mert ahelyett, hogy viccet mesélt volna, a Hegedűs a háztetőnből énekelte, hogy „Ha én gazdag lennék...” És közben ritmusra lengette az ostorát. Plusz még a sólyom is átváltozott sült libává. Gondoltam, szólok az Összekötőnek, de nem szóltam. Ezekre a posztokra már régóta nem reagált senki. Akkor meg minek a balhé. Rám hullott volna vissza. És most úgysem felhőtlen az üzleti kapcsolatunk... De legalább sikerült kisírnom három nap szabadságot – meg egy kis pénzt –, hogy az őszi szünetben elvigyem Alénát a Termál Paradicsomba. Ott van az ország leghosszabb vízi csúszdája. Háromszáz méter, vagy talán több is, és van, ahol az épületen kívül fut. Az iskolaváltást lassan kiheveri. És a Dankó tényleg nagyon jó sulis. Zenei. Mert közben kiderült, hogy Alénának abszolút hallása van. Lehet, hogy csak passzív, de nem kizárt, hogy aktív is. Majd kiderül. És ez az abszolút hallás dolog a legjobbkor jött, mert Anita összeköltözött Ildivel, szóval vagy Alénának, vagy Ildinek kellett másik iskolába mennie. Úgy látom, jól elvannak. Anyagilag mindenképp, mert Ildi lakását betolták az Airbnb-be. És Anita sem cseszeget állandóan. Meg én sem őt. Lesbikus párként nem könnyű ebben az országban. De Alénát nem zavarja, hogy most két mamája és egy papája van. Mert Ildi – „Ildi néni” – nem idegen. És nagyon bírja a csipiszt.

Szarul aludtam. Fél négykor felriadtam. Irtó erős fénye volt a holdnak, és nagyon kemény, éles árnyékot vetett. Visszaaludni már nem tudtam. Dolgozni sem. Olyan nyugtalanító volt ez az éjjeli-hajnali fény. Felkapcsoltam a villanyt. Könnyebb lett. Elviselhetőbb. Leltároztam. Most először azóta, hogy elkezdtem ezt a blogolást/vlogolást. Mindig úgy voltam vele, hogy jött az újabb és a még újabb megbízás, ha meg beindult az agyam, csináltam én megbízás nélkül is. Volt harminchét avatárom. A bukottakkal együtt. Odysseus és dr. Dornbusch soha nem tért magához. Piroschka még csak-

csak. Voltak, ugye, a francia emberhúsreceptek... Az hasított. A „Ne kérdezd, mi van benne!” is elég jól ment. Azóta is felbukkant több helyen. A lista élén persze ott volt Emese, Mirrorista, Fityma, a középmezőnyben Csodamondó Nagypapó. A Csíráztató nem pörgött annyira, a tudományos halandzsáira viszont azóta is hivatkoznak – mint tudományos tényekre. Nem is értem. És az is elég vicces, hogy Fityma baromságait a zsidó bolygóról és a rejtélyes energiacsomóról ugyanúgy átvették. Szétröhögtem magam, amikor belekutyulták más anyagokba – „Megmagyarázhatatlanul viselkedő csillag”, „Feltárul a kvazárok titka”, „Ne akard tudni, mi van a fekete lyukak mélyén”. És vagy két tucat reklámkampány. Mert a Bermuda Grass után jött több megbízás is. Meg társadalmi célú reklámok. A „Büszke Őseink”, a „Tisztaság Tündér”, az „Ős Kór”, „A Pártus Örökség”, a „Honvédők”. A blogposztjaim tízezer fölött. A történelmi projekt bedőlt. Összességében nem rossz. Hatással voltam sokakra. Hogy ebből mi marad fenn? Semmi. A nevem sem. Legföljebb annyi, amennyit a világhálón továbbgörgetnek. Azt meg ember nem tudja megmondani, mi ragad meg ebből az emberek fejében. Persze mostanában egyre többet posztóinak arról, hogy a kamu, a fake news, a konteók tehetnek arról, hogy minden mindennel összekeveredett. Add hozzá a fact-checkereket, akik szintén kollégák, csak más fizeti őket. De van, aki úgy gondolja, hogy ez már korábban elkezdődött. A bundázással, a valóságshow-val, a reklámokkal. Sokan állítják, hogy a világ mindig is így működött, csak most - a világhálónak köszönhetően – ez jobban látható. Következése meg végképp nincs semminek. Pár éve kitudódott a harmincötmilliárdos vakcinapanama. Kitüntetésekkel osztogattak érte. Egyre többször olvasok arról is, hogy megdőlnek mindenféle tudományos alapigazságok. Hogy meghamisították a kísérletet, a végeredményt, hogy az élelmiszervagy gyógyszeripari multik mekkora gigahazugságokat terjesztenek már évtizedek óta, meg hogy központilag kozmetikázzák a statisztikákat. Most akkor pont az én vicceim miatt jelenne meg az írás a falon,

hogyan nekünk annyi? Azért az olvasó, a néző felelősségéről is kellene dumálnunk, nem? Ha valaki komolyan veszi a vicceimet, annak azért baj van a fejével. Szóval ez a végtelen hibáztatási lánc egyáltalán nincs rendben. És ha valaki nem olvasta el az apró betűs részt, meg nem járt utána, hogy mit is jelent, azzal mit lehet kezdeni? Értem én, hogy nem egyszerű, és a kamuszűrőket a nagy cégek és a kormányok úgy állítják be, ahogy kedvük tartja, meg érdekük kívánja, de elnézést, hol marad a józan ész? Amit természetesen rajtam is számon lehet kérni. Attis, hova a picsába tetted a common sense-ed, amikor belementéi ebbe a bloggerkedésbe? Úgy van egy vastag számlád, hogy talán még sincs. Nem nyúlhatsz hozzá. És az egészet egy szerződés rögzíti, amiből – nemzetbiztonsági okokból -neked nincs példányod. A józan eszem viszont azt mondja: igaz, hogy papír nélkül, de havonta megkapom a mindenkori átlagbért, és ez a meló semmivel nem rosszabb, mint fekete mosogatónak lenni egy vendéglőben, vagy klotyót takarítani. Már próbáltam mindkettőt. Szar munka, valakinek azt is el kell végeznie, de remélem, nem nekem. Meg, ahogy a nóta mondja, c'est la vie meg que sera, sera, hogy a műveltségemet fitogtassam. Mert fogalmam sincs, mi lesz holnap. Másnak sincs.

És megint elfogott egy furcsa érzés. Felöltöztem, elvillamosoztam a Margit hídra. Megálltam a híd közepén. Néztem a várost a reggeli fényben. Minden szinte kézzel érinthetően közelinek tűnt. Tiszta és éles volt a kép, még a felhők vetette árnyékok is.

Dr. Gergelyffy Tivadart őszintén meglepte, hogy a 'természetfeletti* 600 ezer, a 'supernatural* pedig 160 millió találatot eredményezett. Ez utóbbi számot természetesen erősen befolyásolta, hogy itt sorakoztak mindazon művek, amelyek képen, szövegben, hangban vagy mozgóképen érintették a kérdést, beleértve azokat a kritikákat és mindennemű posztokat is, amelyek ilyesmit Vélték felfedezni egyéb alkotásokban. Amikor pedig rákeresett az ezoterikus' és a spirituális' szavakra, világossá vált számára, hogy ez az út

kevéssé járható. Illetve járható mindazok számára, akik ezen kívánnak közlekedni. O azonban mindössze az elmúlt napok vele megesett szokatlan jelenségeire szeretett volna választ lelteni. Nem természetfeletti választ. Talán itt az ideje, hogy felvilágosítsuk dr. G.T.-t: ez nem fog menni. Mivel azonban tudjuk, hogy kiváló elemző-tervező és tántoríthatatlanul racionális gondolkodó – kivéve azokat az eseteket, amikor a mindenkori hatalomipar nem tart igényt eme képességére –, ne várjuk, hogy ezt minden szíre-szóra el is higgye. De hát így vagyunk ezzel magunk is, Édes Olvasó. Ha valakiben még csak nem is pislákol a hit kanóca, hajlandó elbizonytalanodni azon esetekben, amikor a bizonyítékokon alapuló gondolkodásról át kell váltania a hitalapú gondolkodásra. Azt mondod, hogy ez azért nem olyan drámai? Igazad van. Valahogy megoldjuk. Attól még, hogy valaki alapvetően bizonyítékokra és logikára építi a világát, hallgathat a megérzéseire, a sejtéseire is, és akár el is bizonytalanodhat, amikor a nagy kérdésekkel – élet, világmindenség, meg minden – találja szembe magát. Aki pedig a hitre építi személyes várát, az úttesten való átkelésnél azért szintén alaposan körülnéz, és nem feltételezi, hogy egy magasabb erő majd a fékre nyomja annak a vezetőnek a lábát, aki elmélyülten chatel a volánra támasztott kütyüjén. (Természetesen ez a körültekintés csak arra az esetre érvényes, ha az átkelni kívánó egyed nem chatel éppen. Esetleg éppen a sebesen haladó vezetővel.) Van, aki úgy gondolja, hogy „több dolgok vannak földön és egen”, melyek tudásunk határain túl leledzenek, de amúgy gyakorlatiasan kezelik az élet apró dolgait. És persze vannak olyanok is, akik úgy gondolják, hogy a nagy erőlködés hiábavalóság, hiszen minden meccs már előre le van játszva. Bocs, ez elég szar példa, mert e tekintetben hasonlóságok is felfedezhetők a hívők és nem hívők között. Kétségtelen, hogy az előbbiek valamiféle elrendelésre gondolnak, az utóbbiak pedig arra, hogy a hatalom- és pénziparosok súlyos gecik, akik a szabad akarat és választás jogát kizárólagosan maguknak

tartják fenn. Nem egyszerű dolgok ezek. Tivadar számára az volt ebben az egészben a zavaró, sőt nyugtalanító, hogy az általa addig használt módszerek nem voltak alkalmasak a fürdőhabba írt üzenetek és hazajárások rendszerbe foglalására. És ezen kétségeire a mindenütt jelenlévő, a mindentudó és mindenható – a világháló – nem szolgáltat megoldásokkal. Azt tökéletesen értette, hogy a természetfeletti igen fontos alkotórésze a világhálón önmagukat kellett termékeknek, csak hogy ezeknek a termékeknek a gazdagsága számára feldolgozhatatlan volt. Bocsásd meg, Kíváncsi Olvasó, hogy nem bocsátkozunk ezen tudásformák és üzleti vállalkozások részletes elemzésébe, de Tivadar karakterének teremtője nem lelkipásztor, nem reiki-mester, nem szvámi, nem televangelista, még csak nem is rasztafariánus vagy szcientológus. És még csak nem is Jedi lovag. De ha Téged mindezen kérdések érdekelnek, fordulj a mindenütt jelenlévőhöz, aki örökkévaló, nem mellékesen mindentudó és mindenható. Szóval menj fel a világhálóra!

Tivadar elbizonytalanodott. Arra gondolt, hogy Gabi talán... Hogy mégis... Hogy üzen a távolból. De aztán ezt gyorsan elvetette. Miért is választana ilyen körülményes megoldásokat, amikor csak elő kellene kapnia a kütyűjét, amely a kép- és hangrögzítés, szöveg- és videószerkesztés, a naptár, óra, hírlap, médialejátszás, lépésszámlálás, pasziánsz, QR-kód-olvasásjegyrendelés, számlakiegyenlítés, testsúlykontroll, GPS, parkolás és ki tudja, még milyen funkciók mellett telefonálásra is alkalmas. Ha már alkalmas arra is, hogy a közösségi hálón állandóan nyomokat/jeleket hagyjon. De akkor ki? Mi? Mert – úgy érezte – nem lehetett véletlen, hogy Lakatosné Sarolta háza előtt találta magát. A többi megmagyarázhatatlan eseményről nem is szólva. És bárhogy erőlködött is, erre nem tudott egy Gergely Tivadar-féle mátrixot szerkeszteni. Ez sokkal nehezebbnek bizonyult, mint a lányok bugyijába való bejutás vagy a gyermekvállalás modellezése. Elég egyszerű lett volna, ha elfogadja, hogy vannak a bölcselmeinken túli dolgok. És –

köztünk szólva – nem is állt ettől olyan távol. Amikor valaki azt mondja, „az nem lehet véletlen”, jelentős lépést tett a transzcendencia, de legalábbis az összeesküvés-elméletek felé. De lássuk be, hetvenévesen már nem olyan könnyű megválni egy évtizedeken át sikeres élet- és világfelfogástól. Persze, ha valaki állandóan találós kérdéseket tesz fel önmagának a halállal kapcsolatban, akkor könnyebb. De Tivadart ez még annyira sem érintette meg, mint egykor a vicces találós kérdés: mi a különbség a teológus és a geológus között? Utóbbi negyven évét az a bizonyosság vezérelte, hogy a pénz mozgatja a világot, és ha van belőle elegendő, az hatalomra váltható. És vissza. És ezen meggyőződésében csak megerősítették azok a megmondók, akik finom lelki csipkéekkel kivert show-műsorokban – ld. még tanácsadás, coaching - igyekeztek erről elterelni a figyelmet. Még emlékezett arra a férfirra, aki néhányszor végighaknizta az összes nagyobb céget ugyanazzal az előadásával. Gabi ajánlotta neki, és bölcsen figyelmeztette, hogy egy kis időre feltétlenül üljön be az előadására, mert a megismételhetetlen megmondó amúgy a Pereputty bizalmasa. Beült, és meghallgatta, hogy a pénz nem cél, hanem eszköz. Tomboló tapsvihar. Aztán a sztárelőadó felvett ebből az eszközből egy jelentéktelennek semmiképp nem nevezhető mennyiséget. Azt a tapintatlan kérdést senki nem tette fel, hogy mit tegyenek az „eszköztelenek”. De mi van akkor, kérdezhetnénk Tivadar nevében, ha ez az egész kicsit bonyolultabb? Még az egyetemen tanították Maslow piramisát. („Maslow – mint a vaj oroszul”, tréfálkozott az előadó. Nem kacagtak, mert bár mindannyian tanultak oroszul minimum nyolc évig, oroszul nem értettek.) Akkor elég meggyőzőnek tűnt. Mármint az, hogy az embereknek vannak elsődleges szükségleteik, aztán, ha tele a has, jöhetnek a bonyolultabbak. Ez nagyjából egybe is vágott Tivadarnak a pénzhez fűződő nézeteivel. Most viszont erős meggyőződése itt-ott repedezni látszott. Mert ebből a piramisos halandzsából nem lehetett levezetni, mit keres Gabi Katmanduban, mire vágyik Lakatosné, és hogy miért húzza

újra az ágyneműt Ibolya egy lakatlan lakásban. Sírdogált egy kicsit. Aztán bekapcsolta a tévét, de az összes csatornán a Kabaré ment. Már vagy tucatszor látta. Magára kapta a dzsekijét. Fejébe húzta a kapucnit, mert bár sütött a nap, az őszi szél már hűvös volt. Nem ült be a kocsiba. Buszra szállt. Ha már a nyugdíjasoknak úgyis ingyen van... A Margit hídnál szállt le. Aztán csak állt a híd közepén. Bámulta a várost, amely most valahogy olyan élesen rajzolódott ki előtte. És addig figyelte a felhők sebesen mozgó árnyékát, amíg a nap el nem indult a dombok mögé. Lesétált a hídról, és a hídfőnél betért egy kocsmába, vagy hogy is hívják ezeket a mai italméréseket. A pulthoz lépett: „Egy kis konyakot kérek.”

Lakatos Regina a túhegynyi lyukakról és az azokon áramló mindenféléről

A lyuk túhegynyi, de a damil egyre hosszabb... Hát én aztán tudom, hogy egy túhegynyi lyukon mi mindent lehet benyomni egy emberbe. Meg hogy mit lehet kivenni. Ez a szakmám. Elég jól csinálom. Ha jött a laborba egy új ember, mindig engem hívtak, mutassam már meg neki, hogy kell tisztességesen vért venni. Sztóma, katéter, kanül, drén – az is jöhet. Mert én sose felejttem el, hogy milyen szar annak, akibe dugdossák. Szóval ezt finoman kell csinálni, érzéssel. Ráadásul én még érzem is, ahogy megfeszülnek... A várható fájdalomtól való félelem. Van, aki a vérvételtől is elájul. Majd a robotok megoldják... Mostanában mindenre ezt mondják. És a robotok tényleg kurva jók. Azok beférnek mindenhova, akár egy túhegynyi lyukon is. És ha közben az Istenesbe már megérkeztek a beígért beszűrő robotok, nem biztos, hogy jobb leszek náluk. Százszázalékosak. Nem is tudom, hogy vagyok ezekkel a robotokkal. Mert arról nincs vita, hogy egy csomó dolgot meg lehet velük csinálni, amihez az embernek nincs keze meg szeme. De azt meg nem tudom, hogy ha, mondjuk, választanom kellene, egy robot műtsön-e meg, vagy egy ember, melyiket választanám. Jó, jó, tudom, hogy a robot mögött mindig ott áll az orvos... Ez meg olyan kétoldalú dolog... Szóval, hogy egy ember azért megérzi a másik ember félelmét, és mond erre valamit... Vagy mit tudom én, megérinti... De közben meg van, aki szarul érzi magát attól, hogy ki van szolgáltatva az orvosnak. Hogy le kell vetkőznie... Plusz a tudat, hogy egy másik ember fog matatni benne... Ami a robottal meg nincs. Viszont a robottal nem tudod megosztani a félelmedet. Gondolom, egy robot hazudni sem tud. Megkérdezed, mik az esélyeid, erre azt mondja: hetvenkét százalék. Baszhatod. Most ez jó vagy rossz? Tényleg akarod

hallani az őszintét? Vagy inkább egy fehér köpenyest, aki barátságosan azt mondja, ez rutinműtét. Ami ordas nagy hazugság, mert minden negyedik beteg ottmarad a műtőasztalon. De ha erősen hiszel benne, hogy nem muszáj belehalni, azért erősebben csimpaszkodsz az életbe, nem? Viszont ha kifogsz egy dokit, aki utálja a pofádat, gyárilag gecsi és még fáradt is...? Lutri. A robot meg hetvenkét százalék. Mindig, mindenkinek. Értsd, ahogy akarod. Lehet, hogy ez a jobb, és biztos, hogy ez a jövő. Csak mi nem készültünk még fel rá, hogy ez is olyan személyes, egyszemélyes játék. Másik ember nem feltétlenül kell hozzá. De ki fogja majd programozni a robotokat? Meg hogy lehet azt kiszámítani, hogy mennyit ér, ha meghosszabbítják az életed, mondjuk, egy évvel? Egy jó évvel. Vagy egy szar évvel. Meg hogy hány százaléknál jöhet a palliáció? És van-e arra képlet, hogy mikor adja fel a beteg? Meg hogy mi jó a hozzátartozóinak? Tudom, hogy kurva nehéz, mert valakinek a felelősséget is vállalnia kell. Még ha segít is a gép... Akárhogy csavarom, nekem mindig az jön ki, hogy másik ember nélkül nem megy. Bénán vagyunk összerakva. Bocs. Tisztelet a kivételnek. Én vagyok bénán összerakva. Hülye vagyok én ehhez. Közben meg az jár a fejemben, hogy egy számítógép biztosan tudna valamit kezdeni azzal a katy-vasszal, ami a fejemben van. Mert azt érzem, hogy az a bizonyos damil egyre hosszabb, és már el is ágazik. Hogy ezt hogy csinálja, nem tudom. Én csak az érzést ismerem. Amíg nem voltam ide bezárva, nem volt nehéz ezt kezelni. Mondok egy példát. Sétálsz az utcán. És tele van hangokkal. Zajok, emberhangok, szél, valami leesik, valahol sikítóval dolgoznak, nyílik a busz ajtaja, fél füllel hallod, hogy melletted milyen zenét hallgat valaki a kütyüjén, krákognak, finganak, rászólnak a gyerekekre. Meg minden más. De ebből a zűrzavarból ki tudod szűrni, ami fontos. De mit csinálnál, ha ezt a sok hangot egyszerre és ugyanolyan hangerővel tolnák az agyadba? Hogy válogatod szét? A filmekben még megoldják valahogy. Ülnek egy képernyő előtt, nyomkodják a billentyűket, aztán valamelyik rendőr vagy

ügynök a fejéhez kap, és benyögi, hogy a háttérben egy tartályhajó pöfög, és sirályok vijjognak. És már száguldanak is a kikötőbe. De ami hozzám befut, nem ilyen egyértelmű. Én nem látok képeket, nem hallok mondatokat. Amikor azonban ez a damil vagy mi az isten elágazik, újabb sávokat, rétegeket kapok. Ami a fejemben történik, azt csak az értené meg, aki olyan, mint én. Nem normális. Vagy paranormális. Ha kint lehetnék, nem lenne ezzel gond. De még mindig bent vagyok. Gondolom, parásék semmit sem tudnak az én titkos csatornámról. Szerintem másról sem. Van egy koncepcióm. Lehet, hogy nagy faszság, de momentán úgyszólván jobb dolgom, meg az agyalás egy kicsit elnyomja a bejövő zajt. Én soha nem politizáltam, de néha azért felmentem az internetre, hogy legalább kapiskáljam, hol is vagyunk. És mielőtt bekasztliztak, éppen az okkult pörgött. Mondjuk, addig is ment az istenezés ezerrel. Meg minden faszság. Ha a Pereputtyból valakinek az volt a dilije, hogy futott, akkor az egész országnak futkosnia kellett. Ha valakinek a ló volt a mániája, még a lakótelepi garázssoron is lovat kellett tartani. Volt horgászat meg vadászat, csipkeverés, faszverés. Az okkult baromságokra is csak azért kaptam fel a fejem, mert az Indiana Jones még mindig nagy kedvencem. Harrison Ford nekem nagyon bejön. És nem azért, mert magas. Bár az se baj. Meg különben is már nyolcvan fölött van. De a Frigyládát bármikor megnézném újra. Lehet, hogy bekérem. Akkora poénok vannak benne... Például amikor jön a karddal hadonászó arab csávó, erre előkapja a revolverét, és durr... De ez csak mese. Ezek a köcsögök meg, akiknek takaréokra vették az agyát, azt tolták, hogy elindult egy csilliárdos terv, meg akarják találni Attila kardját. Merthogy az a magyar nemzet tulajdona, és van a Pilisben egy kő, abba kell beleszúrni, és akkor valami majd történik. Tudja a kifaszom, hogy mi, de ezt nagyon komolyan vették. Mi van akkor, ha parásék azt hitték, hogy majd én megtalálom nekik, mert addig kombinálták az én furcsa képességemet? Viszont akkor az is lehet, hogy nem csak ez az egy kapszula van, és körülöttem egy csomóan be

vannak kapszulázva. És egyszer majd belőlünk lesz a szupercsapat, amelyik megtalálja a kardot vagy a végzet lándzsáját, amelyik abban a múzeumos filmben volt. Vagy az elgurult gyógyszerüket. Hülyeségeket beszélek. Ez már tisztára az SS Paranormális Divízió. Egy ilyen szituban nem nehéz megbolondulni. Lehet, hogy odakint már ősz van? Talán a bejövő izékből érzem? Vagy csak szeretném, ha ősz lenne? Egyre jobban szeretem az őszt. Régebben szerettem a nyarat is. A 2003-as nyarat nem. Kibaszott forróság volt, én meg az érettségire készültem. Állandóan bealudtam. De az utóbbi pár évben már nagyon durva nyarak voltak. Megéreztek a kórházban is. És nem is csak az, hogy meleg van. Valahogy másfajta meleg van. Beszélnek erről is mindent. Hogy az ufóktól van, meg a migránsok csinálják. Ki nem szarja le? Rohadtul meleg tud lenni. De az ősz még finom. És kitart januárig. A szagát nagyon bírom. Mindig van egy kis füstszag, pedig már alig fűt valaki fával. Na jó, egyre többen, mióta olyan rohadtul felemelték a gáz árát. És az is vicces, ahogy megváltoznak a hangok, amikor lehullnak a levelek. Egy picit keményebbek lesznek. Liba. Anyum mindig libát süttött Márton-napra. Pecsényelibát. Még az is sok volt kettőnknek. A mája meg kevés. De lett egy kis zsírja. Az milyen jó volt! Lila hagymával. A tepertő semeddig sem tartott, azt frissiben elcsipegettük anyummal. Egész más az, mint a bolti. Aztán jött a böjt. De mikrobán nem lehet tepertőt sütni. Azért még bepróbálkozhatok egy adag tepertőre meg pár Harrison Ford-filmre.

PONDROIDOK ÉS PILLANGÓK

Minden éjjel elnyel az álom, és ugyanabban a városban köp ki. Ugyanazon a téren. Ugyanazon emberek közé. Lassan már kezdem felismerni őket.

Ők nem látnak engem. Nem is láthatnak. Fejük leszegve, tekintetük a kezükben szorongatott apró képernyőkre szegeződik, hallójáratukat fülhallgató torlaszolja el a külvilágtól. Álmomban meg tudom különböztetni őket, még ha nevet nem is tudok rendelni melléjük. Nem tudom megállítani, néven szólítani egyiküket sem. A térről számtalan utca nyílik. Az álmomban az úgy van, hogy mindig ugyanazon az utcán indulok el.

És mindig máshova jutok. Bárhova jussak is, mindig meglep, hányféle arca is van ennek a városnak. Széles utak, ahol véletlenszerűen váltogatják egymást a webshopátvevőpontok a boltokkal, amelyek bálabontással csalogatják vevőiket, üzletekkel, amelyek igéző hajzatot, fegyvernek vagy ékszernek tűnő műkörmöket, új csövek nyújtotta barnaságot, masszázs általi megnyugvást, gyors és olcsó gasztronómiai élvezeteket kínálnak. Van, amikor keskeny utcába érkezem, ahol a házfalak még a legutóbbi háború nyomait viselik. Lépni is alig lehet. Megittasultan sodródó sokaság. Tétova léptek, hányástócsák és megfellebbezhetetlen jókedv.

Nevetnek, kiáltoznak. Nem értem, mit. Bábel. Egymásra kevert hangsávok. Máskor meg méltóságteljes épületek közé jutok. Frissen festett stukkók,

kariatidák. Emberméretű bronzszobrok. Önfényképező turisták, akik e nagyra nőtt bronztörpék társaságában szeretnének bejutni a világháló nyújtotta halhatatlanságba. A szobrok idézetek a város mindennapi életéből. Kutyasétáltató, zsebtolvaj, kézimunkázó prosti, drogdíler, exhibicionista, akinek parányi hegyes péniszére érvénytelen múzeumi belépőket tűzkódnek,

bírságotló rendőr, kukás, akinek az edényét szemetesnek használják, gurulós bevásárlótáskát vonzó öregasszony, simogatástól kifényesedett fejű szekjuritis, alkalmi parfümárus, falra hugyozó férfi, akinek a vizeletsugarát állandóan letörlik, rakpartba betonozott horgász, kapubolt alatt kuporgó hajléktalan, akinek a bronzbögréjében megáll az esővíz...

Az álombéli utca néha luxusüzletekhez, sikertől fénylő szállodákhoz, éttermekhez vezet, vagy éppen egy nőhöz, aki egy elhagyott iparvágány mentén vár kuncsaftra, ráccsal védett bejáratoakat mutogató lakótelepre, kutyaugatás sem háborgatta kertvárosba, kikötőbe, ahol egy szállodahajó fedélzetéről lassan vonzódnak le az öregek, keményen markolva fényképezőgépjüket, járókeretüket, vagy éppen délcegen, harcra készen szorítva nordicwalking-botjaikat. És aztán mindig történik valami. Mintha egy addig láthatatlan repedésen át a város másik rétegébe csúsznék át. A városnak ezt a héját tévéképernyők világítják meg. Kevés a fény, az arcokat nehéz kivenni. Csak olyankor válnak egy pillanatra láthatóvá, amikor a játékban szereplő nő mellbimbója kivillan, és erre feljebb húzzák a stúdió fényeit. Álbumyó, álkúrás. Reklám. Előzetes. Uszítás. Reklám. Attrakció. Fényár, alákevert közönségováció.

Vagy a mindent eldöntő kérdés előtt derengenek fel röviden, hogy aztán gyorsan megint levegyék a fényeket, mert így még erősebben ragyog fel a dicsőséges finálé. Futár hozta vacsora, fojtott hangú vita, amely nem erősödik fel, nehogy elnyomja a török vagy latinamerikai szenvedély hangjait. Az álomnak ezt a fejezetét már nem szeretem, mert újabb és újabb átjárók nyílnak, nincs időm szemrevételezni ezeket a szinteket. Inkább csak átzuhanok rajtuk.

Ez a város már inkább emlékeztet a kínai ördöggolyóra: egymásban forognak a csipkésen áttört gömbhéjak.

Amikor a nyílások egybeesnek, belelátni a gömbbe, olykor fény tör át a gömb túloldaláról, de nem tudom, mi lehet, mi van

odaát. Átcsusszanok a fájdalmakba. Meszesen csikorgó, váladékos sebek, görcsök, szorulások, duzzanatok, daganatok, kiütések.

Nem csillapodó sajtás. Felfelé igyekvő sav és lepedék. Csúszás. Kifizetendő csekkek, kiválatlan receptek, papírfecnin számoszlop aláhúzva. Kijavítva.

Még egyszer kijavítva. Elölről kezdve. Mert elhordod. Eliszod. Talán kitart a következő nyugdíjig. Felszólítás. Meghagyás. Rég felélt véstartalékok. Zaci, jelzálog, plomba. Csusszanás. Megoldjuk.

Levajazzuk. Ő is megéri a pénzét. Nem azért fizetjük. Kreatív könyvelés. Nem lesz nyoma. Nincs nyoma.

És ha valami történne vele? Csusszanás. Csusszanás.

Az álomnak ilyenkor jön a legrosszabb része. Zsákmányolás, falás, kiválasztás. Szuttyogó indulatok. Feljelentés. Képernyőn virtuális gyilkosságok valódi áldozatokkal. Rém- és álhírek. Meghunyáskodó aljasság. Tiprás. Féregkolónia. Megmondok, igehirdetők, csodatévők, kuruzslók, vajákosok, látók, lenyúlok. „Hernyók vagytok, pillangóvá lesztek!” Tülekedő pondroidok. Iszonyat, undor. Rettegés, hogy mikor jön el a Nagy Harkály, aki kizabáíja a kéreg alól ezt a fertelmet. De már kéreg sincs. Az egész világ a szikkadószilárduló féregszarból épül. És a férgekől soha nem lesznek pillangók.

Ekkor felébredek. Ott állok a téren. Ugyanazon a téren. Ugyanazok között az emberek között...

Miért veszélyes beleolvasni évekkel ezelőtti írásaidba?, avagy Ki a fasznak van szüksége erre a sok betűre?

Ez bizony elég fos. Önképzőköri sivalkodás. Ha könyvkiadó lennék, én sem kapkodnék utána. Álommal indítani eleve modoros. Gimi tizenegyedikben díjazták volna. Meg itt van, ugye, a szerző kívülálló megfigyelői pozíciója. A megvetés. Az író nem része ennek a leszarozott világnak. De akkor meg hol a jó anyjában van? O az, aki mindent lát? Vagy ő lenne a Nagy Harkály? O egy külön kis elefántcsont glóbusz lenne az ördöggolyóban? Nagyképű pöcs, aki a szétmanipulált és elbirkult sokaság fölött ítélkezik. Nem vállal közösséget senkivel. És gyáván hallgat Emeséről, Fitymáról és a többiekről. Mércse, Attis, mércse! Egy író, kinek nem termett babér, lement a piacra babér'. Hite erősen megingott, órákig recsegtve fingott, de ezért nem jár órabér. Bassza meg! Ebből nem lesz regény. Hülyeség volt elővennem, de most több időm van. Sokkal több. A Termál Paradicsom tényleg nagyon jó volt. És sokat beszélgettünk Alénával. Két csúszdázás között. Tele van kérdésekkel. Olyan kérdésekkel, amelyekre nem tudom a választ. Idén már náluk is elindult a hazafias nevelés. És nem érti. A „jobbra át-balra át”-ot érti, de szeretné tudni, mire való ez az egész. Meg hogy ki az ellenség. És hogy miről szólnak azok a dalok, amiket haza-fiságórán meg kell tanulniuk. Hogy kik azok, akik berzenkednek, acsar-kodnak, hetvenkednek, meg hogy mi az a magyar virtus. És hogy a felsősök, akik már lögyakorlatra járnak, kire lőnek? Kik a jók? Kik a rosszak? Anitával és Ildivel nem nagyon beszélgettek erről. Amikor Aléna kérdezett valamit, azzal rázták le, hogy ez lecke, feladat, meg kell csinálni. Meg azzal, hogy majd

kérdezze meg tőlem. Ezt tette. Én meg válaszok helyett átmentem szófejtő szótárba. De így is jó volt. Közelebb kerültem hozzá. A jelek nem jöttek elő. Valami más történt. Ültünk a medence szélén, és Aléna felkiáltott: „Papa, segíts neki!” Nem értettem, kinek kellene segítenem, aztán Aléna a medencébe mutatott, ahol a pancsoló tömeg közepén egy férfi fulladozott. Beugrottam, kihúztam. Aztán jött az úszómester, az orvos, és valahogy életet leheltek belé. Az volt a furcsa, hogy körülötte senki nem vette észre, hogy rosszul van. Csak Aléna, aki vagy húsz méterre volt tőle, és nem is láthatta a tömegben. Megdicsértem. Amikor hazaértünk, azt is ő vette észre először, hogy valami megváltozott. Mondjuk, ez nem volt nagy kunszt. A zöld fal most újra fehér volt, a szoba is frissen festve. Az asztalomon a régi számítógémem. A lakásból minden eltűnt, ami a Megbízónak végzett munkámra utalhatott volna. Eltűntek a kamerák is. A lemezjátszó maradt. Persze, hiszen az e-shopból az én nevemre rendelték. Nézem a védett vonalas telefonomat. A névjegyzék üres. Napló üres. Nem gond, fejből tudtam az Összekötő számát. Előfizető nem található. Bekapcsolom a gépemet. Frissít. És természetesen semmi nyoma nincs benne, hogy valaha is dolgoztam volna a rejtélyes Megbízónak. Ennyi. „Valami baj van, papa?” „Semmi, kicsim. Mostantól más lesz a munkám.”

Anita két nap múlva jött a gyerekért. Ildivel kiruccantak pár napra Olaszországba. Jól nézett ki. Új cuccok. És Aléna azonnal kiszúrta rajta az új ékszereket. Naná, hogy kiszúrta, mert olyanok voltak, mintha gyerekeknek tervezték volna őket. Miniatűr állatkák, virágok, gyerekjátékok fityegtek a nyakán, a csuklójáról, a füléből. Gyermeteg felnőtt. Kidult. És már éppen azon voltam, hogy beszóljak neki. Hogy mondjak valamit a felnőtti nem kívánó felnőttekről, de inkább befogtam a pofám. Talán azért, mert egyszerre megértettem, miért nem lesz belőlem sohasem jó író. Pedig hirtelenjében olyan jó ötletnek tűnt, hogy beszóljak Anitának. Világos, nem? Lett volna néhány gúnyos megjegyzésem. Egyik-másik talán szellemes is. És sikerült volna elkúrnom az exem napját. Mert

iróniában és szarkazmusban elég jó vagyok. De vajon ez nem ugyanaz, mint a trollkodás? Légyszarnyi győzelem. Kevesebbet nyersz rajta, mint amenny-nyit a másik veszít. Következmény: a vesztes visszavág. És mivel te, a támadó kritikus távolságon belül vagy, a zsákmányállat kétségbeesetten visszatámad. És ha kritikus távolságon belül vagy... Tökéletes veszteség-maximalizálási játszma. Zéró nyereséggel. Troliként, blogger/vloggerként tökéletesen bejött nekem. Valószínűleg azért, mert minden egyes alkalmat, amikor kicsiny beavatkozással aránytalanul nagy kárt tudtam okozni, győzelemnek könyveltem el. És amikor az általam felhergelt tanárok, tudósok, közírók és egyebek átváltottak vadállat üzemmódra, kihátráltam a kritikus távolságból. Kiszálltam. Elmenekültem. Érthető? Nem vállaltam a következményeket. És ugyanilyen egyszerű lett volna beaprítani Anitát a rajta lógó vicces bizsuk miatt. Hogy infantilis, hogy ideje felnőnie...

- Jól elvoltagek?
- Istenien.
- És a dermatográfia...
- Nem jött elő egyszer sem.
- Hál' istennek! Munka?
- Most éppen két munka között vagyok.
- Hogy értsem?
- Az eddigi megszűnt. Majd találok másikat...
- Milyen másikat?
- Valamilyen másikat...
- Mennyi most az NK-d?
- Micsodám?
- A Nemzeti Kredited.
- Az mi a fene?
- Megbízhatósági pontszám, Csipkerózsika.
- Eddig nem volt rá szükségem.
- Ma már mindenütt kérik.
- Majd utánanézek...

Hazavitte Alénát. Én meg regisztráltam az NK-ra. Most döböntem rá, hogy majd négy éve kijelentkeztem a világból. Tudtam, persze hogy tudtam az NK bevezetéséről, de engem nem érintett. Az Összekötő soha nem kérdezte, mennyi az annyi. De most, hogy leírtak, meg kell tanul-nóm egy csomó új dolgot. Vége a biztos havi jövedelmeknek. A külön számlát pedig elfelejthetem. Ha létezett egyáltalán. Az NK-m viszont szarul állt. 614-én. Hogy miből tevődik össze az NK, senki nem tudja pontosan. De beleszámít, hogy hol dolgozom, mennyi adót fizetek, részt vettem-e valamilyen nemzeti aktivitásban, megszegtem-e a törvényt, van-e bejelentett lakóhelyem, kik a kapcsolataim a közösségi hálón, milyen oldalakat keresek fel. Bla-bla-bla. Elolvastam a vonatkozó rendeletet is. Nemzetbiztonság, nemzetgazdaság, nemzetfejlesztés, demográfia, magyarságtudat, a kor kihívásainak való megfelelés. Bla-bla-bla. Az, hogy a rendszer egészen pontosan mit figyel, és milyen módon adja vagy veszi el a krediteket, nem derült ki. Legföljebb annyi, hogy az olimpián való részvétel az eredménytől függően növelheti a kreditek számát. Hasonló a helyzet az állami kitüntetésekkel és a magyarság számára fontos nemzetközi díjakkal, elismerésekkel. Bla-bla-bla. Adatokhoz való hozzáférés: a hatóságoktól az iskolákon át a munkaadókig minden és mindenki. Általánosan betekintheső lista nincs, a személyiségi jogok megóvása érdekében. De kis kutatással kideríthető a lényeg: 700 alatt közmunka, 500 alatt bármikor eljárást indíthatnak ellened.

Ennyi. Tanácstalan voltam. Gondoltam, sorra látogatom a teremtményeimet. Nostalgia... De a teremtményeim eltűntek a világhálóról. Illetve nem tűntek el, csak átalakultak. És egyáltalán nem voltak viccesek. Mirrorista megtanult magyarul. Eddig csak káromkodott. Most már fenyegetőzött. Egy páncélököszerű fegyverre támaszkodott, a hátán kalasnyikov, keresztbe átvetve, jobb kezében hajlított pengéjű kés, egy karambit. És azt üvöltötte, hogy kivágja a keresztények szívét és a kölykeiket az anyjuk méhéből. Meg

azt, hogy az átvágott torkán keresztül húzza ki minden gyaur nyelvét. Azzal előresuhintott a késsel, a kamera alá. És amikor visszahúzta, csöpögött róla a vér. Iszonyú volt. És Emese, a buzik pörölye is bevadult. A kezében szikét tartott, a nyakában műtősmaszka lógott. És lassan, tagoltan kifejtette, hogy minden buzit ki kell herélni, különben végünk. „Tedd meg még ma! Ha nincs elég vér a pucádban, hogy megtedd, jelentsd a buzikat! Mi megteesszük helyetted!” GE migránsai a szemünk előtt alakultak át zombikká. Iszonyú volt, gyomorforgató. Csodamondó Nagyapó megpödörte a bajszát, és fegyverbe szólította az igaz hazafiakat, Fityma azokon a politikusokon ékelődött, akiket seggbe kúrtak a zsidrákok... Kirohantam. Elhántam magam. Lehet, hogy mások ezt jobban viselték, de ezek az én teremtményeim voltak. Az utódom szörnyetegeket csinált belőlük. Lerohantam a Bliktribe. Berni elém tolt a kis konyakot, de annyira remegett a kezem, hogy egy kicsi kiloccsant. Berni a pultra könyökölt, felém hajolt. „Tudom, Attis. Néha elég szar tud lenni.”

Dr. Gergelyffy Tivadart komolyan foglalkoztatja, hogy mi lehet a Merkúrral

Amikor dr. Gergelyffy Tivadar hírért vette, hogy hamarosan elérkezik a Merkúr-nap, nem tudta mire vélni. Neki ugyanis az az ékezet nélkül írt Merkúr ugrott be, akinek/aminek az anyját atyja, Gergely Ottó olykor illetlen szavakkal illette. S mivel az általa látogatott – egyébként kiváló -általános iskolában nem tekintették kiemelkedő fontosságúnak a görög-római panteon részletekbe hatoló megismerését, fel sem vetődött benne, hogy az apja Maia nimfát kurvázta volna le. Mint ahogy arról sem értesült, hogy Maia – Hermész/Merkúr – édesanyja minden szégyenlős-sége ellenére együtt hált Zeusszal, aki akkor már harmadik feleségével, bizonyos Hérával élt együtt.

De hagyjuk a bulvárízű fecsegést! Hiszen az már a serdületlen gyermekek számára is világos volt, hogy a Merkúr nem más, mint egy személygépkocsi-értékesítő, autókat árusító vállalat. Kétségtelen, hogy jelen fogalmaink szerint ez az 'árusítás' kicsit pontatlan megnevezése a vonatkozó vállalat tevékenységének. A gépkocsira vágyók ugyanis előre kifizették a jármű árának a felét. Ezért pedig kaptak – nem, nem autót, hanem sorszámot. És ezen sorszám birtokában várakoztak, hogy az autó típusától, kedveltségétől függően 2-6 év elteltével kifizethessék a vételár fennmaradó részét, és a kocsi valóságos tulajdonosaivá válhassanak. Nem untatnálak részletekkel, Ifjú/Középkorú Olvasó. Elég körülményes volt, na. No, nem is rongálta a levegőt annyi belsőégésű motor, mint manapság. Azt viszont joggal kérdezheted, miért döntöttek úgy Gergelyék, hogy takarékos életmódjuk ellenére ilyen jelentős kiadásba verik magukat. Sejtheted, hogy ez nem volt könnyű döntés, de még csak könnyelmű sem. A családi ellenzék vezérszónoka – egyben egytagú ellenzéki frakciója – Tivi anyja volt, aki nyomós érveket vonultatott fel a gépkocsivásárlás ellenében. Először is a szükséges összeg hiányát. (Gruberék segítenek. Leszavazva.) Másodsorban a budapesti tömegközlekedés kielégítő állapotát. (Balatoni ház. Leszavazva.) így Virág Rozália visszavonult, különösen, hogy a balatoni háztartás Budapestről – gépkocsival – történő ellátása vonzóbbnak tűnt, mint a csökkent helyi kereskedelmi infrastruktúra igénybevétele. A végén Gergely Ottó egy igen fontos érveléssel hozakodott elő. Megfelelő rakodókapacitású gépjármű beszerzése esetén mód nyílhatna kisebb szállítmányozási megbízások teljesítésére is - szerény díjazás mellett. És ebből a maszekolásból a költségek egy része megtérülhetne. Így esett döntésük a Wartburg Touristra. Erre kellett a legtöbbet várni, amit kezdetben nem tekintettek kedvezőtlen körülménynek, ugyanis addig összegyűlhetett a vételár fennmaradó része. Gergely Ottó csak azért káromolta olykor a Merkúrt, mert szerinte gép-kocsinyeremény-betéttel is előbb jutottak volna kocsinhoz. Tivi azonban, aki a mitológiában nem, de a

valószínűségszámításban jeleskedett, felvilágosította atyját, hogy az ötszázalékos tartós betét kamatos kamatokkal jobb kondíciókat biztosít. Gergely apuka nem számolt utána, de egy kicsit még morgolódott azon, hogy a nyeremények sorsolása amúgy sem tiszta, és beletörődött a megváltoztathatatlanba. Mire a kocsí – a háborítatlan természetre hajazó zöld színben – megérkezett, Tivi már gimnazista volt. És apja, olykor nagyapja segédletével a rendőr nem látta földutakon meg is tanult vezetni. Gergely Ottónak a logisztikai ágazatban mutatkozó hiánnyal kapcsolatos feltevései olyannyira igaznak bizonyultak, hogy hamarosan egy igen nagy tetőcsomagtartóval is megnövelte a Wartburg kapacitását. És lassan a gumipók egyedülálló művésztévé vált, aki egy fordulóra egy komplett konyhabútort is képes volt elszállítani. A túlnyúló rakomány problémáját is megoldotta. Bár a KRESZ vonatkozó szabályai szerint ezekre 40x40 cm-es piros zászlót kellett volna kötnie, e célra Tivi vörös úttörőnyakkendőjét vette igénybe, hiszen addigra fia már a Kommunista Ifjúsági Szövetség tagjává lépett elő. Ráadásul új vállalkozásokba is kezdett. Felfedezett Gyöngyös mellett egy intézetet, amely szőlőoltványokat termelt. E tevékenység folyamatbeli melléktermékeként szőlő, abból pedig bor is keletkezett. Nem palackozták, kimérték. Nem volt drága, és a nagy borkombinátok termékeivel ellentétben tudatmódosító hatása mellett élvezeti értékkel is bírt. Ünnepek előtt ebből szállított a szomszédoknak, ismerősöknek. Egyszer karácsony előtt mintegy négyszáz liter bort fuvarozott műanyag kannákban, demizsonokban, az ünnep fényét és a megrendelők örömét emelendő. A literenkénti 25 forintos árat a megrendelők önként egészítették ki 30 forintra. Benzinpénz.

Szinte minden hétvégén fuvarozott. Amikor meg nem, leugrott a balatoni házba. „Teszek-veszek, állagmegóvók”, mondta ilyenkor. S mivel sem a neje, sem a fia nem kívánt ezen tevékenység aktív résztvevője lenni, nem marasztalták, és nem is tartottak igényt arra, hogy részletesen beszámoljon eme beavatkozások természetéről. Az bizonyos, hogy

elég eredményesek, ám kimerítőek lehettek, mert vasárnap este Gergely Ottó derűsen és igen fáradtan tért haza ezekről a kiruccanásokról. Egyszer, később az is megfordult Tivi fejében, hogy a kocsit terheli a felelősség családjuk felbomlásáért. Hiszen kocsi nélkül talán nehezebben szánta volna el magát az apja hűtlen kiruccanásaira. Mivel azonban a csonka családnak semmiféle hátrányát nem érezte, ezt a gondolatot gyorsan elhessegette.

A Merkúrral kapcsolatos kérdések mindazonáltal megválaszolatlanok maradtak, így dr. Gergelyffy Tivadar módszeres kutatásba fogott a világhálón, hogy végre a végére járjon a dolognak. A nagyvilág jeles híroldalain sok szó nem esett erről, ám a magyar nyelvű oldalak Merkúr-lázban égtek. Közelgett ugyanis a nagy nap, amikor a hét éve útnak indított BepiColombo űrszonda megérkezik a Merkúrhoz. Tivadar kezdetben nem fogta fel, miért is olyan jelentős ez az űrmanőver naprendszerünk talán legunalmasabb bolygója körül, de lassan-lassan megértette, hogy jelentős nemzeti eseménnyel van dolga, mely – nyugállományú révén – sem koszorúzási, sem szalagátvágási feladatot nem ró rá, viszont munkaszüneti nap lesz, sőt – Mikulással összevonva – háromnapos ünnep. Továbbá újraindul az első magyarországi újság, a Magyar Merkúr, és lesz Merkúr-bál, Merkúr szépe választás, a zsűriben a második magyar űrhajóssal, a közméltóságok kihirdetik a Merkúr-torta-verseny győztesét valamennyi kategóriában, és elindul a Merkúr-maraton, várhatóan rekordszámú résztvevővel. És mindez annak öröme, hogy az első magyar űrszonda orbitális pályára áll naprendszerünknek a Naphoz legközelebbi planétája körül. Voltak már korábban is aprócska magyar műholdak, de erre nem emlékezett, így Tivadar újabb nyomozásba kezdett, és pillanatok alatt kiderült, hogy valamikor régen, még 2018-ban indította útnak a szondát az Európai Űrügynökség és a Japán Űrügynökség, s hogy ellátandó feladatát illetően a magyar mérnökök és tudósok fontos szimulációkat végeztek el, és egy tápegységet is készítettek. Úgy festett, hogy a hosz-szú út során

a szonda megmagyarosodott, sőt, megmagyarosodott maga a bolygó is, amelyről haladó szellemű nyelvészek bebizonyították, hogy egy magyar istenségről kapta a nevét. Mercurius ugyanis bonyodalmas isten volt, akinek hatáskörébe a kereskedőkön, pásztorokon, utazókon, továbbá az irodalmon és a sporton kívül a mércék, mértékek fölötti kontroll is beletartozott. Ezen utóbbi funkciójából pedig könnyen levezethető, hogy Merkúr = Mércúr = Mértékúr = a mértékek ura.

És most álljunk meg egy pillanatra! Hagyjuk magára dr. Gergelyffy Tivadart, aki még sokat fog molyolni a Merkúrral, s talán még egykor kedvelt, később elhagyott tematikus csatornáihoz is visszatér. Mert hát Te, Józan Gondolkodású és Éles Elméjű Olvasó, már rég kiszúrtad, hogy az előző bekezdésben olvasható harmadfél száz szó szemenszedett ostobaság. És még ha eddig rokonszenveztél is a szerzővel, most tanácstalanul csóválod a fejed. Mert nincs ugyan szatíra túlzás nélkül, de ez azért mégiscsak túlzás! Pontosan érted – hogyan is ne értenéd? –, hogy ez a regény valójában nem is a jövőben játszódik. Meg aztán milyen jövő is az, amely itt van karnyújtásnyira, és e kötet olvasóinak igen jó esélye van arra, hogy megérjék az itt lefestett jövőt, és büszkén vághassák a szerző képébe: „Na, ugye, hogy nem is olyan!” Természetesen lesznek olyanok is, akik ennek a kárörömnek részesei nem lehetnek, hiszen naponta 3-400 ember távozik örökre közülünk. (Bár egy korábbi fejezet már igyekezett megvilágítani, hogy az ‘örökre eltávozik’ a ‘meghal’ sikertelen szépítge-tése.) És már ebben a pillanatban is vannak olyan olvasók, akik földhöz vágják ezt a könyvet szalonképtelen megjegyzések kíséretében, ezért már nem is olvashatták el, hogy miként vágják földhöz a könyvet. A megjegyzések szalonképes része megállapítja, hogy „ennek elmentek otthonról”, „elgurult a gyógyszere”. Mások inkább azt találgatják, milyen tudatmódosítót vett magához a szerző, mert azt a jövőben mindenképpen szeretnék kerülni. Megint mások pedig a szerkesztő felelősségét firtatják, és máris írják a

posztot, hogy a szerző sorainak tiszteletben tartása milyen mértékben kötheti meg a szerkesztő kezét. A szalonképtelen megjegyzéseket ne is részletezzük, mert azok nyomdafestéket nem tűrnek, a Word megjelöli őket, le lesznek tiltva a közösségi hálóról. Meg ilyesmi. Kérdés, hogy miért követ el a szerző már-már öngyilkossággal felérő iróniát. Bár csak felületesen ismerjük a szerzőt, azt gyanítjuk, hogy provokál. Ahelyett, hogy számba venné, miképpen torzult a valóság képe az elmúlt akárhány évtizedben, ahelyett, hogy listába szedné a szobordöntéseket és -öntéseket, átnevezéseket és átírásokat, a múlt újraálmodá-sait, a létező dolgok esztétikai sebészeti beavatkozással való átformálását és a hatalomipar szapora túlkapásait, és végre eligazítaná olvasóit, hogy választáskor ki mellé kell biggyeszteni az ikszet, odatolja olvasói elé ezt a faszságot, ezt a Merkúr-izét. Azt várja talán, hogy most mindenki elkészíti a maga listáját? Hát nagyot téved! Azt a munkafüzetet, amely hívogatóan üres oldalakat kínál a jegyzetelgetni vágyó olvasóknak, már rég megvette mindenki. De közben érteni is véljük pukkasztó szándékát. Hisz tisztában van azzal, hogy bármilyen listát írjon is, ezzel véleményre készíti olvasóit. A dolgok jelen állása szerint azonban e vélemények nem annak mentén formálódnának, hogy miként is fest a világunk, az életünk, hanem sokkal inkább abból a belső készletéből születnének, hogy a véleményalkotó milyen identitást vall, mely offline/online közösséghez tartozónak érzi magát, és az őt puha karjukkal ölelő abszurdítások segítik-e vagy gátolják anyagi, társadalmi, hatalmi felemelkedését. Szóval a valóság, ha még van egyáltalán, magasról le van szarva. Lehetne persze még terjedelmesíteni ezt a Merkúr-ügyet. A szerző megfejelhetné egy szaftos kis konteóval, leírhatná részletesen, miért is gondolják úgy egyesek, hogy a szondába rejtett kicsiny, de hihetetlenül fejlett magyar készülék magának a Napnak az energiáját készül megcsapolni, s hogy e készülék révén minden féreglyukak urai lehetünk. írhatná, de ezzel csupán a szavak számát szaporítaná, ráadásul ostobábbnak

mutatná egyik kedves karakterét, Tivadart. Dr. Gergelyffy Tivadar ugyanis pontosan értette, hogy a nagy merkúrozás kedélyes előjátéka a 2026-os – már előre eldőlt – választásoknak és az azt sebesen követő, előre várható megszorításoknak, az új adóknak és tilalomfáknak, és múlhatatlanul fontos annak a vállalkozásnak, amely a Merkúr-év eseményeit szervezi.

Lakatos Regina és a Heist-filmek dramaturgiája

Nagyon bírom a bankrablós filmeket. Meg a képrablós, gyémántrablós filmeket. Végül is tökmindegy, hogy mit rabolnak, mert a lényeg a rafinált megoldás. Semmi vér, sok finesz. Biztos van ennek is valami neve, és ha itt lenne, Milán már lökné is. És én ájultan néznék rá, hogy még ezt is tudja. Tudja a fene. Mert lehet, hogy egy kicsit elhúznám a számat. Mert ő mindent tud. Mindent jobban tud. Ami nem baj, persze, de nem gondolom, hogy muszáj mindig olyan kurvára pontosnak lenni. Mert például az teljesen rendben van, hogy az orvosoknak szakszerűnek kell lenniük. De egy csomószor meg egy szimpla anamnézist se tudnának fölvenni, ha nem tolmácsolnék nekik. Meg amikor kiadják a zárójelentést... Odajön egy cigányasszony, és kérdezi, hogy mi je hiányzik a férjének. Olvasom, hogy nincs compliance. Na, akkor Gina nővér megint átmegy tolmácsba, és megmagyarázza neki, hogy a férjének be kell tartania az orvosi utasításokat, különben megmurdel. Szóval ne piáljon, és szedje be a gyógyszereit. Meg amikor mondják, hogy el kell olvasni az apró betűs részt is. Na, az meg végképp érthetetlen, közben meg ott van eldugva, hogyan fognak átkúrni. Amikor jött egy új rendelet, a kórházban összerántottak bennünket, hogy elmagyarázzák. Hogy lefordítsák magyarra. Amit persze nem kellett volna, mert a végén mindig kiderült, hogy rohadt nagy szívás. Hogy ezt nem mondhatod a betegnek, meg azt nem mondhatod, hogy mindenről digitális feljegyzést kell készíteni... Több meló, kevesebb pénz. Szóval, nekem akkor is bejönnek ezek a filmek, ha nem tudom, hogy kell hívni őket. És ilyenkor van az, hogy megemelem a kalapom a forgatókönyvírók előtt. Mert krimet írni se lehet egyszerű, de ott inkább arról van szó, hogyan adagolják a nyomokat. Hogy

aztán a végén a fejedhez kapj, milyen hülye is voltál, hogy nem jöttél rá előbb. Mondjuk, egy idő után már nagyon ki lehet ismerni ezeket. De az ilyen agyafúrt filmeknél éppen az a nagy szám, hogy lehetetlen feladatokat kell végrehajtani. Ahogy Tómi Cruise csinálja. Pedig már túl van a hatvanon. És az se volt semmi, amikor megmászta a Dzsidda-tornyot. Az egyik csaj rosszul lett a moziban. Tériszony. Van ilyen. Meg amikor átvonaglanak az infravörös sugarak között. Vagy az elterelő hadműveletek. Tudom, hogy ma már számítógéppel mindent meg tudnak csinálni, de akkor is ki kell találnia valakinek. Momentán jól jönne egy ilyen kitaláló, mert túl sokáig nem bírom már itt. Több száz filmet megnéztem már, de olyan forgatókönyv nem volt, hogy így vagy úgy lehetne innen dobbantani. Nekem meg nincs ehhez agyam. Azt még csak felfogom, hogy mi van körülöttem. Elemzésben egyáltalán nem vagyok rossz. Mert odafigyelek mindenre. Csak a tervezés nem megy. Mert túl sok mindenre figyelek, és néha elkalandozok. Addig rendben van, hogy negyvenéves nőbeteg, állapota korának megfelelő... Na, annál azért jobb. Szóval, negyvenéves nőbeteg kapszulában. Baromság. Tudom, ki vagyok, nem tudom, hogy kerültem ide. Nagyjából tudom, mibe vagyok bezárva, de nem tudom, hol. És leginkább azt nem tudom, hogy lehet kijutni. Közben meg lezavartam egy Marsexpedíciót. Kábé. Már van jó pár éve, hogy hat embert bezártak egy konténerbe, amelyik olyan volt, mint egy űrhajó. És pont úgy kellett élniük, mintha egy űrhajóban lennének. Nem volt rövid, mert valami nyolc hónap az út a Marsig, meg nyolc hónap vissza. És erre jön még az az idő, amit a bolygón töltenek. De legalább nem voltak egyedül. Bár másfél évig összezárva lenni... Az se lehetett egyszerű. És még filmeket se rendelhettek. Hogy mit kajáltak, nem tudom. Na, akkor megjártam a Marsot, és most hazamennék, kérem. Kinyitná valaki az ajtót? Viccelek. Saját magammal. Az viszont nem vicc, hogy az elmúlt egy-két hétben sikerült teljesen letapogatnom a kapszulát. Kezdetben lassan ment, de a végére nagyon belejöttem. Szóval nem űrhajó. Inkább olyan,

mint egy konténer. És mindenféle tartályok vannak rajta. Kettőben folyadék van. Gondolom, az egyik a csapvíz, a másik meg a szennyvíz. Mellettük van egy nagy csomag. Szerintem ezek lehetnek az aksik. A levegőt nyilván zárt rendszerben forgatják, ahogy a repülőkön. De közben meg van egy lezárt nyílás is. Szerintem néha azon keresztül frissítik a levegőt, de nagyon megsűrűsödhetik, mert semmilyen szagot nem érzek. Viszont ez azt jelentheti, hogy körülöttem belélegezhető levegő van. Ez biztató. A kapszula külső felületén mindenféle kis dobozok. Gondolom, ezek lehetnek azok a műszerek, amelyeket később szereltek fel. A gravitációs szenzorok. Az is világos, hogy a kapszulámnak dupla fala van, és a kettő között van az az anyag, amin először nem tudtam átjutni. Mostanra viszont kiderült, hogy a kapszula lényegében fel van függesztve egy marha nagy térben. Ez a tér viszont elég szabálytalan. Mintha természetes lenne. Lehet, hogy egy barlangban vagyok? Nevezzük barlangnak. Van egy közeli fala, amelyik viszont szabályos. És innen bocsátják ki a zsilipet, amelyik tökre olyan, mint a reptéri beszállófolyosó kicsiben. Valami sínrendszeren közlekedik. Ez cseréli a tartályokat meg az aksikat. És ez a rendszer leggyengébb pontja. Mert itt jön be a kaja, a ruha, a filmek... És akár mennyire is le van szigetelve a kapszula meg maga a zsiliprendszer, az etetés idején meg kell nyitni egy kis időre. A zsilipben pont akkora hely van, hogy az ellátmány beférjen. Utána meg ott van egy elég komolynak látszó ajtó, amelyen se zár, se kilincs nincs. Kérnék egy forgatókönyvíró. Neki biztos lenne ötlete. Végiggondoltam ezerszer, és csak járok körbe-körbe. Ha lenne egy flexem, kivághatnám a konténert, és kiléphetnék a nagy büdös semmibe. Vagy: nekieshetnék vele a zsilipnek, amikor éppen jön az ellátmány. Bár erre nem lenne elég időm. És nincs is flexem. Esetleg rafkósan szennyesnek álcázhatnám magam, és elbújhatnék a kocsin, amelyik a kaját és a ruhát hozza. Lazán. Ha nem lenne bekamerázva, bemikrofonozva a kapszulám. Nyilvánvaló, hogy addig nem húznák be a beszállófolyosót, amíg

ott vagyok. És ha úgy tartja kedvük, akármit a levegőbe, a vízbe vagy a kajámba keverhetnek. Az már érdekesebb helyzet lenne, ha megbetegednék. Mert akkor be kellene küldeni valakit. De nem valószínű, hogy megbetegszem. Csírátlanított víz és levegő. És lehet, hogy a kaját nem csupán mikrózzák, hanem valahogy csírátlanítják is. Ha mégis lerobbannék, gondolom, sitty-sutty elaltatnának, és csak utána kezdenék a vizsgálatot. Szóval csak kívülről lehetne megoldani. Én viszont bent vagyok. Mit találna ki egy ilyen filmíró? Bevetné az én különleges képességemet. Gratulálok! Csak az a probléma, hogy nem tudom, mit kezdjek vele. Az a kinyújtózás bejött... Talán nagyobbat kellene nyújtóznom. De hiányzik belőlem az elszántság. Prizonizáció. Vagy hospitalizáció? Valahol a kettő között. Mert egyrészt be vagyok zárva. Egy kibaszott magánzárkába. Se séta, se munka, se ember. Másrészt viszont ez a kapszula kimondottan komfortos. Szerintem a dutyiban sem jobb a koszt. Vigyáznak a testi épségemre. Van mozi, body gym, könyvtár... És ez a konténer alig valamivel kisebb, mint a lakásom. Nekem bejött a rezsicsökkentés. Pont nulla a rezsím. Szerintem az emberek nagy része ennél szarabb körülmények között él. Fogalmam sincs, mikor kezdenek el a foglyok a szökésen gondolkodni. Az elején, amikor még nem szoktak hozzá? Amikor megverik, köcsögölik őket, és tökre elveszettek, mert nem ismerik a dörgést? Vagy amikor már kiismerik magukat odabent? Vagy a vége felé, amikor már besokallnak? A hospitalizáció legalább ilyen szar. Amikor a beteg nem akar felkelni, pedig tudna járni. Belegyökerezik az ágyba. Csak ott érzi magát biztonságban. Nincs gond. Majd jön Gina nővér, megeteti, tisztába teszi... A kislefaszomat! Tudok én olyan lenni, mint egy jutási őrmester. Nem mintha tudnám, milyen volt egy jutási őrmester. A főnéni mondta még a megyeiben, hogy néha előbújik belőlem... Mert én kihajtom a bepunnyadtakat a klotyóra, és nem hagyom, hogy az ágyban moslékoljanak. És nem is csak arról van szó, hogy ebbe belehalhatnak. Egyszerűen nem bírom nézni, ahogy feladják a

méltóságukat. Közben meg ismertem egy csomó embert, aki önként, dalolva... Most akkor menyinyivel jobb az, amikor ül otthon valaki egész nap a számítógépe előtt, napokig fel sem öltözik normálisan, a kaját hozatja, akkor fürdik, ha már a saját szagát sem bírja elviselni. Embert nem lát, csak a világhálón, dugni nem dug, a képernyő előtt elintézi magának. 3D-ben. Nem kell bezárni, bezárja ő saját magát. Volt egy pasim. Ez sem egy hosszú történet... Mindjárt eszembe jut a neve... Na... Tamás! Tamás magas volt. És botránnyosan jóképű. Nagyon-nagyon-nagyon jó seggel. Nem is tudom, hogy jöttünk össze. Később mondtam neki, hogy ez egy félreértés lehetett, mert hozzá egy húsz centivel magasabb csaj illene, aki még estélyi ruhá-bán is úgy jön le a lépcsőn, mint Barbra Streisand a Hello, Dolly!-ban. Na, azt a filmet nem látta, de ettől még változatlanul jó segge volt. Nem volt egy okos csávó. Inkább az a fineszes fajta. Tudtam én, hogy ez nem egy életre szóló kaland, de amíg volt, elég jó volt. A végén – szokás szerint – én hagytam ott. A kelleténél jobban lefoglalta a karrierje. Mindig azzal volt elfoglalva, hogyan nyerheti meg a meccseit. Mondtam neki, hogy ezen nem kéne annyit izmoznia. Magas, jól áll rajta az öltöny, nagy a dumája. Mindenki egy ilyen faszitól akar használt autót venni. Nőnemű kuncsaft esetén esetleg megvillanthatja a hátsóját. Besértődött. Merthogy ő politikai karierről álmodott. Próbáltam megmagyarázni, hogy a nagy duma, a jó kiállítás ott sem akadály, erre meg bosszúból elmondta, hogyan alakítaná át Európát. Hát elég nagy zagyvaság volt. Vagy nem. Mert pár évre rá tényleg politikai kariert csinált. Miért is jutott az eszembe? Ja, megvan! Egyik nap megyek fel hozzá, hát ott kornyadozik, mert elkapott valami vírust. És azon sopánkodott, hogy este lenne egy fontos megbeszélése. Gina nővér meg, ahogy szokta. Forró tea, borogatás. Erre azt mondja a Tamás, hogy erre most neki nincs ideje. Inkább megborotválkozik. És megborotválkozott. Még most sem hiszem el, pedig így történt: mire befejezte a borotválkozást, és letörölte a habot a képéről, kiegyenesedett a dereka, visszatért

a szín az arcára. Meggyógyult. Vagy nem gyógyult meg, de akkor is történt vele valami. Hülye nem vagyok, meg sem fordult a fejemben, hogy a borotvahab vagy az arcmassázs terápiás hatása ilyen brutális lenne. Annyi volt az egész, hogy a beteg státusából visszalépett az elfoglalt üzletember státusába. Szóval nem is gyógyult meg igazán, de már nem volt beteg. Az más kérdés, hogy kihozza-e az embert a fogoly státusból egy borotválkozás. Amúgy is elszőrösödtem itt meg ott. Hé! Majd küldjenek be egy borotvát! Lehet villanyborotva is. Női. A szín nem számít.

A nővéröltöző egyéb szakrális vonatkozásai

Kérdés, hogy Hegelnek az iróniával kapcsolatos gondolatai miként értelmezhetők az online létezés koordinátái között. Hiszen az ironikus szubjektivitás, amely felfogható puszta játékként, online létezésünknek már-már egynemű közege. Nem törekszik szubsztancialitásra, ugyanakkor pedig lehetővé teszi, hogy a szubjektum lerombolja az eladdig feltételezett értékeket. De vajon nem következik-e mindez szükségszerűen a minden határon túl individualizálódó létnek az értékekhez való ambivalens viszonyából? És ez esetben számonkérhetjük-e – Hegel szellemében – a Versöhnung, a megbékélés hiányát? A legfőbb kérdés talán az, hogy most, 2025-ben minek is tekinthetjük az iróniát. Egyfajta fájdalomcsillapító lenne, amely a szubjektum közösségről való végleges leválásának kínjait hivatott enyhíteni? Vagy inkább a totális paradigmaváltás megnyilvánulása? A „váljunk meg a múlttól nevetve” egyetemes eszköze? Sokat gondolkodom rajta. Például most is, miközben a takarítókocsimat tolom át az urológiára. Nem különösebben nehéz munka. Meg már bele is jöttem. Nagyrészt rutin. Sok kreativitást nem igényel. A vízkő az vízkő, a szart is ki kell sikálni a vécécsészéből. A végén a kütyüvel lepittyegem, jöhet a következő. Vannak persze szakmai fogások... Van, aki a széles felmosóra esküszik.

Ami a folyosókon tényleg jól működik, de a klotyó az lényegesen komplexebb feladat. Ez nem úgy megy, mint otthon, ahol pör-gős moppal szétkenik, úgyis felszárad. A kórház ennél sokkal érzékenyebb üzem. Nemrég kerültem át ide, az Istenes Szent Jánosba. Ez tényleg nagyon korszerű, nagyon digitális. Igaz, a burkolatok elég fos munkát végeztek. A szerelvények pedig egyszerűen botrányosak. De mindent összevetve nincs okom panaszra. Az előző melómhoz képest semmiképp. Nem válogathattam. A 614-es Nemzeti Kreditemmel mindenütt kiröhögtek. Maradt a közmunka. Ami hivatalosan már nem is létezik. Már sokok éve elkezdődött az egész azzal, hogy magasabb elhelyezkedési juttatást adtak azoknak, akik állást vállaltak a versenypiacon. Legutóbb meg az történt, hogy a kormány megpályáztatta az elhelyezkedési juttatást. Az állt mögötte, hogy túl sok volt a simli meg a mutyi, ezért döntöttek úgy, hogy az egész pénz kerüljön egyetlen versenypiaci munkaadóhoz, aki ráadásul vállalja, hogy az alacsony NK-soknak is biztosít munkát. Toronymagasan az ENÉH Zrt. nyerte a tendert. És ezzel az ország legnagyobb munkaadója lett. A magamfajtáknak az egyetlen. Nem sokat kérdezősködtek, beosztottak a dologházba. Nem is tudom, mi a hivatalos neve. De mindenki tudja, miről van szó. Szóval a dologházban lettem takarító. A hajléktalanokat reggel kivezényelték munkára, én meg nekiestem kiganézni a szállót. Elég durva meló volt, mert a hajléktalanok behordtak minden szart, amit találtak. Hátha jó lesz valamire. Aztán ott romlott, bűdösödött minden. Slag, klór, kefe, rovarirtó. Először azt hittem, szívatás, de aztán mondták, hogy ez inkább csak amolyaif teszt. Compliance-teszt. Ha kibírom, továbbléphetek. Ha nem, akár már most ott maradhatok, mert egy új rendelet értelmében, ha valaki nem képes rendeltetésszerűen üzemeltetni a lakását – a közüzemi díjak fizetését is beleértve –, akkor az ingatlanját gyorsított eljárásban közhasznosításba vehetik vagy elárverezhetik. És akkor ugye marad a dologház. Mármint hogy maradok én is ott. Nem állítom, hogy egyszer-kétszer

nem hánytam ki a belem. Éjszakánként felriadtam, és poloskavizitet tartottam az ágyamban. Aztán belejöttem. De mire belejöttem, hívott a foreman – soha nem fogom kiismerni magam az ENÉH titulusai között –, hogy volna egy másik meló. Talán kicsit több lenne a pénz is. Mondjuk, sokkal több nem lett, mert az ENÉH bevett gyakorlata az volt, hogy kifizette teljes egészében az elhelyezkedési juttatást, a fennmaradó részre pedig egy tucát szerződést kellett kötni. Hivatalosan volt tehát állásom, fizetésem, de például amikor az Istenesbe kerültem, alá kellett írnom, hogy a bánat tudja, melyik cégtől bériem a takarítóeszközöket és a munkaruhát, ez és ez a bank intézi a pénzügyeimet, ennél és ennél a mobilszolgáltatónál kell lennem. A takarítókosci bérlete elég nagy pénz volt. És mivel volt egy kis tartalékom, felajánlottam, hogy inkább veszek egyet. Na, erre sebesen lebasztak, hogy ez egy kórház, és itt csak profi és teljesen szabványos takarítókoscsival lehet dolgozni. Így lett. A beosztásom: létesítménygazdálkodási JAFM, azaz junior assistant facility manager. Vagy valami ilyesmi. Nem sokat számít. Illetve mégis, mert amikor Anita megkérdezte, mit csinálok egyáltalán, azt feleltem, hogy JAFM vagyok. Vagy nem tudta, mi ez, vagy nem akart leszarozni Aléna előtt, csupán bólintott. Mostanában sokkal békésebb. Jobban kijövünk, mint bármikor, amikor együtt voltunk. Rohadtul nehéz volt kilépni a kapcsolatból. És ott voltak a megválaszolatlan, megválaszolhatatlan kérdések. Legfőképp Aléna... De aztán átköltöztem Boriska nagyi lakásába, és évek óta először átaludtam az éjszakát. Mert nem volt bennem a szorongás, hogy felkel a nap, és jön a reggeli rombolás. A reggeli rombolás Anita specialitása. Még a fogmosás és a reggeli kávé előtt. A reggeli kérdés. És ez nyomokban sem hasonlított Babits esti kérdésére. A kérdések nem voltak túl bonyolultak. Hogy nézel ki? Miért nem mész orvoshoz? Miért ezt vetted fel? Mi ez a bűz? Miért nyitottad ki az ablakot? Mikor mosod meg a hajad? Elgondolkodtál már azon, mihez kezdesz magaddal? Milyen pofát vágsz? Miért nem próbálsz

végre szembenézni önmagaddal? Ártalmatlan kérdések. Tudom, nehéz elhinni, de ezek sokkal pusztítóbbak voltak, mint ha felszólításként hangzottak volna el. Mert például arra a felszólításra, hogy „Csukd be az ablakot!”, valószínűleg becsuktam volna. De a „Miért nyitottad ki az ablakot?” kérdésre csak valami mentegetőzésfélével lehet válaszolni, hiszen a kérdésben benne foglaltatik a számonkérés, a felelősségre vonás. És nem tudod megoldani azzal, hogy becsukod az ablakot. És amikor melózni mentem, még mindig ott zakatolt ez bennem. És a melóhelyemen is. Lüktető fejjel egész nap megfelelő válaszokat próbáltam keresni. Közben Anita már rég elfelejtette az egészet. Talált magának új boldogtalanságokat és elégedetlenségeket. Új felelőst nem sikerült. Maradtam én. Elbaszott egy házasság volt. Néha még most is keresem az okát, mitől nem működött. Az igazat megvallva, egyikünk sem volt igazán felnőtt. Csak éppen másként voltunk nem-felnőttek. Szerettem volna erről dumálni a srácokkal a Bliktriben, de különösebben nem érdekelte őket. Tartós kapcsolatban még egyikük sem élt. Nem is nagyon tervezték. Élték az ifjú marketingesek maradéktalanul kielégítő életét. És egyre keményebben bezárkóztak a saját világukba. Ákos már csak arról volt hajlandó tárgyalni, hogy Glastonbury vagy Burning Mán. Balázs meg már mást sem tudott, mint azt az új alkalmazást basztatni a táblagépen, amelyikkel 3Ü-ben lehetett tervezni a bringatúrákat. Dávid pedig lényegében feladta. Depressziós. O úgy fogalmaz, hogy nem látja a jövőt. Mármint hogy lesz-e egyáltalán. És állandóan azzal jön elő, hogy hamarosan lefut az a giganagy szimulációs program, amely a klímaváltozás vagy mi a túró hatásait számolgatja már pár hónapja. Egyre görcsösebb. Néha úgy tesz, mintha viccelne, és Woody Allent idézi: „Akivel nem végez kard vagy éhínség, azt elviszi a dögvész, úgyhogy kár is megborotválni.” De nem viccnek szánja. És egyre gyakrabban előhozakodik azzal, hogy van-e Isten. Vagy valami hasonló. És elmeséltem neki egy furcsa esetet, ami

egyébként velem történt meg, de egy kicsit alakítanom kellett rajta, nehogy kiderüljön, már nem egészen videószerkesztéssel keresem a kenyerem.

Már egy hete dolgoztam az Istenesben, amikor átszerveztek bennünket. Nem volt dráma. A kosz meg a szar mindenütt hasonló. Megkaptam a nővéröltözőt. Ami azért messze jobb volt az átlagnál. Bár ennek is megvannak a hátulütői. Amikor bekopogtam, mondták a csajok, hogy szabad, de azt nem mondták, hogy éppen bugyiban-melltartóban vannak. Kicsit belepirultam. Kiszúrták, és elkezdtek viccelődni. Hát az elég kemény és tömény volt. Nekem. Mert hát nekem túl sok nőm nem volt az életemben. Azzal senki nem vádolhat, hogy prűd lennék, de így együtt a majdnem meztelen testek... És azért már egy jó ideje nem is voltam nővel... Zavarba jöttem. A csajok viszont tök helyesek voltak, és mondták, hogy csak végezzem a munkámat. Még arra is figyelmeztettek, hogy a végén le kell pittyegnem, különben elszáll a rendszer. És akkor megláttam valami teljesen értelmezhetetlent. Az egyik zárt öltözőszekrény elé ugyanis valaki egy oltárféleséget épített. Egy picit posztamens volt, rajta egy ledes örökmécses, mellette egy kis konyak. A szekrény ajtajára akasztva egy helyes, manóképű nő fotója. És a lemezszekrény ajtaján, mintha lézerrel égették volna bele, krikszkrakszok. Furcsa, rovásírászerű jelek. Hajszálpontosan ugyanolyanok, mint amilyenek Aléna bőrén is megjelentek. Álltam dermedtem Szóhoz sem jutottam. És akkor odalépett egy nővér. Félmeztelen volt, de ez őt – velem ellentétben -semennyire sem hozta zavarba.

– Hogy hívnak?

– Ez a nevem – böktém a nyakamban lógó névcédulára.

– És hogy szólítanak?

– Attila... Attis.

– Figyelj, Attis, ehhez ne nyúlj! Ez maradjon úgy, ahogy van. Ha kialszik a mécses, cserélhetsz benne elemet. Konyakot nem meginni!

– Bocs, de...

- Szólíts Didinek. Amúgy Diána...
  - Mi ez az írás, Didi?
  - Fogalmunk sincs. Ez itt Gina szekrénye. Már vagy másfél éve, hogy eltűnt. És azóta sem került elő. Volt itt mindenféle mondás, hogy külföldre ment, meg hogy biztosan megölték a migránsok, meg elvitték az ufók...
  - Meghalt?
  - Nem tudni. De nem sokra rá itt elég furcsa dolgok történtek. Hangok hallatszottak a szekrényből. Dalok...
  - Biztos benn felejtett valami lejátszót... Kinyitottátok?
  - Ez az ő szekrénye. Miért nyitottuk volna ki?
  - Hát hogy kiderüljön...
  - Gondolod, hogy benne felejtett egy flexet is? És gondolod, hogy egy lejátszó egyszer csak megszólal Gina hangján, és azt mondja: „Egy kis konyakot kérek”?
  - És mi van a krikszkrakszokkal?
  - Egyik reggel itt voltak az ajtón. Fogalmunk sincs, hogy kerültek oda. Nem tudjuk, hogy Gina él-e, vagy meghalt, de itt valahogy jelen van.
  - Jelenés...
  - Passz. Bekapcsolnád a melltartómat?
- Egy kicsit ügyetlenkedtem. Ebben sosem voltam jó, de végül sikerült. Didi nővér biztatóan hátba vágott. Én meg sem tudtam mukkanni. Óvatosan megérintettem a szekrényt. És basszus, tényleg olyan volt, mintha... Szóval mintha történe benne valami. Odatapasztottam a fülem, és a távolból azt hallottam, hogy „Hello, Dolly, well, hello, Dolly / It’s so nice to have you back where you belong...”
- Városi legenda – vágta rá Dávid.
  - A forrás eléggé megbízható. És többen is megerősítették.
  - Azt is, hogy az ufók miatt van ez a sok rendszerleállítás. Meg hogy a Merkúrról jön valamilyen energianyaláb. Hogy állunk Attila kardjával?
  - Arról nem sokat tudok...
  - Mi van? Blokkolták az internet-hozzáféréseidet? Életedben nem hallottál konteókról?

– Hallottam, de ez az öltözőszekrényes dolog elég hitelesnek tűnt...

– Figyelj, Attis, hét-nyolc éve még arról beszéltek, hogy ha nem sikerül tizenkét éven belül megállítani a globális baszakodást, tudod, a növekedést, meg a szén-dioxid-kibocsátást, meg a túlnépesedést, meg a faszom tudja, mit, akkor redőny. Faszom se történt. És mi van akkor, ha ez a mostani szimuláció azt mondja: már késő?

– Értlek, Dávid... Szóval, hogy van-e, aki újraindíthatja a rendszert... Egy mindenek fölött lévő rendszergazda...

– Ja, valami ilyesmi...

– Isten tudja.

– Bocs, melyik szón van a hangsúly?

Dr. Gergelyffy Tivadar és a Metallica 1988-as koncertje

Dr. Gergelyffy Tivadar nagyon is bírta a Metallicát. És naná, hogy ott volt az 1988-as koncertjükön az MTK-stadionban. És eleget tett a szervezők kérésének, melyet a belépőjegyben is feltüntettek: nem viselt magas sarkú cipőt. A fű védelme végett. Megpróbálta felidézni a korabeli rocker csajokat. Hogy milyen lábbelit is viselhetek. Nem emlékezett. Az ő csizmájának amúgy elég magas volt a sarka. Előbányászta a gardróbából a román vikszos bőr veszkóját. Már évek óta nem viselte akkor. Ennek több oka is volt. A magafajta sikeres üzletemberektől mást vártak el. Leginkább öltönyt. De minimum zakót. Meg aztán úgy érezte, hogy kicsit öreg ő már rockernek, hiszen áprilisban betöltötte a harminchármat. És egy kicsit törte is a lábát, bár messze nem annyira, mint néhány évre rá a karmazsin csizma. És ha már Metallica, meglepte magát egy marhabőr dzsekivel. Iszonyúan súlyos volt. Mintha páncélt viselt volna, de veszkóval-farmerral kiegészítve elég jó volt az összhatás. Nem tartotta kizártnak, hogy a szekrényében a ruhazsákba bújtatott cuccok

között talán még mindig ott lóg ez az elnyűhetetlen darab. Megfordult a fejében, hogy újra elővehetné, és mint hetvenes rocker délcegen düböröghetne egy elektromos Harley-Davidson motorkerékpáron, fején második világháborús SS-rohamsisakra hajazó bukósisakban. Az öreg az új fiatal. Beírta a keresőbe: Metallica. És a videók között ki is dobta neki a The Four Horsement. Meghallgatta. Háromszor is. És emlékezett, ahogyan együtt üvöltötte a többiekkel, hogy „Choose your fate and die”. És arra is határozottan emlékezett, hogy az apokalipszis lovasaira való utalásban akkor nem érzett semmi misztikumot vagy baljóslatú jövődölést.

Amikor a srácok a nótát írták, még csak mindenféle lökött szekták hablatyoltak a közelgő világvégéről. Most meg mindenki. Tivadar az utóbbi hetekben visszaszokott a tematikus csatornákra, de csak hellyel-közzel. Változatlanul unta az ismétléseket, a reklámokat, az előzeteseket és az ajánlókat. A Merkúr-hiszti óta azonban egyre jobban érdekelte, miért kelthet egyszerre félelmet és vágyat is az emberekben a világvége lehetősége. Mert ő még változatlanul ugyanaz a briliáns elemző-tervező volt, aki nehezen boldogul a természetfelettel, az irracionálissal, és zavarba jön, ha érzelmekről van szó. Vagy már nem volt az.

Tudom, Nyájás, hogy Tivadar karakterét kissé ellentmondásosnak véled. De legalábbis zavarba ejtőnek. Mert például akár kedveled a heavy métáit, akár nem, a Metallicát nem nagyon tudod beilleszteni a képbe. Hogy jön ahhoz ez az unalmas alak, hogy westerncsizmában és bőrdzsekiben csápoljon egy koncerten?! Az üvöltözésről már nem is beszélve. Mit tehetsz ilyenkor? Természetesen hibáztathatod Tivadar teremtőjét. Amire ez a nyegle fráter talán bemutatná a középső ujját. Vagy – ez sem sokkal jobb – elkezdene fecsegni az írói szabadságról, meg arról, hogy ő – mármint a szerző – már csak ilyen, így van összerakva, a Tisztelt Olvasó meg forduljon bátran az illetékes közönségszolgálathoz, azt azonban nem említené meg, hogy a közönségszolgálat valójában egy Indiában működő call center, és az olvasó a

reklámszövegek, a GDPR-tájékoztató és a véget nem érő várakoztatás után is csak annyit tehet, hogy egy egytől ötig terjedő skálán értékeli a regényt, valamint egy hasonló skálán a közönségszolgálat tevékenységét. Próbálkozhatsz vele. De az is megoldás, ha elfogadod, hogy Tivadar nem sokban különbözik tőled. Tőlünk. (És most ne az anyagi helyzetére gondolj!) Tehát: gondolj a fotóalbumra. Ha már úgyis tétetett róla itt említés. Mert most is egy kicsit távolabbról közelítjük meg elmélkedésünk tárgyát. És nem is biztos, hogy a fotóalbum jó hasonlat, meg Tivadar amúgy sem egy metaforás ember... És lehet, hogy nincs is fotóalbumod, és ha van, akkor is az okoskütyü-dön, sőt a legeslegújabb okoskütyün, amely a lassan kitelő esztendő emlékezetére már kereken 2025 euróért megvásárolható, és a reklám szerint a belső tárhelyére a washingtoni Kongresszusi Könyvtár teljes tartalma viháncolva felfér, pedig ennek nincs semmi értelme a felhő alapú világban, és különben is ki a fasznak van szüksége erre a sok betűre. Bocs, kanyarodjunk vissza! Szóval, hogy mi is van azokon a képeken? Ha külső szemlélője lennél egy lomtalanításban fellelt fényképalbumnak - fillérékért megkaphatod a lomizó osztagoktól -, látnál egy csomó elég érdektelen kisbabát, vigyorgörcsbe dermedt menyasszonyt-vőlegényt. Óvodai, iskolai fotózásból odakeveredett kis krampuszokat. Rémes képeket szalagavatóról, jelmezbálról, félrekomponált képeket a honi és külhoni kirándulásokról. Házi- és vadállatokról. A széplelkek biztosan mást is látnak bennük. Önmaguk lelkének a szépségét. Merthogy ezek a képek valójában a képmutogatás során nyernek magasabb értelmet és összefüggést. (Könyörgök, a képmutogatást semmiképp ne keverd össze a képmutatással, ugyanis a képmutogatás kifinomult vásári attrakció volt, melynek során egykoron a nagyérdemű elé képeket tártak, és a képmutogató az adott eseményt ábrázoló képekre bökve elmesélte, elénekelte a cselekményt. Olykor még zenéltek is hozzá. Majd olvasd el Arany Jánostól A képmutogatót, ha nem hiszed. De elhiszed, hiszen a világhálón

folyamatosan ez történik. Valószínűleg te is ezt csinálod.) Szóval a képmutogatás során derül ki, hogy ki kicsoda, és hogy mi az ő története, és hol a helye a családjában, és egyáltalán hogyan vélekednek róla. Vedd például a dundi csöppséget. Ha nem a te gyereked, unokád, esetleg hajdan élt felmenőd, megállapítod, hogy a dundi csöppségek eléggé tudnak hasonlítani egymásra. De mi van akkor, amikor egy májfoltos kéz rábök a talpig rugdalózóba bújtatott lényre, vagyis a képmására, és azt mondja: „Pedig milyen aranyos volt gyereknek.” Az ezt követő történet igazán jó nem tud lenni. Legföljebb izgalmas, amennyiben fény derül a kisdéd későbbi üzlet-meire, dicstelen elmúlásáról nem is szólva. Tehát nem is a képen látható apróságot látjuk. Pedig úgy megcsikiznénk a párnás talpacskáját: „Utyuli-putyuli, majd ha nagyra nősz, sorozatgyilkos lesz belőled.” Csak semmi csíki! Több komolyságot! Tehát: ha meglenne még valahol a Gruber/Gergely család fotóalbuma, és miért ne lehetne, és rábukkannánk benne a kicsi Gergely Tivadar fotójára, melyet nagy valószínűséggel az egykor a Marx téren működött Mosoly Albuma gyermekfényképészeten

I 177 készítettek, látnánk a csöppségben a sikeres vállalkozót, üzletembert, jeles állami stallumok betöltőjét. Láthatnánk benne természetesen egy unalmas megalkuvót, karrierista nyaloncot, a mindenkori hatalom cselédjét is, de azt már egy másik képmutogató adná elő. Mindazonáltal – és ebben tökéletesen igazad van, Nyájas – egyik történetben sem szerepelne a Metallica. Kivéve, ha éppen Te lennél az a mesélő, aki a kezében pöttyös labdát szorongató Tivire nézve felkiált: „Úristen, mekkorát buliztunk együtt '88-ban a Metallicán!” Te talán még arra is emlékeznél, milyen cipőt viseltek akkoriban a rocker csajok.

De térjünk csak vissza a világvégéhez! Amíg lehet. Pontosabban a félelem és a vágy ama furcsa kevercséhez, amely éppen totális elborulás-sal fenyegette még azok elméjét is, akik egyáltalán nem foglalkoztak a világ gyors elmúlásának kérdésével. Leginkább azért, mert a 2025-ös karácsonyi vásár

szinte valamennyi reklámjában történt valami utalás a Leleplezésre. Vészesen közelgett ugyanis 2026. január elseje, a Leleplezés Napja. Amikor 2023-ban elindult az első komoly kvantumszámítógép, egy nemzetközi kutatócsoport úgy döntött, hogy beletol minden létező adatot, amelyből ki lehet következtetni, mi történik az elkövetkező néhány évtizedben az iparral, a mezőgazdasággal, az energiaforrásokkal, a klímával, a tőzsdével, az étellel, a világmindenséggel. Meg mindennel. Az világos volt, hogy ehhez a kalkulálgatáshoz még egy kvantumszámítógépnek is időre van szüksége, a kapott ismeretek értelmezéséhez pedig még sokkal többre. A Revelation-projekt – mert ez volt a neve – szeptemberben jelentette be, hogy újévkor teszik közzé első eredményeiket. Ha lesznek egyáltalán. Tivadar élt a gyanúperrel, hogy ez az egész csupán a srófos agyú marketológusok újabb trükkje a karácsonyi pénzszerzés elősegítésére, különösen, hogy ez az elgondolás nem csak azokat a kultúrákat volt képes megszólítani, amelyekben a még sokkal terjedelmesebb megjelenítők, a még okosabb kütyük, a gazdájuk után kémkedő konyhagépek és a mindenmentes finomságok forgatagában néha felvillant valami jászol meg három király is. Ez utóbbiakat amúgy mindenki gyorsan félre is tolt, mivel egyik kínai online áruház sem kínált tömjént vagy mirhát. Nyolcmilliárd ember pedig már elég testes célcsoport. A Leleplezés Napja jól jött mindenkinek, bár arról, hogy mi lehet a nagy leleplezés, senkinek sem volt fogalma. Na, éppen ezért volt jó. Mert mindenki valamiféle világvégének vette. A fenyegetőző egyházak imádták: na ugye, hogy nem a levegőbe beszéltünk eddig. A piaci szereplők imádták: fogyassz úgy, mintha nem lenne holnap! A lakossági hitelfelvétel az egekbe szökött. A szélhámusok és kuruzslók pedig kivirultak. Tivadar percekig röhögött, amikor a világhálón az Armageddon Részvénytársaságról olvasott. Két magyar, bizonyos Peter von Galantay és Emerich zu Lakatosch alapította, pontosabban nem alapította. Kamu volt az egész. Cikornyás biztosítási

kötvényeket gyártottak, amelyekkel MLM-ben házaltak az ügynökeik. Azzal a szöveggel, hogy jön a végítélet, de már lehet világvége-bizto-sítást kötni. Mert a végítélet után jó dolguk lesz az igazaknak, de a gonoszok megszívják, és aki a jók közé tartozik, az kurva jól járhat, mert a világvége után komoly pénz üti a markát. Ha meg nem jön el a világvége, annál jobb. És bevették. Iszonyatosan megszédtek magukat néhány hónap alatt. Most szökésben vannak. Állítólag Magyarországon bujkálnak. Tivadar nem tudta elképzelni, ez hogyan lehetséges, hiszen éppen novemberben szentelték fel a negyedmilliomodik arcfelismerő térfigyelő kamerát, és ismét megerősítették a határőrizetet. Tivadar nagyobb összegben fogadott volna arra, hogy a Leleplezés nem ilyen lesz. A legjobb esetben is olyan, mint a Galaxis útikalauz stopposoknak című regényben - hitted volna, hogy ezt is olvasta? – a 42-es szám. Nagy valószínűséggel megállapítja a program mindazt, amit már eddig is tudtunk. Hogy túltermelés, túlnépesedés, túlfogyasztás, túlsúly, túltengés. A túlvilágról minden bizonnyal semmiféle említés nem lesz. És természetesen minden marad a régiben. Vagy nem marad. Mert azok a világcégek, amelyek rohadtul megszédik magukat a világvégeváráson, magukba olvasztják azokat, amelyek nem annyira. És ezen kopuláció eredményeként újabb nagy lépéssel kerülünk közelebb ahhoz a világhoz, amelyben egyetlen cég gyártja az összes autót és terjedelmes megjelenítőt, az okoskütyüket és a gazdáik után kémkedő konyhagépeket, az arcfelismerő térfigyelőket, a mindenmentes finomságokat és az online betlehem készítéséhez szükséges applikációt VR-szemüveggel. De ennek aztán végképp semmi köze nincs ahhoz, ami a nyugtalan lelkekben dúl, a vágyhoz és a félelemhez. Tivadar megpróbált mátrixot szerkeszteni, de nem akart összeállni az istennek sem. Addig eljutott, hogy az egésznek valami köze van a változáshoz/változatlansághoz. Ahhoz, hogy félünk a változásoktól, de attól is, hogy nem vagyunk képesek változtatni. És akkor még beépítette a rendszerbe a kívülről

jövő változásokat és a belülről fakadó változtatásokat. És azon töprengett, hogy hol lehet nullszaldós a rendszer, a mátrix pedig csak egyre nagyobbra nőtt, és ő egyre idegesebb lett, mert újra rátört az az érthetetlen késztetés... Na, jó, ezt meg kell magyaráznunk.

Pár napja kezdődött. Beugrott a hipermarketbe. Csak úgy. Talán csak emberszagra vágyott. Vagy arra, hogy valaki azt mondja: „Legyen szép napja!” Rutinosan elkerülte a hodály felét betöltő karácsonyi-újévi mindenfélét. Az illendőség kedvéért bedobált a kocsiba egy tasak mogyorót, egy szakszerűen felmatricázott mangót, és egy csomagnyi 82x128 mm-es papírlapot (a nehezebb, 210 grammos változathoz), mert úgy gondolta, hogy ezeken jegyzetelve jut majd el a változástól való félelem és a változás utáni vágy végső mátrixához. Magához vette a pénztárnál az aznapi jókívánságot, majd a kocsiba ült, és nem értette, mi van. Mert ez alkalommal tényleg a GPS szórakozott vele. Ami persze már nem is GPS, hanem BDS, de ha már annyira megszoktuk a dzsipieszt, ne foglalkozzunk az érzékeny technológiai részletekkel. Értjük be azzal, hogy ez kínai. Mint minden más is. Szóval a képernyőn ott volt egy úti cél, amelyet Tivadar soha nem adott meg. És Tivadar számára ez nem sokban különbözött attól, amikor műholdas navigáció nélkül irányította el „valami” Lakatosné Sarolta házáig. Kíváncsi volt, így aztán – jobb dolga amúgy sem lévén – elautózott a megadott helyre. Ahol nem volt semmi, csak egy majdnem üres telek - rozsdásodó kerítéssel –, rajta kicsiny vörös téglás épület. Vele szemben nagyobbacska ház. Talán a hetvenes években épült. A kütyü szerint ez volt a célpont. Kiszállt a kocsiból. Nyújtózott, nagyot szippantott a szúrósan hideg levegőből. Aztán hazahajtott. Ez történt másnap is. Meg harmad-és negyednap. Azt kérded, miért ment oda, ha nem volt ott semmi dolga?

Nehéz megmagyarázni. Az volt az érzése, hogy lesz valami dolga ott. Na, pontosan erre vonatkozott az a kitétel, hogy ez a kiváló elemző-tervező talán már nem ugyanaz a valaki volt,

mint történetünk kezdetén, amikor még életét a tiszta ráció irányította, ám nem szerette a saját hangját. De ez a legkevésbé sem akadályozta meg abban, hogy Ibolyával kiterjedt konyhaművészeti beszélgetésbe bonyolódjon az ünnepi menü részleteit illetően. Ibolya ugyanis bejelentette, hogy az ünnepeket – újévvvel bezárólag -az erdélyi családjánál szándékozik tölteni.

- Ha már itt a világvége, még egy kicsit együtt lehetünk.
- Nem hiszem, hogy vége lenne a világnak...
- Lesz valami bejelentés újévkor.
- Hát... Beszélnek mindent.
- Én azért csinálnék egy kis töltött káposztát. Azt bármikor felmelegítheti a doktor úr. Lesütnék egy kis tarját, egyben. Fokhagymával. A lencselevest lefagyasztom.
- Ahogy gondolja, Ibolya.
- Meg csinálnék olyan mandulás golyót, azt a Gabika nagyon szereti. És az eláll. Ha mégse lenne világvége... Tetszik valahová menni?
- Nem terveztem.
- Akkor teszek be a hűtőbe pezsgőt.

Dr. Gergelyffy Tivadar nem bánkódott amiatt, hogy nem árasztották el szilveszteri összejövetelekre szóló meghívásokkal. Nem vágyott arra, hogy egy teljes éjszakán át a Leleplezés Napjáról kelljen beszélgetnie. Meg arról, hogy ki hogyan képzei el az életét a világvége után. Azt tervezgette, hogy otthon majd megnéz egy – esetleg kettő – kedves régi filmet, aztán békésen alszik. Hacsak nem támad valami dolga azon a címen...

Magyarázat érthetetlen dolgokra

A csávó semmilyen értelemben nem illett oda. Az öltönyét bármikor megvehettem volna egyévi fizetésemből. Az órájáért, gondolom, vagy tíz évet kellett volna melóznom. Egyedül ült az asztalnál. Valami rémes zöld lötyy volt a poharában. Teljesen érthetetlen módon a Bliktriben telt ház volt. A srácok közül senki nem jött le. Fogtam a kis konyakomat, és odaléptem az öltönyös figura asztalához. Biccentett, hogy üljek oda nyugodtan.

– Figyeltem, hogy figyelsz. Abszint. A cseh szertartás szerint iszom.

– Bocs, de én még soha senkit nem láttam abszintot inni. A Toulouse-Lautrec-képeket leszámítva...

– Hát ő nagy haver... És még nálam is alacsonyabb... 142 centis volt...

– És mi az a cseh szertartás?

– Tudod, eredetileg úgy volt, hogy erre a lyukas kanálra kockacukrot tettek, és hideg vizet csöpögtettek rá, amíg bele nem mosódott a pohárba. A cseheknél a kockacukorra abszintot öntöttek, meggyújtották, és csak akkor csöpögtették rá a vizet, amikor már karamellizálódott. Az opálosodás meg attól van... Bocs, fecsegek.

– Jaj, dehogy, tök érdekes. Amúgy Attila vagyok.

– Milán.

A csávó egy picit fölemelkedett, hogy a kezét nyújtsa. Tényleg alacsony volt. Nem törpe növésű, de olyan aprócska. És volt ott még egy furcsaság. A mellette lévő széken egy nagy szerszámosláda. Olyan, amilyenben a profi szerszámokat szokták tartani. Szemmel láthatólag zsír új volt. A ládára böktem.

– Mivel foglalkozol?

– HOH. Hasznos és okos holmik.

- Ügynök vagy?
  - Nem egészen. IoT. A dolgok internete...
  - Oké, az tudom, micsoda. Az utánad kémkedő frigó meg a spion mosógép...
  - ...és a mögöttük álló rendszer. És a rendszer mögött álló multi, amit azért vicces multinak nevezni, mert száz százalékban kínai. Mint minden más is.
  - Programozol?
  - Én inkább csak kitalálok új alkalmazásokat, új hálózatokat.
  - Elég vagányul hangzik.
  - Az is. Én vagyok a legjobb a régióban.
- Babrált az abszintos pohárral. Szemmel láthatólag egy kortyot sem ivott belőle. Mintha csak a játék, a szertartás kedvéért rendelte volna. Nem is vettem észre, hogy a Bliktriben abszint is van. Ki inna ilyet? Mondjuk, a kis konyak sem volt megszokott. Aki nem sörözött, kevertet ivott. Ez nem ugyanaz a kevert volt, amin apám nemzedéke lerészegedett, de ami a leírások szerint hasonlóképp förtelmes lehetett, mint a mostani. Felemelte a telefonját, megnézett rajta valamit, miközben megjegyeztem:
- Apám, ahhoz rendesen fel kellett kötnöd a gatyád. Bár én ehhez nem nagyon értek.
  - Van hűtőgéped?
  - Persze. A nagytól örököltem. Lehel. Lehet vagy harmincéves. Vagy inkább negyven.
  - Akkor nem okos.
  - Inkább rozsdásnak mondanám.
  - Ha lecseréled, már csak okos hűtőt kapsz.
  - Tudom. Meg okostévét, okos-mosogatógépet, okostűzhelyet, okosautót, mosógépet...
  - És ezek mind egy egységes rendszerbe tartoznak.
  - Tudom, tudom, és az okoscuccok megrendelik a kaját, maguktól adagolják a mosóport.
  - Ennél sokkal bonyolultabb. Amikor megveszed az első okosholmit, bekerülsz a rendszerbe. És lesz egy profilod. Az

életed egyre teljesebb mintázata.

– Ez teljesen úgy hangzik, mint egy összeesküvés-elmélet.

– Nevezd, ahogy akarod. Ha csak egy okostelefont vásárolsz, már azzal is létrehozta a profilodat. Mert az okoseszközök valójában nem egymással kommunikálnak, hanem ezzel a profillal. És ha veszel egy újabb kütyüt, azzal fejleszted a profilodat. Kiderül, hogy mit eszel és mikor, hova jársz, mire költesz, milyen ruhát viselsz, milyen gyógyszert szedsz...

– Ijesztgetsz?

– Miért tenném? Ez egy hasznos és okos rendszer. A tűzhelyed tudja, hogy médium vagy well done szereted-e a bélszínt. A fürdőszobai rendszered is, hogy milyen hőfokú vízben szeretsz fürdeni, a kocsid meg a térfigyelők adatai alapján optimalizálja az útvonaladat... Mert többnyire tudja, hova akarsz menni.

– És ez kinek jó?

– Például neked. Mert nem kell állandóan döntéseket hoznod. Olyan, mintha a rendszer kitalálná a gondolataidat is...

– És nektek mi ebben az üzlet?

– Hát például az, hogy a rendszer eldönti, milyen mosóporra, felvágottra vagy motorolajra van szükség.

– A profilom alapján?

– Meg mert az üzleti partnerek ezért fizetnek. Nem keveset. És ez egy kicsit hatásosabb, mint a mindenféle reklámok, a felugró ablakok meg ilyesféle hülyeségek.

– És mi lesz a profilommal?

– Mi lenne? Amit kapsz, beleillik a hétköznapi életedbe, az ízlésvilágodba. És még örülhetsz is, mert bónuszokat kapsz, árengedményeket, néha meg olyan meglepetéseket, amelyeknek tutira örülsz.

– Tehát a rendszer jobban ismer engem, mint én saját magamat?

– Olyasmi.

– Írással próbálkoztál már? Mert ez így egy sci-fi.

– Attól, hogy nem látod, nem észleled, még léteznek. Működik. És ha van okostelefonod vagy számítógéped, te is benne vagy.

– Na, egészségedre! A sztori jó. Majd én megírom.

– Író vagy?

– Nem egészen. Junior assistent facility manager.

– Jól hangzik.

– Ja. Egy kórházban vagyok takarító. De már próbálkoztam az írással.

– Az előző életemben én is szövegeket gyártottam. De ez jobban fizet. Sokkal jobban.

– Már megbocsáss, Milán, de akkor mi a faszt keresel itt, a Bliktriben?

– Fogalmam sincs. Lehet, hogy éppen téged. Bár a profilod alapján ez elég érthetetlennek tűnik.

– Szórakozol velem?

Milán a kütyüje fölé hajolt.

– Bálám Attila. Lakcím, telefonszám, bankszámlaszám... Közüzemi... Elváltál. Gyerek. Apám, te aztán tényleg radarszint alatt repülsz. Alig fogyasztasz... Mélyhűtött pizza, szénsavas szarok...

– Hogy jössz te ehhez?!

– Megpróbálom megfejteni, mit keresek itt.

– Semmi közöd az életemhez! És honnan tudod a vezetékneveimet?

– A kütyü arcfelismerője azonosított, és behívta a profilodat a rendszerből. Az alkalmazás szerint te jelentéktelen fogyasztó vagy. Na! Lemezjátszó! Semmi. Lemezeket nem vettél. Ebből az következik, hogy örökölhetted őket... Közösségi háló: zéró. Hoppá! Ez már érdekesebb... Itt van néhány zűrös év... Bevétel: nulla. Titkosított vonalon telefonálsz, netezel... Mint egy szupertitkos ügynök... A Nemzeti Kredited... Hát, ezzel nem villognék.

– Elmész te a picsába!

– Hoppá, hoppá! A térfigyelők képei alapján viszont rendszeresen találkoztál a Pereputty egyik csicskájával... Veszélyesebb vagy, mint gondoltam.

- Azokhoz csak a Nemzeti Adatközpont férhet hozzá...
- Még aki lefizeti őket. Ok előzékenyen gyűjtik az adatokat. Mi pedig felhasználjuk. Big data. Kíváncsi vagy az orvosi kartonodra is?
- Mit akarsz tőlem?
- Már egy ideje furcsa dolgok történnek velem. Te is ilyen furcsaság vagy...
- Mit tartasz abban a szerszámosládában?
- Mesterlövész puskát. Katonai lézert. Miniatűr nukleáris bombát. Nem fogod elhinni, egy flex van benne. Valamiért be kellett mennem egy barkácsáruházba, és valamiért meg kellett vennem a legbrutálisabb akkus flexet.
- Mire akarod használni?
- Nem tudom.
- Bolond vagy.
- Nem vagyok bolond. Megnézettem az agyamat. Nem hiszek a mindenféle paranormális baromságokban, de egy ideje rendszeresen „hívásokat” kapok. Ülök a kocsiban, és egyszer csak elkezdem hangosan énekelni, hogy Don't cry for me, Argentína / The truth is, I never left you...
- Hát, ha szereted...
- Nyáltenger. Volt egy csajom, az teljesen odavolt érte... Meghallgatta vagy százszor. Onnan tudom a szövegét. Aproposó, te mióta iszol kis konyakot?

Másnap

Csak elsejére voltam beosztva, de gondoltam, éjfélkor bemegyek, hogy koccintsak a csajokkal. Jobb dolgom úgysem akadt. A srácok már rég beneveztek válogatott világvégebulikra. Anita és Ildi valami wellness szilveszterre ment Alénával. Az Istenesben a nővérekkel meg összebarátkoztunk. Jókat röhögtünk együtt. Helyes nők. Kezdetben kurvára nagy zavarban voltam. És nem csak azért, mert a nővéröltözőben nem zavartatták magukat attól, hogy egy férfi

is jelen van. Már mint én. Inkább azért feszengtem, mert egy takarító, akinek bölcsészdiplomája van... Hát az azért elég nagy lúzer lehet az ő szemükben. De nem így volt. Befogadtak. Én lettem a kulturális konzulensük. Meg néha nekem panaszkodták ki magukat. Ha valamelyikük sütit hozott, nekem is félretettek egy darabot. Jólesett. Este felhívtam anyámékat. Mondtam, hogy megyek bulizni a szerkesztőségbe. Meg hogy boldog új évet. Ezzel be is érték. Kettesben szilvesztereztek. Anyám kérdezte, mi ez az egész Leleplezés Napja. Mondtam, hogy fogalmam sincs. Majd másnap kiderül. Aztán beraktam a szatyromba két üveg pezsgőt, és elindultam az Istenesbe. A kórházba, ugye, szeszes ital nem kerülhet be. Igazság szerint én sem, mert a kártyámmal csak másnap tudtam volna bejutni. Úgy sem könnyen, mert a baszomnagy zsiliphengereket már mindenféle érzékelőkkel is felszerelték. De már kitanultam mindent. A szemétrakción keresztül simán lehet közlekedni. Pláne, hogy a térfigyelőt kicsit megtolta a kukásautó. Úgy hívták: művészbejáró. Besétáltam. Kikészítettem a nővéröltözőben a vizeletgyűjtő poharakat. Vittem egy kétdekás konyakot is, hogy utántöltssem Gina nővér poharát. Éjfélkor egy kütyüről meghallgattuk a Himnuszt. Koccintás. Körpuszi. Kicsit meghatódtunk. A lányok valamivel csöndesebbek voltak a megszokottnál. A Leleplezés miatt. Vagy inkább amiatt, ami a világhálón zajlott. Totális hisztéria. Napközben végiglátogattam a „teremtményeimet”. Mindenütt világvége volt. A migránsok miatt, a libsik miatt, a zsidók, a buzik, a feministák, a tisztátalan vérűek, a feketék, a zöldek, a woke-ok és még ki tudja, ki miatt. Mert abban egységes volt a világháló népe, hogy a Leleplezés Napját világvégének tekintették. A Pereputty ellenzéke a környezetszenny-nyezésben és -pusztításban, a nacionalizmusban, az intoleranciában, az új fajelméletekben, a nukleáris energiában, a faszizmusban látta a világvége kiváltó okait. És különösebben senkit nem zavart, hogy a világnak egyelőre nincs vége. A SzaróBárányon nem

volt különösebb forgalom. Csak néhány törzskommentelő: „Hitler feltámad! Reszkessetek!”, „Zsidó megszállók, ütött az utolsó órátok!” Ilyesmi. Meg egy hosszabb komment az Armageddon Biztosító Rt. után. Valami nyakatekert fejtegetés arról, hogy félreértés az egész, mert nem arról van szó, hogy aki túléli, az gazdag lesz, hanem arról, hogy aki gazdag, az túléli. Immunis vagyok erre, de értettem, miért nyomasztja annyira a csajokat. Töltöttem még a rusnya műanyagpoharakba egy kis pezsgőt. „Hát akkor igyunk arra, csajok, hogy élünk, élni is fogunk, és ki nem szarja le a világvégét! És éljen az élet, mert oka van, célja nincs, és a legjobb buli a világon bánattal, örömmel meg mindennel együtt.” És akkor Gina nővér szekrényében elkezdett ciripelni valami. Közelebb hajoltam. A To Life volt, a Bordal a Hegedűs a háztetőnből.

Lakatos Regina és a koncidenciák sajátos természete

Utálok, amit most csinállok. És ha lenne jobb ötletem, esküszöm, nem csinálnám. Embereket ugráltatni, akik talán nem is ismernek, ráadásul úgy, hogy még nem is szólhatnak vissza – ez nem én vagyok. És attól is rosszul vagyok, ha más csinálja. Még új voltam az Istenesben, amikor a Kriszti meghívott magához egypár csajt egy kis névnapi eszem-iszomra. Engem is. Valamiért bírta a pofámat. És a Kriszti tök helyes csaj. Már az első héten kiszúrtam. Szóval ő is az a húzós fajta. Nem is értettem, hogy bírja, mert két gyerek mellett azért ez elég kemény. De tetszett, hogy olyan talpraesett. És kurva sokat tud a szakmáról, még ha nincs is akkora pofája, mint nekem. Na, szóval, megadta a címet. Vagy egy órát villamosoztam, és már azt hittem, hogy valami lepukkant környéken laknak, de nagyon nem így volt. Mert egy nagyon csicsás villaövezet volt. Nem értettem, mit keres itt egy csóró ápolónő. Szumma szummárum, kiderült, hogy a Kriszti férje építési

vállalkozó, és pár éve bekerült a Pereputty bizniszeibe. Addig egy kicsit egyszerűbben éltek, de a mostani házuk az nem volt semmi. Kriszti körbevezetett minket. Hát nagyon durva volt: belső lift, hangvezérlés, tipp-topp kert, akkora grillsütő, hogy ökröt lehetett volna sütni rajta, fűtött medence. Meg body gym. Tessék-lássék ájuldoztam egy kicsit, de az igazat megvallva, nem éltem volna ott semmi pénzért. Az egész olyan volt, mintha most húzták volna le róla a védőfóliát. Mintha nem is lagnának benne. Vagy mintha nem is a Kriszti lakna benne. Mondjuk, a férje se nagyon passzolt a házhoz. Márkás dzsoggingcucc, pocak, piaszag. A Zsigára hasonlított. Arra a faszira, aki otthon, a faluban flexszel szobrászkodott. Közben meg le mertem volna fogadni, hogy a zsebében ott van egy guriga befőttés gumival összefogva. Van ilyen. Azon mégis kiakadtam, hogy Kriszti állandóan csicskázta. Nagyon szar modorban. „Miért nem nyitottad még ki a borokat?!, Ki fogja begyújtani a tüzet? Nem megmondtam, hogy vigyél törülközőket a medencéhez?!” Közben meg szerintem a Kriszti nem ilyen. Velem meg az a baj, hogy nem bírom nézni, ha valakit lealáznak, ugráltatnak. Elég hamar leléptem. Villamosozás közben volt időm gondolkodni. Nem nagyon értettem, miért gályázik a Kriszti ápolónőként. Szerintem a kertészük a dupláját kereshette annak, amit ő. És az sem volt világos, miért csinálja ezt a Kriszti a férjével, mert amikor egyébként szóba került, semmi rossz-szat nem mondott róla. Közben meg értettem is... De nem gondoltam, hogy nekem kellene írnom az ő történetét. Bocs, nem is erről akartam beszélni, hanem arról, milyen szar érzés, hogy most egy csomó embert ugráltatok. Ez valójában segítségkérés, de hát ezt így nem tudtam nekik megfogalmazni. És most megpróbálom őket rávenni valamire, amiről pontosan talán nem is tudják, micsoda. Én is csak annyit tudok, hogy elértem egypár embert. Azt nem tudom, mit értettek meg az üzenetből. Azt sem, tudnak-e, fognak-e segíteni. Szóval nem ezt nevezik mestertervnek. Még az is lehetséges, hogy nem történik semmi. Vagy hogy parásék lelőnek, elgázosítanak, kicakkozzák

a homloklebenyemet... De nem akarok életfogytig ebben a kapszulában rohadni. Hogy miért éppen ma? Hát azért, mert ma igazi bolond nap van. Az ilyesmit én előre megérezem. A lassú, a gyors, a bénázós, a hibázós, az elfelejtés, az elromlás napokat is. Hogy mitől jönnek, nem tudom. Talán a mágneses mező változik meg. Olvastam valahol egy kísérletről. Mágneses sisakot tettek az emberek fejére, és ettől élményük lett. Úgy érezték, találkoztak Istennel. Szóval nem nagyon tudom, mitől jönnek. De jönnek. És akkor minden megváltozik egy kicsit. Egy töredékmásodpercet késik a válasz, az autósok keményebben nyomják a gázt, beletörik a kulcs a zárba, aztán kimegy a biztosíték, folyik a vécé tartály. Van, aki ezeket észre sem veszi. Legföljebb arra figyel fel, hogy valahol mindig szól a sziréna, és megszaporodnak a kék villogók. De vannak olyanok, akik rögtön megérik. Én napokkal előre. A bolond nap az egészen más. Az egyszerre lassú és gyors és elromlás. Meg minden, amit csak el lehet képzelni. Életemben eddig egy ilyet éltem meg. Érezni éreztem előre valamit, de akkor még nem tudtam, hogy ez ilyen lesz. Még a megyeiben dolgoztam. Talán 2020-ban volt. Azzal kezdődött, hogy kiment a villany, és a villanyszerelők nem találták az okát. Elkezdtek átütemezni a műtétet, közben viszont kitört a totális hiszti, mert minden kismamára percre pontosan ugyanakkor jött rá a szülhetnék. Aztán befutottak a mentők. Egy órán belül tele voltak még a folyosók is betegekkel. Próbáltuk hívni a szomszédos megyéket, hogy mi már nem tudunk több beteget fogadni, csak hogy minden telefon süket volt, a számítógépek meg, amíg bírta az aksijuk, érthetetlen dolgokat műveltek. A váróban a reklámmonitorokon pornófilmek mentek, a vécék eldugultak. A csőtörés elmosta a kartotékozót, a betegek sikoltoztak. A generátor nem indult be, aztán beindult, megint megállt. Mi telefonokkal, zseblámpákkal rohangáltunk az orvosok után, akik ezeknek a fényénél kapkodták ki az újszülötteket az anyjukból. 72 órán át dolgoztunk, mire úgy-ahogy helyreálltak a dolgok. Állítólag mindenütt hasonló volt a helyzet. Szóval a

bolond nap minden furcsa napok öreganyja, ahogy azt a kurva nagy bombákról szokták mondani. Örülhetnék, hogy itt, az én békés kapszulámban ezt nem kell elszenvednem. Én viszont úgy gondolom, hogy ma talán egy picivel több az esélyem. Sejtelmem sincs, mi lehet odakint, de azt érzem, hogy ordas nagy kupleráj van készülőben. És egy ilyen napon minden megtörténhet. Rémségek is, csodák is. Szóval nem találgatom, mi lesz velem. Lehet, hogy rám omlik ez az izé, de az is, hogy megjelenik Blazkovics egy baszom nagy flexszel, és lóháton megszőktet, vagy egy időhurok visszavisz az egész sztori elejére. De hát ez az én történetem. És én azt szeretném, hogy jó legyen a vége. Soha nem törődtem bele, hogy más írja a történetemet. Engem már az is zavar, hogy a halottakét állandóan újraírják. Anyummal is sokat veszekedtem, hogy ne írja már állandóan Apum történetét, mert lehet, hogy még él, és az igazi sze-métség, ha valaki más életét írjuk. És nem babonából mondtam ezt neki. Mert nem hiszek én ezekben az okkult baromságokban, azt viszont megtapasztaltam már párszor, hogyan lehet kicsinálni valakit a neten egyszerűen azzal, hogy más mesét írnak neki. És akkor mi van, ha én olyan történetet írok magamnak, amelyik egy kicsit sem besírós, amelyik úgy végződik, hogy Gina nővér újra szabad, éli a saját életét, ahogy neki tetszik. Ahogy addig. így lesz. Vagy nem. Okés, nem ragaszkodom hozzá, hogy közben a gyermekkórus énekeljen.

Dr. Gergelyffy Tivadarnak dolga támad

Azt kérded, Megütközött Olvasó, hogy ki az a hülye, aki újévkor másnaposán kocsiba ül, hogy elhajtson egy értelmezhetetlen címre, és járó motor mellett – mert elég zegernyés volt az idő – várakozzon valamire, amiről azt sem tudja, micsoda, és meg fog-e egyáltalán történni? Először is Tivadar nem volt másnapos. Éjfélkor ivott egy pohár pezsgőt. És – tanúsíthatjuk! – utána zavartalan álomba merült. Alkoholszintje a fogyasztás után fél órával már csupán 0,207‰ volt, hajnalra kimutathatatlaná vált. Ezt azért tartottuk fontosnak tisztázni, nehogy azt gondold, hogy a további történések csupán egy tudatmódosult elme képzeletének játéka. Szó nincs róla! Ez itt 1000‰-ig a szerző kitalációja. Másodszor pedig el kell fogadnod, hogy a kitalált történetekben – és ez az – olykor csak utólag világosodnak meg különféle események. Már ha egyáltalán... Nem is szólva azokról az esetekről, amikor valamelyik karakternek nincs tudomása olyan tényekről és történésekről, amelyek egyébként a szerző fejében már jelen vannak. Ennek is megvan a maga értelme, hiszen Te, Édes Olvasó, alig várod, hogy fény derüljön ezekre az eddig rejtett részletekre.

Szóval esteledett. És ennek jelentősége van történetünk szempontjából. Mert az nem igazán meglepő, hogy újévkor korán esteledik. A korai alkonyatnak köszönhetően Tivadar azonnal felfigyelt az utca túloldalán várakozó, igen drágának tűnő divatterepjáróból kiszűrődő fényjelenségekre. Már az is elég furcsa volt, hogy ebben a kihalt utcában január elsején egy ilyen flancos jármű álldogáljon. Az meg pláne, hogy a vezető hevesen dolgozzon egy laptopon. Néhány perc alatt végzett, és kiszállt a kocsiból. Tivadar először gyerekeknek nézte, esetleg bojtos sugár babynek, mert nem volt könnyű kikászálódnia a magas építésű járműből. Ráadásul még egy

marha nagy ládát is kiemelt a hátsó ülésről. A kerítés felé indult. A mozgásából egyértelmű volt, hogy férfi. A dobozból egy szerszámot vett elő. Bekapcsolta. A szerszám felsikített. A férfi egy akkora lyukat vágott vele a kerítésbe, amelyen egy nagyobb kutya vagy egy kisebb ember éppen kifér. Aztán elrakta a sikítót, beült a kocsijába, és elhajtott. Tivadar várt tovább. Nem történt semmi.

Ami azért nem egészen így volt. Az igazi történések azért nem voltak láthatóak, mert valahol az üres telek alatt, a mélyben estek meg. A jelentős kiterjedésű budai barlangrendszer egyik marha nagy üregében, ahol egy felfüggesztett és ravasz módon izolált kapszulában egy teljesen átlagos, bár némi különleges képességgel áldott/megvert nő úgy döntött, hogy fogolystátusát már tényleg ideje visszacserélnie ápolónői státusára. Hogy miért éppen most? Pontosan tudod, hogy Lakatos Regina - természetesen róla van szó – már régóta tervezgette, hogy véget vet másfél éves raboskodásának. Regina elég jól saccolta meg az időt. És azt is, hogy fogvatartói mindenféle paranormális izét kutattak. Csekély eredménnyel. És még ennél is csekélyebb lelkesedéssel és szakértelemmel. Add hozzá a másnaposságot! A váltásként érkezett párosok ugyanis rendszeresen megmártóztak különféle világvégepartykban és a kapcsolt tudatmódosítóknál. És ehhez adódott a „Megszakítjuk híreinket”, ugyanis a Revelation-projekt elkezdte zúdíttani az információkat. Most ne menjünk bele a részletekbe. A lényeg az, hogy beküldték a zsilipen a vacsorát Lakatos Regínának. Mint mindig. Csakhogy ez alkalommal másként alakultak a dolgok. Abban a pillanatban, amikor az ellátó alagút sikeresen a kapszulához kapcsolódott, a bázis hasznos és okos holmijai szorgos munkába kezdtek. Nyilvánvaló, hogy a HOH akkor is bonyolult feladatokat old meg, amikor egyetlen ember profilja alapján működik. De a nemzetbiztonságért felelős hivatal kihelyezett speciális paranormális csoportja 24 főből állt, és 24 órás szolgálatot teljesített. És itt ugyebár két tucat ember

profilját kellett kezelni. Ami egyáltalán nem jelentett volna gondot, ha a bázis hasznos és okos holmijai nem kezdtek volna önálló akcióba. A hűtő elkezdett egyeztetni a tűzhellyel és a mikroval az egyes személyek egészségügyi és meggyőződésbeli diétáját illetően. És ebbe bekapcsolódott a mosdó is, amely egyrészt az öblítővíz mennyiségét és sebességét, másrészt pedig a felhasználandó kellékanyagok felhasználását volt hivatva optimalizálni, és az előbbi információcsere függvényében kellett eldöntenie, hogy a várható excrementumok 2-, 3- vagy 4-rétegű toalettpapírt igényelnek-e. De egy ilyen hihetetlen kapacitású rendszernek ez sem jelenthetett nehézséget. A probléma azzal kezdődött, hogy a HOH helyi hálózata ehhez elkezdte lekérdezni a profilokat. Hogy mi okozhatta a hibát, nem derült ki. Illetve kiderült. A HOH központi rendszere ugyanis mind a 24 profinnál hibát észlelt. A profilok nem egyeztek meg a legutóbbi lekérdezésnél létezett profilokkal. Erre viszont beindult a nemzetbiztonsági elhárító alkalmazás is. Mert ugye, ha ez a 24 ember nem azonos azzal a 24 emberrel... De valami baj lehetett ezzel az alkalmazással is, mert ahelyett, hogy riasztást rendelt volna el, és hermetikusan lezárta volna az objektumot, kedélyes információcserébe bonyolódott a HOH-val a vécépapírok és toalettkacsák paramétereiről, az okosmosdó vízfelhasználásáról. Elküldött néhány millió online rendelést, a zárat kinyitotta, és elkezdte szisztematikusan törölni a QUEEN-projekt - ez volt a Lakatos Regina izolálását kezelő akció fedőneve – összes anyagát. A felhőből is. De még ez sem jelentett volna gondot ennek a felfoghatatlan teljesítményű és hibázni képtelen rendszernek, mivel képes lett volna kacagtatóan kurta idő alatt visszaállítani a létfontosságú adatokat. Csakhogy a HOH által elküldött rendelések – kutyahájjal megkent hacker állhatott az események mögött! – elkezdtek átírni a HOH világhálózatát is. Hogy ez miért is volt drámai történés? Azért, mert a HOH minden rendszerben jelen volt, a katonai bázisoktól a tőzsdéig, a bankoktól a bordélyokig. Mindenütt, ahol még

emberek dolgoztak. Mert hát volt profilja a rendőröknek és a bűnözőknek, a kórházi takarítóknak, a pornóművészeknek és a hatalomipar csúcsragadozóinak is. Különben hogy a fenébe tudtak volna rájuk sózni hajsampont, gyémántokkal kirakott kommandós kést, tampont, integető cicát, részvényt, okos- és még okosabb kütyüket, sportruhát, Bermuda Grasst, fapados repjegyet, akkumulátoros flexet. Meg mindent, amitől a világ jobb lett, és amitől a növekedés nem torpant meg. Most csupán annyi történt, hogy az ismeretlen hacker, az elvetemült tréfacsináló rábírta ezt a megrendíthetetlen rendszert arra, hogy teljesen véletlenszerűen cserélje fel a benne szereplő néhány milliárd személy profilját – minden adatbázisban.

És ezt senki nem vette észre, hiszen mind a hat munkatárs – mint mindenki más is a világon – elvarázsoltan hallgatta a Reveláció-projekt vezetőjét, aki a TEDx legszebb hagyományainak szellemében éppen arról beszélt, hogy a Reveláció-projekt alapjaiban cáfolja az összes addigi előrejelzést, miközben gondosan ügyelt arra, hogy a nézők az általa előnyösebbnek ítélt jobb profilját lássák.

Szóval az ellátó csövet nem húzták vissza. A zsilip ajtaja halk kattanással kinyílt. A fogvatartott pedig kísért. Regina nyugodt léptekkel haladt, maga előtt tolva a kocsit, rajta a váltás ruhával, a mikrózott rizses hússal és a vegyes vágott savanyúval. Akik a vezérlőben ültek, ügyet sem vetettek rá. Nem kapták elő immár maradéktalanul nemzeti gyártású Scorpion Evő III-as géppisztolyaikat, nem nyomkodtak nagy piros gombokat. Rá se bagóztak. Ha Lakatos Regina értesült volna a világméretű hisztiről, talán leült volna melléjük, hogy meghallgassa, milyen is lesz a jövő. Így azonban kitolta a kocsit, akkurátusan a fal mellé állította, nehogy megbotoljon benne valaki, és elindult egy felfelé vezető lépcsőn, amelyről joggal feltételezte, hogy a szabadba vezet. Na, ez így nem egészen pontos, ugyanis Regina érezte, tehát tudta, hogy a szabadba vezet. Aztán egy szűk ajtóhoz vagy inkább aknafedélhez érkezett. Feltolta. Megborzongott. Elég

hideg volt odakinn. És egy szál nővérruhában fagypont alatt, mit mondjunk, borzongós. Tivadar mindezt nem láthatta, nem tudhatta. O csak azt látta, hogy egy aprócska alak leginkább pinknek mondható ruhában sebesen közelít a kerítéshez, majd átbújik az imént létrehozott folytonossági hiányon, körülnez. Először arra gyanakodott, hogy egy gyerek lehet, és fel is háborodott a szülein, amiért ebben a fagyos időben egy szál akármiben kiengedik a gyereket az utcára. Mindenesetre felvillantotta a fényszórót, és kinyitotta a kocsiját. A pinkbe öltözött személy odafutott, és bedobta magát az anyósülésre. „Kurva hideg van”, mondta. Tivadar felkapcsolta a belső világitást, és rögtön látta, hogy nem gyerek, hanem egy manóképű nő foglal mellette helyet. A nő kezét nyújtott.

– Lakatos Regina vagyok.
– Én meg Gergely Tivadar. Maga nagyon ismerős nekem.
– Járt már az Istenes Szent Jánosban? Ott vagyok ápolónő.
– Nem, hál’ istennek. Egészséges vagyok. Legalábbis remélem.

– Ne haragudjon, megmondaná, milyen nap van ma?
– 2026. január elseje.
– Ne, ez az év is jól kezdődik – nevetett fel Gina.
– Már megbocsásson, de mit keresett itt?
– Hosszú... De sztorinak elég rövid. Be voltam zárva.
– Tudja, én ritkán nézek ilyen filmeket...
– Én is inkább musicaleket. Meg Tómi Cruise-t.
– Elvihetem valahová? Közben mesélhet...
– Szívesen hazamennék, de a kulcsom bent van az öltözőszekrényemben, a kórházban. Pénzem sincs. Mint látja, kabátom sincs, és ez a műanyag papucs sem tökéletes. Szóval befagyna a seggem...

– Hát akkor menjünk el a kulcsért.
– Nem gond?

Elindultak. Gina bekapcsolta a biztonsági övét. Bámulta az üres utcákat.

– Egy lelket sem látok. Ennyire bebaszott volna az egész város?

- Talán az is... De ma van a Leleplezés Napja.
- Az mi a kisfaszom?
- Hosszú... Úgy másfél éve jelentették be.
- Akkor én már be voltam kasztlizva...
- Egy szuperszámítógéppel kiszámították a jövőt, és most jelentik be, mire jutottak.
- Na és milyen?
- Mi milyen?
- Hát a jövő.
- Mit tudom én. Ez megy minden csatornán, de nekem nem sietős. Majd este megnézem.
- Elég nagy hülyeségnek hangzik. Honnan tudná egy számítógép? És mi van, ha közben meg egy másik jövőt csinálunk?
- Hát ez azért egy kicsit komolyabb. Betáplálták a tudományos eredményeket, a statisztikákat...
- Maga bízik ezekben?
- Vannak kétségeim, de...
- Hát én nem tudom. Vannak csajok az Istenesben, akik állandóan jósoltatnak maguknak. Csillagok meg kártya, meg Ji csing, meg ami belefér. Aztán néha bejön, néha meg nem. Nem komoly. Szar is lenne, ha komoly lenne, mert az már a predesztináció. Volt egy pasim, akivel sokat dumáltunk erről. Meg a szabad akaratról. Szóval én tökre lebénulnék...
- Nem is tudom... Ez inkább tudományos kutatás...
- Oké, oké... Nem vagyok én egy észkombájn. Meg olyan nagyon művelt sem. Itt-ott ragad rám valami. De ahhoz nem is kell agytrösztnek lenni, hogy tudjuk, ha szar dolgokat csinálunk, annak szar következményei lesznek. Tudja, hol van az Istenes?
- A GPS vagy BDS vagy nem is tudom, hogy hívják, odatalál.
- Majd a szemétraktházhoz álljunk be, mert a belépőkártyám sincs meg. Talán valaki beenged.
- Majd navigáljon, ha odaértünk.
- Mondja, Tivadar, maga miért ilyen rendes velem?

– Fogalmam sincs. Soha nem gondoltam magamra úgy, mint rendes emberre. Megbolondult a GPS-em, és pár hete mindennap oda visz, ahol maga kimászott a kerítésen. Mintha valami megbízatás lett volna.

– Kicsit misztikusan hangzik. Maga hisz ezekben a dolgokban?

– Hát eddig nem nagyon... Nem éhes? A kesztyűtartóban van egy kis csoki.

– Fasza. Majd nézesse meg a keréknyomást. A bal első kicsit lapos.

– Miből gondolja?

– Érzem. Finom a csoki.

Lementem a szemétrakthoz. Kiürítettem a csikktartónak használt konzervdobozokat, aztán egy téglával kitámasztottam a résnyire nyitott ajtót. A térfigyelő kamera lankadatlan figyelemmel bámulta a befagyott kátyúkat. Fogalmam sem volt, miért csinálom, de csináltam. Aztán mentem a dolgomra. Már éppen végeztem a nővéröltözővel, amikor belépett egy nővér. Valami pink ruhát viselt, ami nagyon nem stimmel, mert az Istenesben az ápolónők fehérben járnak. De olyan határozottan jött, mint aki itthon van. Rám nézett.

– Hát te?

– Attila vagyok. Takarító...

– Szólíts Ginának!

És csak akkor döbbsentem meg. Ez a manóképű nő ugyanaz volt, akinek a képe ott volt az öltözőszekrényen. Megállt előtte. És elsírta magát.

– Annyira rendesek vagytok...

– Senki sem tudta, mi lett veled... De mintha mindig történt volna valami a szekrényedben...

– Hogy szólítanak a többiek?

– Attisnak...

– Figyelj, Attis, mi lenne, ha megfelelznénk azt a kis konyakot?

Megfeleztük. Aztán Gina kinyitotta a számszáras lakatot, és kitárta a szekrény ajtaját. Nem zavarta, hogy ott vagyok, kibújt a pink göncből, felvette az utcai ruháját. A táskájában kotorászott, míg meg nem találta a kulcsait. Megnézte magát a tükörben.

– Jól nézek ki?

– Eléggé.

– Hát akkor puszi, Attis. Mondd, szereted te a musicaleket? Na mindegy. Holnap találkozunk, majd megdumáljuk.

Elsietett. Én meg nem értettem semmit. Persze nem biztos, hogy mindig mindent érteni kell.

Dr. Gergelyffy Tivadarnak még egy fuvarja lesz

Regina behuppant mellé, és Tivadar konstataulta, hogy ha nem is egészen az évszaknak megfelelő, de valamivel mégis melegebb ruhába öltözött.

– Hát akkor nagyon szépen köszönök mindent, Tivadar, nem is tudja, hogy milyen jót tett velem. Innen már valahogy hazajutok.

– Elviszem szívesen...

– Ha nem nagy teher...

– Nem gond. Tudja, közben rájöttem, honnan ismerem magát.

– Nekem nem ugrik be sem a megyeiből, sem az Istenesből...

– Láttam a fotóját. Véletlenül nem Lakatosné Saci a mamája?

– Lakatosné??? Apummal bagóhiten éltek...

– Sokat mesélt magáról.

– El tudom képzelni. Anyum nagy mesemondó. És rémesen magányos. Ha talál egy áldozatot, napokig képes szóval tartani.

– Szomorú volt. Azt hitte, hogy maga meghalt...

– Szegény anyum... Otthon töltőre teszem a mobilomat, és azonnal felhívom. Amúgy meg nem egy könnyű eset. De annyira szar neki egyedül... És attól még, hogy mindent összehord, rendes nő. És nagy szíve van. Biztos mesélte, hogy is volt apummal.

– Mesélte, hogy eltűnt...

– Ja, és anyumat ez nagyon megviselte. Apum elment németbe, valószínűleg egyszerűen lelépett. És anyum még azt sem hagyta, hogy vigasztaljam. Amikor elsős lettem, az első napon a suliban, a napköziben írtam neki egy levelet.

– Már tudott írni?

– Jaj, dehogy... Ez nem is volt igazi levél. Egy papírlapra mindenféle krikszkrakszokat firkáltam. Olyasmi volt, mint a falunk neve rovásírással. Aztán kértem a tanító nénitől egy borítékot, és beletettem. Amikor hazaértem, anyum kezébe nyomtam. És azt mondtam, apum írt levelet. Kivette a borítékból, és elbögte magát. Magához ölelt, és ott sírtunk együtt. Percekig. Nagyon jó volt. A mai napig emlékszem rá. Na, mindjárt ott vagyunk. Ez már a lakótelep. A következőnél forduljon be. És ha gondolja, adja meg a telefonszámát, hogy én is elküldhessem az enyémet. Hátha én is tudok segíteni magának valamiben. Vérvételre meg csak hozzám jöjjön. Én még életemben nem durrantottam szét vénát.

Gina kiszállt a kocsiból. Sietősen elindult az F épület felé, mert csípett a hideg. Aztán hirtelen minden sötétbe borult. Megszokott dolog volt ez azoknak, akik az elmúlt másfél évet nem egy kapszulában töltötték. A klíma- és energiaválságra hivatkozva ugyanis bevezették a Környezet Óráját. Valami rejtélyes algoritmus szerint a város bizonyos körzeteiben egy-egy órára lekapcsolták az áramot.

„Mi a kifsaszom?!”, bámult Gina a töksötét épületekre. Mindig is utálta a sötétséget. Aztán a tekintetét arrafelé emelte, ahol az F épület 511-es lakását sejtette. És a lakótelep reménytelen sötétjében kigyúlt a fény egyetlen ablakban.

Gergely Tivadar lehuppant a fotelba, és bekapcsolta a tévét. Minden csatornán a Revelation-projekt vezetője beszélt. G.T. levette a hangot, de a vadul ugráló feliratok hang nélkül is elég baljóslatúak voltak: háború, járvány, kihalás, éhínség, nyersanyaghiány, elsivatagosodás, tengerszint-emelkedés, ózonlyuk, génkárosodás, elvándorlás... Semmi új. Tivadart különösebben nem érdekelte. Kicsit egyedül érezte magát. És most először megfordult a fejében, hogy talán vehetne egy kutyát. A konyhába ment. Kivette a hűtőből a maradék pezsgőt, töltött egy pohárral. Kulcscsörgést hallott. Először arra gondolt, talán Ibolya érkezett meg. De Ibolya csak másnapra ígérkezett, és ezt is csak az esetben mondta biztosra, ha addig nem következik be a világvége. Aztán nyílt az ajtó. Tivadar először két hatalmas bőröndöt pillantott meg, aztán egy kasmírkabátba burkolózott alakot, aki erősen hasonlított Gabira. Légióként azért, mert ő volt az. Gabi nagyot nyújtózott, jólesően ásított egyet.

– Szervusz, Tivadar! Gondoltam, megnézem, mi van veled. Meg hiányoztál is egy kicsit. Mondd, Ibolya nem csinált véletlenül töltött káposztát?

.eológia

A szeizmográfok semmi különösét nem jeleztek. Apró földrengések, remegések mindig vannak. Szóval egyelőre senki nem figyelt fel arra, hogy a Pilis mélyén egy aprócska, de annál jelentékenyebb energiabogyó szép lassan elindult fölfelé.

Így lesz ez. Vagy nem.

Tartalomjegyzék

[Címoldal](#)

[Copyright](#)

[Lakatos Regina születésének titkai](#)

[Dr. Gergelyffy Tivadar rájön, hogy nem szereti a saját hangját
És akkor most mi legyen Alena dermatográfiájával?](#)

[Bevezetés a tartalomfejlesztésbe](#)

[Lakatos Regina szeretne kideríteni, hogy hol van](#)

[Dr. Gergelyffy Tivadar számba veszi az idő elütésének
lehetőségeit](#)

[Lakatos Regina elégedett a cateringgel](#)

[A mátyus népviselet némely finomabb részletei](#)

[Minden, amit a figyelem felkeltésének művészetéről tudni
lehet](#)

[Dr. Gergelyffy Tivadar megpróbálja kideríteni, miért is únja
olyan rettenetesen azokat a műsorokat, amelyeket egykor
annyira szeretett](#)

[Hogyan lett Lakatos Regina tengrista?](#)

[Dr. Gergelyffy Tivadar és a megfelelő habfürdő
kiválasztásának nehézségei](#)

[\(Zárójeles fejezet\)](#)

[Lakatos Regina nyújtózik](#)

[Miért különösen nehéz megrendelésre alkotni
olyasmit, amivel ráadásul nem is értesz egyet?](#)

[Dr. Gergelyffy Tivadar megfürdik](#)

[Lakatos Regina nem tud mit kezdeni magával, és egyre
határozottabban az az érzése, hogy fogvatartói sem](#)

[A bakelitlemezek lejátszásának nehézségei](#)

[Dr. Gergelyffy Tivadar számít az úri divattal](#)

[Lakatos Regina a gravitáció mibenlétéről elmélkedik, de
közben nem is arról.](#)

[A szépirodalom, mint olimpiai sportág](#)

[Dr. Gergelyffy Tivadar oda megy, ahova nem is akart menni](#)

[Lakatos Regina a kisállattartás bonyodalmairól](#)

[Lakatos Regina a tűhegynyi lyukakról az azokon áramló mindenféléről](#)

[Miért veszélyes beleolvasniévekkal ezelőtti írásaidba?,avagy. Ki a fasznak vanszüksége erre a sok betűre?](#)

[Dr. Gergelyffy Tivadart komolyan foglalkoztatja,hogy mi lehet a Merkúrral](#)

[Lakatos Regina és aHeist-filmek dramaturgiája](#)

[A nővéröltöző egyéb szakrális vonatkozásai](#)

[Dr. Gergelyffy Tivadar és a Metallica 1988-as koncertje](#)

[Magyarázat érthetetlen dolgokra](#)

[Másnap](#)

[Lakatos Regina és a koncidenciáksajátos természete](#)

[Dr. Gergelyffy Tivadarnak dolga támad](#)

[Dr. Gergelyffy Tivadarnak még egy fuvarja lesz .eológia](#)